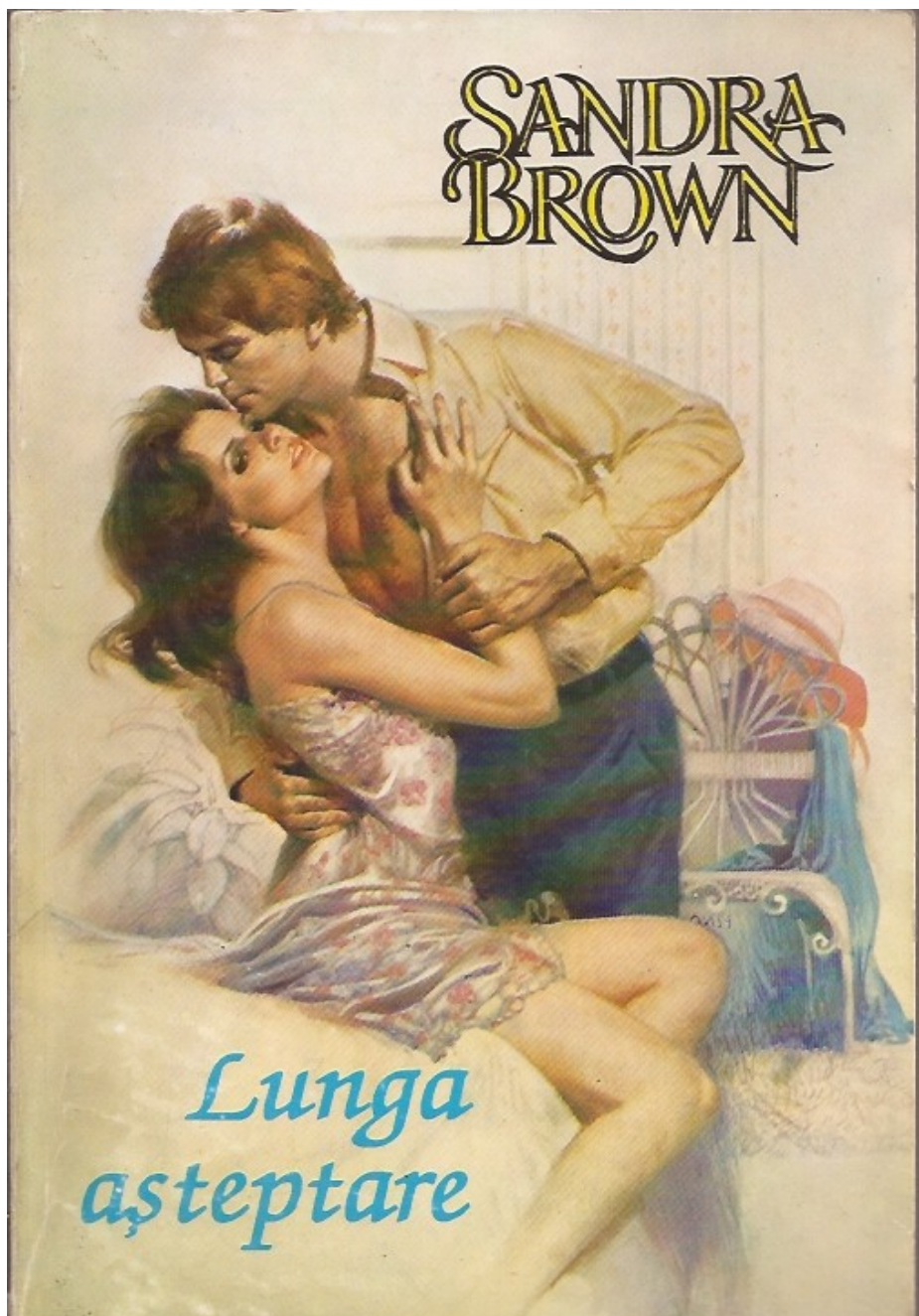

SANDRA
BROWN

*Lunga
aşteptare*

SANDRA BROWN

LUNGA AȘTEPTARE

Traducere de Ani Florea

EDITURA MIRON
BUCUREȘTI - 1994

Automobilul Porsche se târa pe stradă ca o panteră fină, neagră. Mergând pe lângă trotuar, motorul torcea adânc și încet, încât suna ca mârâitul unui animal de pradă.

Marnie Hibbs stătea în genunchi pe pământul fertil al stratului ei de flori, săpând și blestemând micile insecte care luau masa pe ele de trei ori pe zi, când zgomotul motorului mașinii îi atrase atenția. Se uită la ea peste umăr, apoi intră în panică văzând că se oprește în fața casei ei.

— Doamne, e chiar atât de târziu? mormăi ea. Lăsând jos săpăliga, se ridică și se scutură pe genunchii goi de pământul umed, lipicios.

Întinse mâna să-și înlăture de pe frunte șuvițele de păr negru dându-și apoi seama că mai purta încă mănușile groase de grădinărit. Și le scoase repede și se aruncă lângă săpăligă, urmărindu-l pe conducătorul mașinii, cum coboară din automobilul sport și o ia pe aleea din fața casei.

Uitându-se la ceasul de mână, ea văzu că de fapt nu pierduse noțiunea timpului. El venise prea devreme la întâlnire și, ca atare, ea nu avea să-i facă o primă impresie foarte bună. Să fii încălzită, transpirată și murdară nu era un mod de a te întâlni cu un client. Și avea nevoie mare de angajamentul acesta.

Forțându-se să zâmbească, ea se îndreptă pe cărare să-l salute, încercând să-și amintească dacă lăsase casa și atelierul suficient de curate atunci când se hotărâse să facă o oră de muncă grea.

Nu o deranja atât faptul că arăta ca naiba, cât gândul că nu voia să pară intimidată. Era unicul mod de a înlătura dezavantajul de a fi fost surprinsă tocmai când arăta mai prost.

El era încă la o oarecare distanță, când îl salută.

— Bună, zise ea cu un zâmbet luminos. Se pare că am încurcat lucrurile. Credeam că o să veniți mai târziu.

— Mi-am zis că jocul acesta diabolic al dumitale a ținut destul de mult timp.

Pantofii sport ai lui Marnie alunecară pe vechea cărare de beton, când ea se opri brusc, înclină capul uimită.

— Îmi pare rău, eu...

— Cine naiba ești, doamnă?

— Sunt domnișoara Hibbs. Dar dumneata cine credeai că sunt?

— N-am auzit de dumneata. Ce naiba ai de gând?

— Ce să am de gând?

Ea se uită neajutorată în jur, de parcă sicomorii uriași din curtea din față îi puteau oferi un răspuns la acest bizar interogatoriu.

— De ce mi-ai tot trimis scrisorile alea?

— Ce scrisori?

Era clar că era furios, iar lipsa ei de înțelegere părea să-l facă și mai nervos. El se uită la ea pătrunzător, ca un vultur la un șoarece de câmp, până ce ea fu nevoită să-și arcuiască spatele ca să se poată uita în sus la el. Soarele de vară îl lumina din spate, făcându-l să pară o siluetă.

Era blond, înalt, subțire, îmbrăcat în pantaloni obișnuiți și o cămașă sport – într-un stil impecabil.

Purta ochelari opaci de aviator, așa încât nu-i putea vedea ochii, dar dacă erau la fel de înverșunați ca expresia și comportarea lui, era mai bine să nu-i vadă.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Scrisorile, doamnă, scrisorile.

El șuieră cuvintele printre niște dinți puternici, albi.

— Ce scrisori?

— Nu face pe proasta!

— Sunteți sigur că ați nimerit casa pe care o căutați?

El mai făcu un pas înainte.

— E casa pe care o caut, zise el cu o voce care era aproape un mârâit.

— Se pare că nu.

Nu-i plăcea să fie pusă în defensivă, mai ales de către cineva necunoscut și pentru un motiv pe care îl ignora total.

— Ori ești nebun, ori ești beat, dar, în orice caz, ai greșit. Eu nu sunt persoana pe care o cauți și îți cer să părăsești proprietatea mea. Imediat.

— Mă așteptai. Mi-am dat seama, după felul cum mi-ai vorbit.

— Am crezut că ești persoana de la agenția de publicitate.

— Ei bine, nu sunt.

— Slavă Domnului!

Nu i-ar fi plăcut să trebuiască să facă afaceri cu cineva atât de irațional și de prost dispus.

— Știi al naibii de bine cine sunt, spuse el, scoțându-și ochelarii.

Marnie inspiră repede și se dădu un pas înapoi, pentru că, într-adevăr, știa cine era el. Ridică o mână la piept, încercând să-și potolească inima pare îi bătea puternic.

— Law, gâfâi ea.

— Așa-i! Law Kincaid. Așa cum ai scris pe scrisori.

Ea era șocată să-l vadă după atâția ani, stând doar la câțiva centimetri în fața ei. De data asta, el nu mai era o imagine familiară din ziar sau de pe ecranul televizorului. Era în carne și oase. Anii fuseseră favorabili fizicului lui, îmbunătățindu-i aspectul în loc să i-l degradeze.

Ea ar fi dorit să stea și să-l privească, dar el se uita fix la ea, cu un dispreț profund și fără să o recunoască.

— Să intrăm în casă, domnule Kincaid, îi sugeră ea blând.

Câțiva vecini care profitaseră de vremea însorită de la sfârșit de săptămână ca să lucreze în grădină se opriseră din săpat și

udat ca să caște gura la mașină și la vizitatorul domnișoarei Hibbs.

Nu era neobișnuit ca un bărbat să intre în casa ei. Mulți dintre clienții ei erau bărbați și majoritatea se consultau cu ea. De obicei erau executivi solizi, în costume închise, de birou. Unii erau foarte bronzăți, arătând ca stelele de cinema, și conduceau asemenea automobile ce băteau la ochi.

Acest cartier din Houston nu era atât de elegant pe cât erau unele dintre cele mai noi. Majoritatea locuitorilor erau de vârstă mijlocie și aveau mașini obișnuite. Un automobil Porsche în acel loc era într-adevăr un lucru curios. Și, din amintirile vecinilor ei, Marnie Hibbs nu se mai angajase niciodată într-un meci de țipete cu cineva.

Ea se răsuci pe tălpile de cauciuc ce scârțâiau ale pantofilor ei sport și îl conduse pe Law Kincaid pe cărare spre ușa din față. Aerul condiționat îi oferea o primire plăcută după umiditatea de afară dar, întrucât ea era umedă de transpirație, aerul rece o făcu să-i fie frig. Sau poate faptul că-l simțea în spatele ei pe acest bărbat îi făcuse pielea ca de găină.

— Pe aici!

Îl conduse printr-un coridor spațios, cum puteai găsi doar în casele construite înainte de cel de-al doilea război mondial, apoi spre veranda din spate, îmbrăcată în sticlă, care îi servea drept atelier. Acolo se simțea mai acasă, mai în largul ei și mai capabilă să facă față uluitoarei realități ca Law Kincaid intrase din nou în viața ei, pe neașteptate.

Când se întoarse spre el, văzu că ochii lui, de un albastru arctic, se uitau prin atelier. Făcură legătura cu ai ei ca un magnet.

— Ei? spuse el arogant, punându-și mâinile în șolduri. Era clar că aștepta o explicație, despre care Marnie nu știa nimic.

— Habar n-am de niciun fel de scrisori, domnule Kincaid.

— Au fost expediate de la această adresă.

— Atunci a fost o greșeală a poștei.

— Imposibil. Oricum, nu ar fi greșit de cinci ori în câteva săptămâni. Uite ce-i, domnișoară... cum ai spus?

— Hibbs. Domnișoara Hibbs.

El o mai privi o dată din cap până-n picioare, rapid, întrebător.

— Domnișoară Hibbs, sunt celibatar și am treizeci și nouă de ani. A trecut ceva timp de la pubertate și nu-mi amintesc de fiecare femeie cu care am făcut dragoste.

Inima ei mai făcu un mic număr de balet, făcând-o să inspire repede.

— N-am făcut niciodată dragoste cu dumneata.

El își mișcă un șold lateral și își înclină capul cu aroganță.

— Atunci, cum de pretinzi că ai un băiat cu mine? Un fiu despre care n-am auzit niciodată, până ce nu am primit prima scrisoare a dumatăle, acum câteva săptămâni.

Marnie se uită la el cu o uimire mută. Simțea cum i se scurge sângele din obraji; avea senzația că pământul îi fugea de sub picioare.

— Eu n-am născut niciodată un copil. Și, repet, nu ți-am trimis niciodată vreo scrisoare. Făcu un gest spre un scaun. De ce nu iei loc?

Ea îi oferi scaunul nu atât din politețe sau din preocuparea pentru confortul lui. Se temea că, dacă nu va sta jos, genunchii i se vor muia cu totul.

El stătu pe gânduri un moment, mușcându-și cu nervozitate colțul buzei de jos, înainte de a se îndrepta spre un fotoliu din răchită. Se așează chiar la marginea pernei de pe fotoliu, de parcă voia să fie gata să sară de acolo, la nevoie.

Conștientă de pantofii ei sport plini de pământ, de pantalonii tăiați și de bluza veche de bumbac, Marnie se așează, pe fotoliul asemănător din fața lui. Se așează rigidă, ținându-și genunchii murdari unul lângă altul și strângându-și mâinile, cu nervozitate, în jurul șoldurilor.

Se simțea dezbrăcată și vulnerabilă, în timp ce ochii lui incisivi o cercetau, analizându-i fața, părul nepieptănat, îmbrăcămintea de grădinărit și genunchii cu noroi.

— M-ai recunoscut.

El îi aruncă propoziția ca pe o racheta.

— Oricine se uită la televizor sau citește un ziar te-ar recunoaște. Ești cel mai popular astronaut după John Glenn.

— Și de aceea sunt o țintă ușoară pentru fiecare nebună căreia i se năzare ceva.

— Eu nu sunt nebună.

— Atunci de ce naiba mi-ai trimis scrisorile alea? Nici măcar nu e o idee originală, să știi, primesc în fiecare zi vreo câteva duzini de scrisori.

— Felicitări!

— Nu sunt doar scrisori de la admiratori. Unele sunt pline de ură, trimise de nebuni religioși, care consideră că noi ne ducem acolo unde Dumnezeu nu a avut niciodată intenția ca oamenii să ajungă.. Unii îi atribuie lui Dumnezeu accidentul navei Challenger... prostii de genul ăsta. Am primit propuneri de căsătorie și pentru relații de natură normală sau perversă, spuse el sec.

— Plăcut pentru dumneata!

Ignorându-i remarca acidă, el continuă:

— Dar scrisoarea dumitale a avut o nuanță de originalitate. Ai fost prima care ai pretins că eu sunt tatăl copilului dumitale.

— Dumneata ești surd? Ți-am spus că n-am avut niciodată un copil. Cum ai putea dumneata să-i fii tată?

— Tocmai asta e, domnișoară Hibbs! urlă el.

Marnie se ridică. La fel făcu și el. Când ea se îndreptă spre masa de desen și începu să-și rearanjeze inutil creioanele și pensulele în diversele lor suporturi, el o urmă.

— Ai fost de asemenea prima care m-ai amenințat cu dezvăluiri publice, dacă nu fac ce vrei dumneata.

Ea se întoarse, trezindu-se cu el foarte aproape. Putea să-i simtă chiar materialul pantalonilor atingându-se de picioarele ei goale.

— Cu ce puteam *eu* să te ameninț pe *dumneata*? Ești vedeta blondă a programului spațial, aclamat ca un erou. Faci ca fiecare american să stea vrăjit lângă televizor, în timp ce dai mâna cu un cosmonaut rus în legătură cu un tratat de pace în Cosmos. S-a organizat o paradă emoționantă în onoarea dumitale și a echipajului, la New York. Ai luat cina la Casa Albă, cu președintele și cu prima doamnă a țării. Aproape de unul singur ai readus opinia publică alături de NASA, într-un moment când, cu siguranță, aceasta nu-i mai era favorabilă după Challenger. Cei care critică zborurile spațiale cu oameni la bord sunt ridiculizați, după cele ce ai făcut dumneata. Ar trebui să fiu nebună sau proastă ca să mă lupt eu, o biată femeie simplă, cu o celebritate uriașă ca dumneata. Dar te asigur că nu sunt niciuna, nici alta.

— Mi-ai spus Law.

După lungul ei discurs, această respingere de patru cuvinte veni ca un duș rece, care o luă prin surprindere.

— Poftim?

— Când m-ai recunoscut, la început, mi-ai spus Law.

— Care, întâmplător, e numele dumitale.

— Dar omul obișnuit, da, pe stradă, mi s-ar adresa cu cuvintele „colonele Kincaid”, și nu cu un nume familiar, cum e Law. Doar dacă ne-am cunoscut cu mult înainte...

Ea ocoli această chestiune.

— Ce anume cereau de la dumneata aceste presupuse scrisori?

— Mai întâi, bani.

— Bani? spuse ea mirată. Câtă nerușinare!

— Iar apoi să fac publică existența fiului meu.

Marnie se eliberă din spațiul dintre el și masa de desen.

Apropierea lui îi tulbura capacitatea de a gândi clar. Ea începu să scoțoască prin teancul de schițe lăsate pe altă masă de lucru.

— Eu sunt o persoană independentă, care se bazează pe propriile-i forțe; nu ți-aș cere niciodată bani dumitale sau oricui altcuiva.

— E un cartier frumos aici, ai o casă mare.

— E a părinților mei.

— Locuiesc și ei aici, cu dumneata?

— Nu. Tata a murit. Mama a avut un atac de cord în urmă cu câteva luni și acum e într-o casă de odihnă.

Ea lăsă jos grămada de schițe și se întoarse spre el.

— Reușesc să mă întretin singură. Dar de ce te interesează pe dumneata toate astea?

— Cred că victima trebuie să-și cunoască tortionarul, zise el răgușit. Din toate punctele de vedere.

Ochii lui o măsurară din nou. De data asta, mai lent și mai analitic. Ea observă că privirea i s-a oprit pe sânii ei, pe care bluza umedă de bumbac nu prea îi ascundea. Își simțea sfârcurile proiectându-i-se prin bumbacul uzat, moale, și încercă fără succes să se convingă că reacția era efectul aerului condiționat și nu al privirii lui Law Kincaid,

— Cred că o să trebuiască să mă scuzi acum, zise ea cu o detașare afectată. Aștept pe cineva care trebuie să vină în curând și vreau să mă spăl.

— Pe cine aștepți? Pe bărbatul de la agenție?

La expresia ei uimită; el adăugă:

— L-ai menționat la început, când am venit.

— I-am fixat o întâlnire, ca să se uite la schițele pe care i le propun, pentru o comandă.

— Ești pictoriță?

— Sunt ilustratoare.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine, sunt liber-profesionistă.

— Ce lucrezi acum?

— Coperta pentru cartea de telefon a Houstonului.

Ridică puțin din sprânceană, impresionat.

— Asta e cu adevărat o comandă.

— Încă n-am primit-o.

Marnie și-ar fi mușcat limba în minutul în care i-au ieșit vorbele astea. El era destul de isteț ca să observe amănuntul.

— Ar fi o comandă importantă pentru dumneata?

— Desigur. Acum, dacă vrei...

El o prinse de braț când ea încercă să-l ocolească, îndreptându-se spre ușa din față.

— Trebuie să fie greu să trăiești de la o comandă la alta, în timp ce întreții casa asta și plătești cheltuielile medicale ale mamei bolnave.

— Mă descurc.

— Dar nu ești bogată.

— Nici pe departe.

— Pentru asta mi-ai scris scrisorile alea de amenințare, nu-i așa? Ca să obții bani de la mine?

— Nu. Pentru a nu știu câta oară, îți spun că nu ți-am scris niciodată vreo scrisoare.

— Șantajul e o faptă gravă, domnișoară Hibbs.

— Și o acuzație prea ridicolă, chiar și pentru a fi discutată. Acum, te rog, dă-mi drumul la braț.

Nu-i făcea niciun rău. Dar degetele lui o țineau prea aproape de el. Era destul de aproape ca să-i simtă colonia sexy și prospețimea mentolată a respirației, destul de aproape ca să-i vadă pupilele negre, care înfrumusețaseră coperta revistei și făcuseră să se vândă mai multe exemplare din Time decât oricare alt număr.

— Pari rezonabil de inteligentă, spuse el.

— Să iau asta drept un compliment?

— Atunci, de ce îmi trimiți scrisori anonime și pui adresa

dumitale pe plic, la retur?

Ea scoase un râs moale, neîncrezător, și clătină din cap.

— Eu n-am făcut asta. Sau asta a fost o întrebare vicleană, ca să mă prinzi în cursă? Unde sunt scrisorile? Pot să le văd și eu? Poate că, după ce le văd, voi putea să-ți ofer o explicație.

— Arăt eu a prost? Nu ți le-aș da, ai putea distruge dovada.

— Ah, pentru Dumnezeu! țipă ea.

Apoi, uitându-se la fața lui preocupată, zise:

— lei cu adevărat în serios treaba asta, nu-i așa?

— La început, nu. Erai doar o nebună între multe altele. Dar după cea de a cincea scrisoare, când ai devenit cu adevărat periculoasă în legătură cu acuzația de paternitate, m-am gândit că era momentul să ne confruntăm.

— Nu sunt genul de femeie care să dea în judecată un bărbat acuzându-l de paternitate.

— Nici chiar pe unul atât de cunoscut ca mine?

— Nici.

— Nici pe unul care poate pierde mult în cazul unui scandal?

— Nici! în plus, ți-am zis că n-am avut niciodată un copil.

Se auzi deschizându-se ușa din față, apoi trântindu-se. Apoi se auziră pași alergând prin hol. Apoi, un băiat înalt, uscățiv, intră intempestiv pe ușă.

— Mamă, trebuie să vii să vezi mașina parcată în fața casei noastre. E extraordinară!

2

Se lăsă o tăcere grea și Marnie ascultă bătăile puternice ale propriei inimi. Încercă să-și mențină chipul liniștit, în interesul

băiatului, dar era dificil. După câteva secunde, îndrăzni să arunce o privire spre Law Kincaid. El se uita fix la David. Neîncrederea se vedea clar pe trăsăturile lui frumoase.

David fu cel care vorbi în cele din urmă:

— Isuse, ești Law Kincaid. Isuse!

— David, te-am rugat să nu vorbești așa.

— Iartă-mă, mamă, dar e Law Kincaid. Law Kincaid în casa mea!

Astronautul înlocui expresia neîncredătoare cu faimosul lui zâmbet, recăpătându-și, se pare, stăpânirea de sine.

— David? Sunt bucuros să te cunosc.

Făcu un pas înainte și dădu mâna cu adolescentul.

În partea cealaltă a camerei, Marnie se ținu de marginea mesei de desen, ca să se sprijine. David era aproape tot atât de înalt ca și Law. Părul lui avea o nuanță identică de blond, ochii îi erau la fel de albaștri. Nu era încă destul de format. Oasele îi ieșeau ca niște vârfuri de săgeți pe la umeri, pe la coate și pe la glezne. Dar până ta urmă aveau să capete rotunjime. Schema genetică fusese stabilită încă de la conceperea lui. Pentru a ști cum va arăta peste douăzeci și doi de ani, David nu trebuia decât să-l analizeze pe bărbatul care dădea mâna cu el.

Din fericire, David era atât de emoționat găsimdu-l pe astronaut în casa lui, încât nu observă asemănarea. Cu exuberanță îi strânse mâna lui Law.

— Am afișe cu Victory, în camera mea. Burger King le dădea gratis, dacă luai șase Whopper. Eu am cumpărat șapte, pentru orice eventualitate. Vrei să-mi dai un autograf pe el? Nici nu-mi vine să cred! Ce faci aici? Ziua mea de naștere e abia peste o săptămână.

Se uită la Marnie și râse.

— Nu cumva ăsta e cadoul special pe care mi l-ai promis? A, stai așa, știu. Ai reușit să-l convingi să-ți pozeze? Așa-i, da?

Law se întoarse cu spatele la băiat și se uită la ea. Privirea lui

era tot atât de fierbinte și de albastră ca o flacără. Ea se pierdu datorită acestei priviri, dar își păstră o expresie sfidătoare. Expresia lui Law era un amestec de suspiciune și uimire.

— Să pozez?

— Eu... eu...

— Vai, nu cumva mi-a ieșit păsărică din gură înainte ca ea să aibă ocazia să-ți ceară așa ceva? Îmi pare rău, mamă.

Apoi, adresându-i-se lui Law, David zise:

— Pentru ea e important să realizeze coperta aia pentru cartea de telefoane. Aseară spunea că ar trebui să te convingă să pozezi pentru astronautul ce reprezintă NASA.

— Aha! A zis și de ce?

— Ea consideră că ești cel mai frumos, răspuse David, zâmbind caustic. Știe că ești cel mai faimos.

— Înțeleg, spuse încet Law. Sunt flatat.

— Ai să faci treaba asta?

Law o eliberă pe Marnie de privirea lui fixă și se uită spre David.

— Sigur. Am să pozez, de ce nu?

— O, asta-i grozav!

— De fapt, nu e necesar, interveni Marnie. Am făcut deja o schiță preliminară.

Făcu un gest indiferent spre schițele din spatele ei.

— Hai să le vedem.

— Nu sunt terminate.

— Nu plănuiai să le arăți celui de la publicitate?

— Ba da, dar el e de specialitate. El știe diferența dintre o schiță brută și produsul finit.

— Și eu o știu. Și aș vrea să le văd.

Law o puna la încercare. Conștientă de ochii curioși ai lui David și știind cât de sensibil este, Marnie nu avea de ales decât să se conformeze.

— În regulă, desigur.

În contrast cu Vocea prietenoasă, zâmbetul ei era abia perceptibil când îi dădu lui Law câteva schițe.

— Uite, aici ești! exclamă David, arătând spre fața bărbatului, în montajul de scene care descriau orașul Houston. Îți seamănă exact. Nu-i așa?

— Adevărat, seamănă, zise Law, uitându-se din nou la Marnie, cu una dintre acele priviri pătrunzătoare, întrebătoare. Parcă mi-ar fi cunoscut chipul în mod intim.

— E bună. E cea mai bună, se lăudă David. I-a reușit bine și costumul spațial.

Marnie trase înapoi desenul.

— Întrucât desenele mele au primit aprobarea dumitale, nu mai am niciun motiv să te rețin, colonele Kincaid. Îți mulțumesc mult că te-ai oprit...

Sonerie de la ușă îi întrerupse.

— Mă duc eu, strigă David pornind în direcția respectivă. Totuși, înainte de a face al doilea pas, se opri și întoarse capul. N-o să pleci înainte de a mă întoarce, nu-i așa?

— Nu, îi răspunse Law. Am să mai stau pe aici.

— Minunat!

Băiatul o porni prin hol, spre partea din față a casei, unde soneria sună a doua oară.

Law se aplecă asupra lui Marnie și o apucă de ambele brațe. Cu glas încet, dar furios, îi zise:

— Parcă ai zis că n-ai avut niciodată un fiu.

— N-am avut.

— David îți zice mamă.

— Da, dar...

Și-mi seamănă.

— El...

— Dar, la naiba, nu-mi amintesc să fi făcut dragoste cu dumneata.

— N-ai făcut! Nu ți-ai amintit de mine când m-ai văzut, nu-i

așa?

— Când te-am văzut, nu! Dar unele lucruri nu le uit niciodată.

O trase tare lângă el. Înainte ca ea să poată reacționa, buzele lui erau pe buzele ei.

Pe Marnie o străbătu o dorință ca un izvor fierbinte.

Și Law simți același lucru. Înălță brusc capul și se uită la ea cu o uimire sinceră, înainte de a o împinge mai încolo.

Totul s-a întâmplat în câteva secunde, ceea ce era bine, întrucât David îl conducea deja pe clientul ei potențial, cel mai important în momentul respectiv, prin hol, spre atelier.

În clipa când ajunseră, Law se sprijinea de marginea biroului, arătând la fel de nevinovat ca un băiat din corul bisericii. Ea stătea în mijlocul camerei, simțindu-se la fel de pierdută ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul Pacificului, fără o barcă de salvare.

— Domnule Howard, spuse ea fără suflu, cu vârfurile degetelor pe buzele care îi pulsau, te rog să-mi ierți aspectul. Lucram. În grădină, când... Făcu un gest spre Law. Când colonelul Kincaid m-a surprins, Oprindu-se aici.

N-ar fi trebuit să fie îngrijorată că el ar fi fost șocat de aspectul ei neîngrijit. Nici măcar nu o observase.

— O, dar asta este desigur o surpriză plăcută, spuse el expansiv.

Reprezentantul agenției de publicitate făcu un pas înainte, ca să dea mâna cu astronautul.

— E o onoare pentru mine, domnule.

— Mulțumesc.

Abia atunci, îi dădu atenție lui Marnie.

— Domnișoară Hibbs, nu mi-ai spus că îl cunoști pe ultimul nostru erou național.

Sprâncenele lui Law se apropiară într-o încruntare. Dregându-și glasul, jenat, bărbatul adăugă:

— Nu aveai niciun motiv să-mi spui, bineînțeles.

— Colonelul Kincaid este modelul pentru cartea de telefon,

zise David.

— Dacă primesc comanda, David, îl corectă ea, umezindu-și buzele cu sfială.

Ea mai simțea pe buze gustul sărutului lui Law și o cuprinse o teamă vagă dar nu neîntemeiată că lucrul acesta ar putea fi vizibil.

— Vreți să vedeți desenele pe care le-am făcut până acum, domnule Howard?

— Între timp, spuse Law, eu am să-l iau pe David la o plimbare cu mașina.

— Vrei să spui, cu Porsche-ul? întrebă băiatul în extaz. Scoase un strigăt ca al războinicilor indieni, sări în sus, atinse plafonul cu mâna și apoi ieși în fugă din cameră.

— Am permisul de elev la școala de șoferi, să știi, strigă el. Peste câteva săptămâni o să primesc carnetul.

— David, să nu îndrăznești să atingi mașina colonelului Kincaid, strigă Marnie alarmată.

— Nu-ți face griji pentru el.

— Dar unde vă duceți?

— Prin împrejurimi, spuse Law, ridicând un umăr. Nu ne ducem într-un loc anume.

— Cât timp o să lipsiți?

— Câtva timp.

Voia să țipe la el pentru că îi dădea răspunsuri vagi. Voia să pună piciorul în prag, să spună „nu”, un „nu” „categoric; David nu trebuia să meargă nicăieri cu el. Voia să alerge după David și să-l țină strâns.

Dar, cu domnul Howard care stătea acolo, nu avea altă alternativă decât să fie amabilă. Știind lucrul acesta, Law profită din plin de situație. Ea îl urmări plecând pe coridor și ieșind pe ușa din față, spre David care ședea deja în mașină, pe locul pasagerului.

— Îl cunoști pe... colonelul Kincaid de multă vreme? întrebă

curios domnul Howard.

Marnie se întoarse spre el și văzu că omul murea de curiozitate. Nu avusese curajul s-o întrebe direct despre posibila legătură de rudenie dintre astronaut și adolescentul care îi spusese „mamă”. Cu răceală, îi răspunse:

— Îl cunosc de câțva timp.

Domnul Howard plecă după douăzeci de minute. Ea spera că îi plăcuseră schițele preliminare. Totuși, el o avertizase, în timp ce închidea schițele într-un portofoliu mare, că mai erau încă doi artiști care erau luați în considerare și că decizia finală va fi lăsată în seama unei comisii formată din reprezentanți ai agenției și ai companiei de telefoane.

— Lucrarea dumitale e mai modernă decât a celorlalți doi.

— Și e rău lucrul ăsta?

— Nu, răspunse el zâmbind. Poate că este timpul să o rupem cu tradiția

Apoi, mai adăugă doar atât:

— O să vă comunicăm răspunsul, și într-un caz și în altul, într-o săptămână, aproximativ.

Ea îl conduse la ușa din față. Îl urmări prin gemuleț cum pleacă și, în același timp, cercetă strada să vadă vreun semn al mașinii Porsche. Nu se zărea nicăieri. Își frânse mâinile cu îngrijorare. Unde s-au dus oare? Despre ce or fi vorbind? Nu cumva Law îl bombarda pe David cu întrebări la care David nu avea răspunsuri?

Înainte de a intra în panică, ea decise să facă dușul mult întârziat. Curând după aceea, ieși din dormitorul ei de la etajul al doilea, îmbrăcată, fardată și mult mai sigură pe ea decât se simțise în pantalonii tăiați scurți și în bluza de bumbac. Se simți ușurată când auzi voci venind din dormitorul lui David. Pășind pe ușa deschisă, îl văzu ascultând pasionat povestirea lui Law despre plimbarea făcută în Cosmos.

— Nu ți-a fost frică?

— Nu. Până să ajungem acolo sus, am repetat totul de atât de multe ori, încât știam exact la ce să mă aștept.

— Dar s-ar fi putut să nu meargă totul cum trebuie.

— S-ar fi putut. Dar știam că am o echipă în navă și o alta la sol, care aveau grijă să nu se întâmple nimic rău.

— Cum este când pornești?

Law închise strâns ochii.

— Emoționant. Ca nimic altceva. Este punctul culminant al unei munci plicticoase, grele, al studiului, al practicii, al amănărilor, al luării deciziilor. Merită fiecare secundă. Ba chiar mai mult.

David se apropie de el.

— La ce te gândeai în momentul acela?

— Sincer?

— Sincer.

— Mă rugam să nu depășesc capacitatea pungii de făcut pipi.

David râse.

— Nu cred. Chiar așa?

— Ei, în afară de asta, mă gândeam că mi-am realizat visul. Este ceea ce am vrut întotdeauna să fac. Pentru asta am fost născut. Acum e ceva real. Trăiesc clipa dorită.

— Ce spui!

Aerul de venerație de pe fața lui o alarmă pe Marnie.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea din ușă, dar acum trebuie să mă duc la casa de odihnă. Iar tu, David, dacă nu pleci imediat, o să întârziezi la antrenamentul de fotbal.

David se răsuci pe pat și sări în picioare.

— Mamă, n-ar să crezi niciodată asta! M-a lăsat să conduc! Mașina asta e cu totul altceva, e aproape ca și când ai fi într-o carlingă, nu-i așa, colonele Kincaid?

— Aproape. De asta am cumpărat-o. Dacă nu pot să zbor, cel puțin să am impresia că o fac.

— A fost grozav, mamă. Ar fi trebuit să fii cu noi.

Apoi, simțindu-se vinovat că e atât de prins de propria lui emoție, întreabă:

— Cum a mers întâlnirea ta cu domnul Howard?

— L-au plăcut schițele mele, dar nu mi-a făcut promisiuni.

Își consultă inutil ceasul de mână.

— Ar fi bine să pleci, David.

— Joci fotbal?

Law stătuse pe marginea patului lui David. Se ridică în picioare.

— Sunt half la Tornadoes, echipa mea de la școală. O să fim campioni pe oraș.

— Îmi place tonul ăsta de încredere, spuse Law cu un zâmbet larg.

— Ca să fie sigur că o să câștigăm, antrenorul nostru lucrează cu noi un timp dublu.

— Atunci e mai bine să nu întârzii fa antrenament.

Se îndreaptă spre ușă, unde aștepta Marnie.

— O să mai fi aici când mă întorc?

— Nu, n-o să mai fie.

Când Marnie răspunse tăios la întrebarea care îi fusese pusă lui Law, patru ochi identici se întoarseră spre ea. Ea surâse slab.

— Sunt sigură că domnul colonel Kincaid mai are și alte treburi, David. Șterge-o acum. Dar să fii atent cum mergi cu bicicleta. Ai cheia de la casă?

— Da, mamă. Ei, la revedere, colonele Kincaid. Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit. Îți mulțumesc pentru autograful de pe afișul meu.

— A fost plăcerea mea, David.

Își dădură mâna. Pentru prima oară de când își putea aminti Marnie, lui David părea că nu-i vine să se ducă la antrenament.

Coborî încet scara, întorcând des capul să se uite spre Law. De îndată ce ieși pe ușa din față, Marnie se uită la vizitatorul ei.

— Într-adevăr, trebuie să plec la casa de odihnă, acum. Mama

nu e bine și, dacă nu sunt acolo când mă așteaptă...

El îi blocă drumul și își controlează afluxul de vorbe inutile. Farmecul cu care îl vrăjise pe David dispăruse odată cu băiatul.

— Vreau să-mi spui adevărul, îl vreau acum. El inspiră repede. E fiul meu?

Ochii ei cenușii se umplură de lacrimi. Limba îi trecu peste buzele acum lucioase, datorită machiajului de culoarea piersicii. Își lăsa în jos capul brun, încât creștetul ei cu bucle moi aproape că îi atinse pieptul.

— Este fiul meu, șopti ea. Al meu.

— Dar cineva i-a fost tată. Cu un deget îndoit sub bărbia ei, îi înălță capul. E fiul meu?

Marnie se uită direct în ochii lui și răspunse:

— Da.

3

El îi prinse brațul cu mâna.

— Am să te duc cu mașina, oriunde ai nevoie.

— N-o să faci așa ceva.

— Trebuie să vorbim.

— Nu avem despre ce să vorbim.

— Pe naiba, spuse el plecându-și fața la câțiva centimetri deasupra ei. Tocmai mi-ai spus că am un fiu adolescent. Am mai bine de un milion de întrebări pe care vreau să ți le pun, și asta e doar o aproximație. Până ce nu primesc niște răspunsuri, am să mă țin de dumneata ca scaiul. În sfârșit, eu hotărâsc! Încheie el emfatic.

Marnie s-ar fi revoltat, dar el o strângea tare de braț când coborâra. Ar fi fost o nebunie să înceapă o luptă pe care nu ar fi putut nicicum s-o câștige. Apoi, se gândi că îi datora o explicație.

Era puțin cam distantă, dar merse liniștită.

— Încuie ușa! îi spuse Law. Nu ai un sistem de alarmă antifurt?

— Nu.

— Ar trebui. Este o casă mare, iar un hoț are multe posibilități să intre înăuntru.

El o conduse prin ușa din față și pe alee, spre mașina Porsche care aștepta. Odată ce ea se instalează pe locul pasagerului, el ocoli capota joasă, lungă, și se strecură în spatele volanului.

— Încotro?

Ea îi dădu numele străzii și îi indică ieșirea în șosea. În câteva minute, călătoreau în viteză pe banda a doua a șoselei. Marnie se apucă de marginea scaunului ei. El conducea de parcă era într-o rachetă. Faptul că observase că ochii lui stăteau mai mult timp ațintiți spre ea decât pe șosea, nu era de natură să-i liniștească nervii.

După ce toleră cât putu această privire curioasă, ea îl întrebă:

— La ce te uiți așa fix?

— La dumneata. Ești atât de micuță! Nu arăți că ai putea duce o sarcină. Și, clătină el uluit din cap, mă uimește faptul că nu-mi amintesc să fi făcut dragoste împreună.

Ochii lui căzură pe gura ei, apoi pe linia fină a gâtului, apoi spre piept, și în sfârșit în poală. Intensitatea lui o făcea să se simtă goală. Era tentată să se acopere cu mâinile.

— Probabil că am fost beat de-a binelea, spuse el dur. Altfel, cred că mi-aș fi amintit că am avut o legătură sexuală cu dumneata.

— N-am avut niciodată... N-am făcut dragoste cu dumneata, niciodată.

Ea își ținu capul drept și. Se uită prin parbrizul colorat, neputând suporta să se uite în ochii lui și gândindu-se că măcar unul dintre ei trebuia să privească șoseaua.

— David nu e fiul meu, adăugă ea.

— Atunci...

— E copilul surorii mele. Dumneata și cu ea...

Ea ridică din umeri nesigură și îi aruncă o privire rapidă și un zâmbet vag.

— Următoarea ieșire! mai bine treci pe prima bandă.

El făcu întocmai trecând razant prin fața unui camion cu pâine. Șoferul claxonă lung și urlă o înjurătură. Semnul Stop de la capătul benzii abia de-i dădu timp lui Law să se oprească și să ia curba în viteză a treia.

— Se presupune că sora dumitale a rămas însărcinată cu mine, așa-i?

— Nu se presupune. Chiar așa s-a întâmplat; a fost o dragoste de o vară.

— În care vară?

— Tocmai absolviseși Academia Navală și urma să începi serviciul activ.

El deveni imediat precaut și agresiv.

— De unde știi că David e al meu?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Bine, bine, seamănă puțin cu mine, recunosc. Dar asta nu dovedește nimic.

— Nu trebuie să dovedesc asta, replică ea. Pentru mine, nu are nicio importanță dacă tu crezi sau nu. Ia-o pe aici, pe după colț!

El așteptă nerăbdător la semafor ca să se schimbe culoarea, apoi porni ca un taur când intra în arenă.

— Acolo-i sanatoriul, spuse ea recunoscătoare, când erau la o oarecare distanță. Trebuia să-l prevină din vreme, ca să poată reduce viteza suficient pentru a intra pe alee.

— Poți să mă lași la casa aceea laterală. Am o cheie ca să pot intra și să o văd la orice oră.

Era o casă sprijinită de biserică, având o poziție minunată și un personal foarte calificat. Atacul cerebral nu o lăsase pe doamna Hibbs complet paralizată, dar îi provocase o incapacitate

destul de serioasă ca să aibă nevoie de îngrijire permanentă. Plecarea ei de acasă fusese o decizie care i-a frânt inima lui Marnie, mai ales pentru că știa că mama ei nu va mai părăsi casa de odihnă în viață.

Lui Marnie îi fusese și mai greu să recunoască faptul că fusese ușurată de o mare povară, când mama ei părăsise locuința lor. În ultimii ani, ea devenise tot mai acră și imposibil de mulțumit.

Când Law opri mașina la intrarea laterală particulară, Marnie deschise ușa și puse un picior jos, pe pavaj. Îi vorbi peste umăr.

— Nu știu cine ți-a trimis scrisorile acelea spunându-ți despre David, dar nu sunt de la mine. Eu nu am intenționat niciodată să aflu despre el sau viceversa. Nu vreau nimic de la dumneata, mai ales bani. Așa că vezi-ți mai departe de treburile tale, lasă-mă pe mine cu ale mele și uită că ziua de azi a existat vreodată. Mulțumesc pentru că m-ai adus aici.

Ea coborî. La ușa spitalului, în timp ce se chinuia cu broasca pe care de obicei o descurca; atât de ușor, ea ar fi dorit să se întoarcă și să-i arunce o ultimă lungă privire.

Trecuseră șaptesprezece ani de când îl văzuse pentru ultima oară. Le făcuse semne de rămas bun, cu mâna, apoi se întorsese și plecase pe plajă, arătând ca un tânăr zeu al soarelui, bronzat și frumos, predestinat parcă să fie celebru.

Inima ei sfărâmată îi spusese atunci un adio secret. Acum nu mai făcu asta. Ea nu-și mai permise luxul să privească înapoi, când intră în clădirea spitalului.

Rămase în camera mamei ei timp de peste o oră. În cea mai mare parte a timpului, doamna Hibbs dormi, trezindu-se din când în când, spunându-i lui Marnie câteva fraze ininteligibile.

Mâhnită, Marnie o părăsi. Când ieși din cameră, Law măsura coridorul. Infirmierele de la postul fix din capătul holului ciripeau toate, dar el nu-i acorda atenție decât podelei strălucitoare de gresie, în timp ce se plimba înapoi și încolo, ca un leu în cușcă.

— Mai ești încă aici? Întrebă Marnie.

Era profund afectată după vizita la patul mamei ei. Vederea lui Law o necăji și mai mult.

— Cum aveai de gând să ajungi acasă?

— Cu taxiul.

El clătină din cap și o conduse la cea mai apropiată ieșire.

— Taxiurile nu sunt demne de încredere în orașul ăsta. Ar trebui să știi.

Câteva minute mai târziu, erau din nou în mașina lui, Porsche; îi despărțea o consolă și șaptesprezece ani.

— Ce face mama dumitale?

— E pe moarte.

După o pauză apreciabilă, ea zise:

— O țin cu medicamente, care diminuează efectele micilor atacuri pe care continuă să le aibă. Majoritatea timpului e amețită. Când e lucidă, vorbește despre tatăl meu și despre Sharon. Plânge foarte mult.

— A fost la Galveston, nu-i așa?

— Vrei să spui, acolo unde ne-am întâlnit?

— A fost pe plajă, nu-i așa?

— Da, spuse ea, întrebându-se cât de mult își mai amintea el. Familia mea închiriasse o casă pe plajă, aproape de cea închiriată de familia dumitale.

Uitându-se prin parbriz, el murmură:

— Erați două. Surori.

— Sora mea mai mare, Sharon, și eu, Marnie.

— Sharon și Marnie. Da, acum mi-aduc aminte. Sora dumitale era foarte frumoasă.

Marnie lăsă ușor capul în jos.

— Adevărat.

— Dumneata erai doar o copilă.

— Paisprezece ani.

— Iar tatăl vostru era predicator, nu-i așa? Îmi aduc aminte că trebuia să o ștergem ca să bem o bere.

— Ai convins-o pe Sharon să bea puțină bere.

El râse.

— Dar dumneata n-ai vrut. Îți spunea că ești bună-ca-doi-pantofi.

— Eu n-am fost niciodată atât de amatoare de aventuri ca Sharon.

El se gândi la asta un moment, apoi remarcă:

— Dacă Sharon a făcut dragoste cu mine, probabil că a mai făcut-o cu o duzină de alți tipi.

— Avea doar șaisprezece ani în vara aceea. Ai fost primul!

— Șaisprezece? Șaisprezece? repetă el, fața lui devenind cenușie. Eu credeam că are mai mult de șaisprezece ani.

— Arăta mai mare, zise Marnie cu voce scăzută.

— Așa arăta. Se și purta mai matur. Atitudinea ei depășea vârsta de șaisprezece ani cu mult înainte de a o fi cunoscut eu. Îmi amintesc cât de bine era umplut sutienul costumului ei de baie. E al naibii de adevărat că nu avea trupul unei adolescente.

— Nu discut treaba asta, sări Marnie.

În mod irațional, o deranja faptul că el își amintea cât de bine dezvoltată era Sharon. Bineînțeles că nu o surprindea faptul, dar voia ca el să nu se mai refere la lucrul acesta.

— Deci, asta era vârsta ei, șaisprezece ani! Iar a rămâne însărcinată în prima săptămână a primului an de liceu, putea avea urmări grave, mai ales când tatăl tău era, întâmplător, un cunoscut predicator în comunitatea respectivă.

Law intră în parcajul unei cafenele luminate.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva de băut.

— Aș prefera să mă duci acasă.

— Uite, spuse el nerăbdător, ești zdruncinată și necăjită. Nu ți-ar face bine o Coca sau o ceașcă de cafea? Pentru Dumnezeu, nu-ți cer să te îmbeți sau să-ți petreci noaptea cu mine. Dacă tot ești bună-ca-doi-pantofi poți să stai la o cafea cu un bărbat.

Fără să aștepte răspunsul ei, el ieși, trântind portiera în urma

lui. Ocoli mașina ca să vină la ea. Ea văzu cum se luminează ochii chelneriței când îl recunoscuse și îi conduse într-un separeu. Șoapte și ușoare exclamații de surpriză și încântare îi urmau, ca un ecou. Conștientă de sine, intra în separeu.

— Asta se întâmplă pretutindeni unde te duci?

— Ce anume? El o privi nedumerit: A, vrei să spui, chestiunea cu celebritatea? Nu da importanță.

Ea încercă, dar nu era lucru ușor, pentru că și ea era la fel de atent analizată ca și Law. Când chelnerița se apropie cu lista, îi ceru un autograf lui Law, iar el i-l dădu, odată cu o comandă de două cafele.

— Și atunci ce-a făcut ea? Întrebă el după ce chelnerița se retrase aproape leșinată.

— Cine?

— Sora ta, Sharon. Ce-a făcut când a aflat că e însărcinată?

— Ah, ea... Marnie își lăsa ochii în jos. A vrut să facă un avort.

Peste masă, simți reacția lui Law. Trupul lui se încordase, văzu cum mâinile lui s-au transformat în pumni. Îi făcu plăcere să afle că prima opțiune a lui Sharon era la fel de respingătoare pentru Law cum fusese și pentru ea. Cel puțin, nu o aprobase.

— Și, de ce nu a făcut-o? Întrebă el.

Acest lucru era greu de discutat pentru Marnie. Fusese unul dintre momentele cele mai tensionate în familia ei, aflată atunci la începutul dezintegrării. Niciunul dintre ei nu mai rămăsese același, după asta.

— Sharon mi-a împărtășit planurile ei, îi spuse Marnie cu voce scăzută. Într-o seară, după cină, Sharon mi-a zis că trebuie să stea de vorbă cu mine. Mi-a destăinuit că era însărcinată. Era speriată. Asta m-a înspăimântat, pentru că nu o văzusem niciodată atât de tulburată. Am stat treze toată noaptea, plângând împreună, întrebându-ne ce să facem. Să te căutăm era exclus. Erai la marină și ne gândeam că nici n-ai vrea să știi. Nu știam ce să facem. Dar mie nu-mi venea să cred că vrea să

scape de copil, ca de un gunoi. Vreau să spun că era vorba de un copil, copilul tău.

Ea făcu o pauză, se uită la el, apoi continuă:

— Nu puteam suporta gândul ăsta. Și știam că mama și tata ar prefera să aibă un copil nelegitim, decât un avort pe conștiință.

— Așa încât le-ai spus ce anume intenționa să facă, zise el.

— Da. Ei i-au interzis să facă lucrul acesta. Ea era furioasă pe noi toți. Cele nouă luni de sarcină nu au fost foarte vesele. Dar apoi s-a născut David, adăugă ea cu un zâmbet melancolic, și l-am îndrăgit cu toții.

— Chiar și Sharon?

Zâmbetul ei dispăru.

— Începuse să-l iubească. Era atât de adorabil și de precoc, încât era imposibil să nu-l iubești.

El se uită fix la ea, simțind că mai erau multe de spus, dar sosirea cafelei o întrerupse. Când chelnerița plecă, Law întrebă:

— De ce David nu e cu Sharon, acum?

— Sharon a murit. El rămase mut. A murit când David avea doar patru ani, adăugă ea.

El sorbi din cafea.

— Cum?

— Într-un accident de mașină. Părinții mei au fost distruși. Tata a avut un atac de cord și a murit în același an. De atunci, am rămas doar noi, mama, David și cu mine.

— Vara aceea a schimbat cursul vieții voastre.

— Cred că se poate spune asta, da, fu ea de acord cu mâhnire.

— Pentru mine a fost o vară grozavă. Ai mei au vrut să-mi ofere o vacanță plăcută.

— Îmi aduc aminte de ei. Era ușor de observat că erau foarte mândri de tine. Ai absolvit în fruntea clasei. Apropo, felicitări că ți-ai realizat țelul, devenind astronaut.

— De unde știai că ăsta a fost țelul meu?

— Mi-ai spus asta. Într-o după-amiază, când Sharon făcea

plajă, tu și cu mine ne-am dus la un fel de tobogan, să alunecăm pe valuri. Atunci mi-ai spus că ai de gând să mergi la școala de zbor a marinei, ca să devii pilot de încercare, apoi voiai să te înscrii la programul pentru astronauti. Am fost atât de mândră când am citit în ziare că ai fost acceptat! M-am simțit de parcă, de parcă te cunoșteam...

El zâmbi, dar brusc zâmbetul îi dispăru.

— Nu m-am gândit, ani de zile, la vara aceea de la Galveston. Al naibii mod de a-ți aminti mai e și ăsta, mormăi el, făcându-i semne chelneriței să le umple din nou ceștile cu cafea.

Marnie sorbi cu grijă din ceașca ei, încă atentă la privirile cercetătoare ale clienților din jurul lor.

— Eu am întotdeauna un prezervativ.

Cafeaua fierbinte i se revărsă pe mână, opărind-o și inundând farfurioara. Ea rămase cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

El trase calm două șervețele din cutia de pe masă și le folosi ca să absoarbă lichidul maroniu din. Farfurioara ei.

— Te-ai opărit la mână?

— Nu-i nimic, minți ea, întrebându-se dacă î-ar putea cere chelneriței niște unt. Nu trebuia să facă asta. Law îi făcu însă semn chelneriței și îi ceru puțin unt.

— Nu, nu-i nimic, zău.

Marnie protestă, când chelnerița aduse prompt o farfurie cu o bucată de unt cât Rhode Island, pentru neîndemânatica prietenă a lui Law Kincaid, care și-a vărsat cafeaua pe mână.

— Mulțumesc, îi spuse el chelneriței, cu un zâmbet care îi sugera că poate să plece.

— Pot și eu să fac asta, spuse Marnie. Atâta agitație pentru...

— Dă-mi mâna.

Ea întinse mâna roșie, care o ustura. Cu două degete, el luă or bucățică de unt și o întinse peste arsură.

— Ori de câte ori fac dragoste cu o femeie, folosesc un

prezervativ, spuse el cu voce joasă.

Absolut întotdeauna.

Degetele lui alunecară printre două dintre ale ei, întinzând untul moale în despărțitura ultrasensibilă, Auzindu-l, Marnie fu gata să alunece de pe bancheta de vinilin a separeului.

— Medicul militar te-ar lăuda.

Vocea ei nu suna deloc normal. Arsura o făcu să devină răgușită și ască. Asta să fie, sau mâna lui Law era de vină? În timp ce degetele lui continuau să alunece între ale ei, ea se foi pe locul ei și își strânse buzele ca să nu scoată mici gemete de plăcere. Atingerea. Lui îi provoca zvâcniri în partea inferioară a trupului și gădilături în sâni, mai ales în centrul lor.

— Am fost cu Sharon, înainte să fi auzit cineva de SIDA, zise el. Eu am folosit întotdeauna prezervative împotriva sarcinii. N-aș fi făcut dragoste cu o fată pe care am întâlnit-o pe plaja din Galveston, fără să folosesc așa ceva.

Masajul pe care i-l făcea el era minunat. Aproape că o topea pe Marnie, la fel de ușor precum căldura corpurilor lor, combinată, topea untul pe pielea ei. Cu regret, își tras mâna dintr-a lui.

— Atunci, tot nu ești convins că David e fiul tău.

— Fii dreaptă, spuse el, aplecându-se peste masă. Până azi, nici n-am știut că există. Te așteptai cumva să accept orbește explicațiile tale ca pe niște adevăruri certe?

— Nu aștept nimic dela tine, colonelul Kincaid, spuse ea cu răceală. Ți-am spus asta încă la ușa spitalului.

— Ei bine, eu nu sunt genul de bărbat care poate să se scuture ușor chiar și de posibilitatea ca eu să fi fost tatăl unui copil. Dă-mi voie să fiu dificil, întrucât e un lucru șocant. Așa că fii indulgentă. Lasă-mă să-ți pun niște întrebări și dă-mi răspunsuri directe.

Ea își dădu la o parte ceașca și farfurioarași își propti coatele pe masă, ca să-și răcorească mâna rănită.

— Atunci, întreabă-mă. Ce anume vrei să știi?

— Cum putea David să fie al meu, dacă am luat măsuri de precauție?

— N-ai luat.

— De unde naiba știi? Întrebă el încruntându-se. Sau a fost un joc? Sharon cea cu sânii mari trebuia s-o facă, în timp ce surioara ei mai mică se uita?

Marnie își înhăță geanta și o porni spre marginea separeului. El o apucă de braț.

— Îmi pare rău. Am fost cam deplasat. Te rog.

Ea își eliberă brațul, dar ochii lui o opriră.

— Te rog, Marnie.

Poate pentru că auzise numele ei venind de pe buzele lui pentru prima oară după șaptesprezece ani, sau poate pentru că simțea nevoia de a lămuri lucrurile, după atâta timp. Oricare ar fi fost motivul, ea se strecură din nou la locul ei.

— Înțeleg de ce n-o stimezi prea mult pe Sharon, îi spuse ea bătoasă. În fond, ea era cam ușuratică. Dar eu nu merit să mă insulti.

— Am spus că-mi pare rău și am spus-o sincer, în regulă?

Ea acceptă, cu o înclinare a capului.

— Deci, de unde știi ce s-a întâmplat?

— Sharon mi-a spus că n-ai avut... că într-o seară... ai fost nepregătit. După spusele ei, lucrurile deveniseră... destul de fierbinți.

Ea se uită la el, interogativ.

— Până aici am înțeles. Continuă.

— Ea n-a vrut să te oprești și atunci te-a mințit. Ți-a spus că ia anticoncepționale.

El se uită un moment în gol, apoi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc.

— Băusei bere, toată după-amiaza.

— Atunci, bănuiesc că e posibil.

— Colonele Kincaid, eu...

— Te rog, spune-mi Law, zise el puțin iritat. Îmi amintesc că mă luptam cu tine pe nisip și te ungeam pe spate cu ulei de plajă. Așa că spune-mi Law, bine?

Își amintea. Măcar în parte. Simți o plăcere grozavă aflând asta. Amintirile lui despre ea erau poate întunecate, dar mai erau acolo.

— N-are importanță dacă David este sau nu este fiul tău, spuse ea liniștit. Viețile noastre vor continua exact ca și până acum.

— Uți un lucru important, Marnie.

— Ce anume?

— Scrisorile.

Ea. Ridică neajutorată mâinile.

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu le-am scris eu?

— Asta le face să fie și mai mult un mare semn de întrebare pentru mine.

— Eu nu văd...

— Dacă tu nu le-ai scris, le-a scris altcineva.

Gândindu-se din acest unghi, ea își încruntă sprâncenele cu îngrijorare.

— Încep să înțeleg ideea ta.

— Tu spui că nu vrei nimic de la mine.

— Nu vreau.

— Dar cine scrie scrisorile, vrea. Iar asta îl face pe David la fel de vulnerabil, ca și pe mine.

— Doar nu crezi că cineva ar vrea să-i facă vreun rău, nu-i așa?

— Nu știu. Probabil că nu. Dar există o posibilitate.

Ea își mușcă buza de jos.

— Ce-o să ne facem?

— N-am vrut să te sperii. Este un lucru la care trebuie să fii atentă, în timp ce vom încerca să aflăm al cui joc este. Ai vreo

idee?

— Niciuna. David îți seamănă, dar ar trebui să stați unul alături de celălalt, ca să-și dea seama cineva.

— Dar doctorul care a asistat la naștere? Ar, avea vreun motiv să mă șantajeze?

— Nu știu. Ne-am mutat din cartierul acela și n-am mai auzit nimic de el, de ani de zile. În plus, nu știa cine era tatăl copilului Sharon.

— Oare să-i fi făcut ea vreo mărturisire vreunei prietene apropiate?

Nu cred, dar orice e posibil. Crezi că cineva a știut și, de îndată ce ai devenit cunoscut, și-a amintit și s-a hotărât să intervină?

— Da, asta-i teoria mea.

El își studie un moment ceașca cu cafea, își drese glasul, apoi spuse într-o manieră degajată:

— Casa aia de odihnă, unde e mama ta, este luxoasă.

— Este întreținută de biserică la care era afiliat tatăl meu. Se face o reducere mare pentru văduvele predicatorilor... așa încât poți să nu te mai gândești la ce te gândeai.

Repede, el își înălță capul. Marnie se uită urât la el, amenințătoare.

— N-a fost întotdeauna ușor, spuse ea reținându-și iritarea, dar m-am descurcat, în ce ne privește, pe mine și pe David. Nu suntem bogați, nicidecum. El nu a avut tot ce și-a dorit și din cauza asta apreciază bunuri materiale mai mult decât alți copii de vârsta lui. Dar nu suntem săraci lipiți. El n-a fost lipsit de mâncare, adăpost sau îmbrăcăminte și, lucrul cel mai important, nici de dragoste.

— Eu doar...

— Taci și ascultă-mă, comandă ea, fiind surprinși amândoi de asprimea ei. Îl iubesc pe David. Și el mă iubește. Până acum, nu te-ai gândit decât cum ar putea să te afecteze pe tine, dacă se află. Dacă e posibil, cu eul tău colosal, gândește-te și la modul în

care asta îl poate afecta pe David. El este la o vârstă impresionabilă, sensibilă. E un copil minunat. Nu vreau să se întâmple ceva care să-i tulbure părerea generală despre viață. Și asta ar însemna să afle că tatăl lui e un cunoscut astronaut, care face dragoste cu o femeie numai dacă el este protejat și care conduce ca un maniac. Dacă faci sau dacă spui ceva care ar putea să-i facă vreun rău cât de mic, atunci o să-ți dorești să te afli în continuare pe orbită, colonele Kincaid.

Ea inspiră scurt.

— Acum, vrei, te rog, să mă duci acasă?

4

Când Law se întoarce acasă, îl așteptau două ființe. Amândouă erau femele. Amândouă erau blonde. Amândouă aveau ochi maronii. Una avea două picioare, cealaltă patru. Una era furioasă. Cealaltă era bucuroasă.

Blonda cu patru picioare era un labrador de vânătoare pe nume Venus; ea alergă pe pajiștea păstrată imaculată de o echipă de profesioniști pe care Law nu-i vedea niciodată. Ei veneau doar când el era plecat, își făceau treaba și lăsau factura în cutia poștală. O femeie de serviciu întreținea interiorul casei, folosind aceeași metodă. Domiciliul lui nu era o casă tipică de burlac.

Venus aproape că-l dărmă când sări în sus, pe picioarele din spate, și începu să-i lingă clavicula, pentru că până acolo ajungea.

— Hei, fetițo, spuse el, împingând-o jos cu afecțiune. Aplecându-se, luă ziarul de seară și o scărpină pe Venus după urechi. Aruncă în curte ziarul făcut sul. Ascultătoare, Venus alergă după ziar, iar limba îi atârna colțul botului.

Law se îndoia însă că putea să o potolească pe cealaltă blondă doar scărpinând-o după urechi și aruncând un ziar pe care ea să-l aducă. Își dori, nu pentru prima oară, ca toate femeile din viața lui să fie la fel de puțin complicate și înțeleghătoare, ca Venus.

— Bună! spuse el, afișând zâmbetul cel mai cuceritor..

— Ai întârziat doar cu o oră, îi zise ea cu arțag. Câinele ăsta afurisit era să mă mănânce de vie când am intrat înăuntru.

— E geloasă pe alte femei.

El scoase scrisorile din cutie și se uită peste ele. Doar una singură îi atrase privirea. Pe plicul simplu, alb, era un scris care, îi devenise deja familiar. O băgă în buzunarul de la piept și lăsă restul scrisorilor pe masa lăcuită din hol, când intră pe ușă.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui?

Venus se năpusti înăuntru, aducând ziarul. Cealaltă blondă arătă spre ea, cu reproș.

— Era să-mi facă ciorapii ferfeniță, când s-a aruncat la picioarele mele.

— Îmi apăra casa de o intrusă.

— Intrusă? Doar mi-ai dat cheia de la ușă și combinația sistemului de alarmă și mi-ai spus să intru.

— Zău? Când?

— Când ai stabilit întâlnirea, pentru seara asta.

— Aveam o întâlnire?

Ea era cu cincisprezece ani mai tânără decât el, avea o față așa și așa, picioare care parcă porneau de la subsuori și un decolteu bronzat care, în mod normal, l-ar fi făcut să saliveze de dorință.. Orice tip pe care-l cunoștea l-ar fi invidiat că o are în pat.

Dar fusese o zi proastă. Efortul să o liniștească pe această blondă tânără, nervoasă, avea să-i ceară mai multă energie decât era dispus să cheltuiască.

— N-ai ținut minte că aveam întâlnire? se plânse ea, supărăcioasă.

— Nu.

— Ne-am întâlnit săptămâna trecută, la o petrecere. Au fost o mulțime de astronauți acolo.

El nu-și amintea despre care petrecere era vorba. Fuseseră atât de multe, încât începea să le amestece între ele, ca și pe fete. De fapt, nu-și mai amintea mult din ceea ce i se întâmplase înainte ca Marnie să se uite la el cu ochi serioși, încețoșați, și să-i confirme că, da, băiatul înalt, cu structura osoasă a lui Law Kincaid și cu coloritul lui Law Kincaid, era fiul lui Law Kincaid.

— Uite ce...

— Suzette.

— Suzette, îmi pare rău, spuse el trecându-și o mână prin păr. Eu... s-a întâmplat ceva azi la centru și n-am putut pleca. A trebuit să facem chestia aia cu antigravitația, știi, și sunt obosit mort. Hai să ne întâlnim în altă seară. De acord?

Ea nu acceptă zâmbetul lui amabil și nici scuza mincinoasă.

— Ia spune, asta înseamnă că-mi dai papucii?

El îi studie un moment gura roșie supărată și ochii acuzatori, apoi zise:

— Să zicem că da, asta înseamnă! Unde-i cheia mea?

Ea îl trimise într-un loc imposibil de atins din punct de vedere anatomic și îi băgă cheia în mână, aproape zgâriindu-i pielea palmei cu zimții inegali ai acesteia.

Venus mârâi și se ținu după tocurile înalte ale Suzettei, tot drumul până la ușa de la intrare. După ce aceasta se trânti în urma ei, Venus se uită înapoi la el, cu o expresie mulțumită.

— Fetiță geloasă ce ești! Vrei un biscuit?

Venus îl urmă prin casa în care trăise un cuplu de îndrăgostiți care o aranjaseră înainte de a se despărți și apoi i-au vândut lui Law rezultatul creator al legăturii lor. Lui îi plăceau liniile drepte, moderne, și camerele spațioase, neaglomerate.

Absent, el hrăni peștișorii tropicali colorați din acvariul montat în peretele care despărțea sufrageria de bucătărie.

Scoțând plicul din buzunar, el citi ultima scrisoare, mai violentă decât cele precedente. El reciti de mai multe ori textul și se cufundă atât de mult în problema privind autorul acestuia, încât Venus trebui să-i lingă mâna ca să-i aducă aminte de promisiunea tratației.

El îi dădu un biscuit pentru câini, își luă o bere și deschise ușa de sticlă care dădea a unei săli de baie cu podea din lemn de sequoia. Acolo se dezbracă de haine și, gol, se cufundă în cada cu apă caldă care forma un capăt al unei piscine italiene, cu dale de faianță, pe care o invidiau toți prietenii săi, chiar și cei mai bogați.

El trăia dintr-un salariu de militar, modest în comparație cu cel al tinerilor oameni de afaceri. Dar nu avea pe nimeni de întreținut, în afară de el însuși. Trăia bine și era dispus să facă extravagante pentru plăcerea lui.

O și uitase pe blondă. N-ar fi putut-o recunoaște dintr-un șir. Gândurile lui se concentră acum asupra băiatului pe care-l întâlnise în după-amiaza aceea.

— Al naibii de frumușel băiatul! îi spuse el lui Venus, care era atât de bucuroasă că e inclusă în reveria lui personală, încât căpătă curaj și-și băgă botul în apa fierbinte, cu spumă, ca să-i lingă umărul.

Orice bărbat ar fi mândru să aibă un fiu ca David Hibbs... David Kincaid.

Fusese crescut cum trebuie. O trata pe mama sa cu respect. Deși se extaziasă când a fost vorba să conducă automobilul Porsche, el și-a amintit să mulțumească după aceea. Își prinsese centura de siguranță, fără să fie nevoie să i se spună. Conducea atent și bine.

Law nu prea găsea defecte în felul cum Marnie îl crescuse pe fiul lui.

Fiul lui?

Era el oare gata să recunoască lucrul acesta?

Până azi, vara aceea fusese o amintire plăcută, dar vagă. Ce știa el cu adevărat despre Marnie Hibbs și familia ei? Ea putea fi o muiere dată dracului de deșteaptă, care adoptase această comportare de mic-soldat-curajos, într-o împrejurare când asta servea scopului ei. Putea fi doar o actriță a dracului de bună, care pretindea convingător că se simte ofensată atunci când este acuzată că expediază oamenilor scrisori de amenințare, prin poștă.

Ea, cu siguranță, ar avea mult de câștigat dacă el l-ar recunoaște pe David ca fiul său. Să crești azi un copil este costisitor. Ca singurul burlac din biroul astronauților, îi asculta pe colegii lui plângându-se zilnic de costurile ridicate ale întreținerii adolescenților.

Să fii ilustrator independent putea fi rentabil uneori, dar nu era vorba de un venit constant, pe care te puteai baza. Puteau trece luni de zile între două comenzi importante. Poate că tipa asta, Hibbs, era într-un faliment economic din cauza cheltuielilor medicale ale mamei sale și imaginase planul acesta infam ca un mijloc de a obține repede niște bani.

Dar ea îl pusese la locul lui al naibii de bine, când el îi sugerase în mod subtil că banii ar constitui motivul acțiunii ei. Era, o femeie micuță, dar când o enervai, devenea explozivă ca dinamita.

Înjurând, Law părăsi cada fierbinte și se duse înapoi la bucătărie, să ia altă bere. În timp ce o sorbea, cu Venus șezând credincioasă la picioarele lui din care picura apa, el se gândi la toate implicațiile pe care le-ar avea asupra vieții lui existența unui fiu adolescent. Fetițele blonde vor trebui să se rărească în mod considerabil. Și când ar primi o nouă misiune în spațiu, cine ar...

— Asta-i o nebunie! exclamă el către casa goală. Probabil că băiatul nici nu-i al meu.

„Dar când se îndreptă spre dormitorul principal, zâmbi

amintindu-și cât de gălăgios, de entuziasmat și de încântător era David, și se încruntă când își aminti că o sărutase pe doamna căreia David îi spunea „mamă”; se încruntă pentru că sărutul acela fusese scurt, dar exploziv. Sărutul acela aproape că făcuse să-i explodeze scăfârlia. Sărutul acela era de fapt motivul pentru care fata blondă nu i se mai păruse atât de atrăgătoare în seara asta.

— Noapte bună, mamă!

David stătea în cadrul în ușă. O singură lumină ardea deasupra planșei de desen a lui Marnie, pe care ea mângălea, încercând să găsească o idee pentru o reclamă a unui magazin de bijuterii.

— Te culci atât de devreme?

— Antrenorul ne-a rupt fundurile în după-amiaza asta. Sunt obosit.

Ea nu-l certă pentru limbaj. În seara asta, se gândi să nu-l prea bage în seamă, deoarece știa că el îi testa reacțiile. Uneori, să nu ai nicio reacție era cel mai bun lucru.

— Somn ușor! Ține minte că mâine era vorba să tunzi pajiștea.

— Cinci dolari?

— Șapte, dacă strângi și mături.

— S-a făcut.

El nu plecă. Umbla la ușorul ușii, semn că voia să atingă un subiect sensibil.

— Ce căuta de fapt aici, azi, Law Kincaid?

Ea scăpă creionul din mână. Acesta se rostogoli pe podea.

— Ce căuta aici? repetă ea slab. Știi doar pentru ce era aici.

— Cum se face că nu mi-ai zis că l-ai chemat? Vreau să spun că nu cred să fi menționat așa ceva.

— Păi, de fapt, nu l-am chemat pe el. Am... sunat la NASA și

am întrebat dacă aş putea folosi chipul lui în desenele mele. Cred că au vrut să mă verifice înainte de a-mi da permisiunea şi l-au trimis pe el personal. Am fost la fel de surprinsă ca şi tine când a sosit aici.

Ea nu-l minţise niciodată pe David, în viaţa lui... dacă nu socotim sutele de ori când a întrebat cine era tatăl lui. Acestea au fost însă minciuni prin omitere, minciuni blânde, menite să-l protejeze, nu falsificări absolute ca acea minciună gogonată pe care i-o spusese acum.

— Ei, bine, a fost grozav să-l cunosc. N-ai avut impresia că e simpatic? Întrebă el curios.

— Foarte simpatic.

— Am crezut că ar putea să fie băţos, dar era un om cu adevărat.

— El e un om cu adevărat.

— Da, dar ştii tu ce vreau să spun.

— Da, ştiu.

— Crezi că o să mă ţină minte, că o să se mai întoarcă?

Marnie se duse la el şi îi netezi părul care îi căzuse pe frunte, trebuind să întindă mâna ca să ajungă la el. Nu putea suporta asemenea gesturi, care îi aminteau cât de mult crescuse. Timpul trecuse atât de repede. Atât de repede!

— Mă îndoiesc că o să-l mai vedem vreodată, David, spuse ea cu blândeţe.

Gândurile ei se îndreptară în urmă, când o condusesse de la cafenea până acasă, timp în care nu-şi spusese nimic, li spusese lui Law un scurt, „la revedere”, de pe trotuar. El nu mai zăbovise, ci plecase nervos, înfuriat de papara pe care o încasase. Ea nu regreta nicio vorba din toate. Meritase asta, pentru că insinuase că ea ar fi o mincinoasă şi o şantajistă.

— Eu nu prea cred să-l mai văd vreodată. E îngrozitor de ocupat şi se întâlneşte cu o mulţime de oameni.

— Ştiu, spuse David, dar cred că m-a plăcut. N-ar fi grozav

dacă am putea, știi, să fim prieteni cu el?

Ei i se puse un nod în gât, dar se forță să zâmbească și îl îmbrățișă lung.

— Mai bine du-te la culcare. Ai nevoie de odihnă. Marele meci e doar peste câteva zile.

— Nicio problemă.

Cum făcea de obicei când ieșea dintr-o cameră, sări în sus ca să lovească plafonul cu palma, apoi plecă.

Marnie îi auzi pașii bocănind pe treptele găunoase ale casei vechi, în timp ce le urca din două-n două. În loc să zâmbească drăgăstos, ca de obicei, își șterse lacrimile.

Scrisori. Scrisori anonime.

Din ziua în care Sharon îi spusese că era însărcinată cu copilul lui Law Kincaid, Marnie avusese diverse fantezii despre felul în care copilul ar putea să-l aducă înapoi în viața ei. În închipuirile ei, asta se întâmpla întotdeauna din motive catastrofice, ca, de pildă, că David avea nevoie de un transplant de rinichi, sau de o transfuzie de sânge, dar niciodată nu se gândise la ceva atât de obișnuit ca o scrisoare.,

Și totuși, Law reintrase în viața ei. Și era mai important decât viața însăși, mai amețitor de frumos. Albastrul de azur al ochilor lui nu se estompase, ci devenise parcă mai viu. Zâmbetul. Lui optimist, mersul lui cu membrele libere, mândru, mers de pilot de avion cu reacție, felul în care strălucea lumina soarelui în părul lui, totul îi păruse dureros de familiar, pentru că aceste imagini fuseseră închise în inima ei timp de șaptesprezece ani.

Aceste imagini nu fuseseră întunecate de durerea suferită după pierderea surorii și a tatălui ei și nici de boala mamei sale. Aceste imagini ale lui Law o susținuseră în timpul luptei ei de a obține o diplomă de colegiu, de a avea o slujbă și a avea grijă de David, toate astea în același timp, Aceste imagini au însemnat pentru ea evitarea oricărei relații amoroase cu potențial real.

Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată avea din nou

influență asupra vieții ei. Pentru a doua oară, viitorul ei era în mâinile lui. Doar că, de data asta, el era în cunoștință de cauză.

Ea se simțea parțial vinovată de îngrijorarea care îl cuprinsese. Ar fi putut să-și râdă de pretensele scrisori, să le nege și să-i spună lui Law că cineva făcea cu el o glumă proastă, că autorul lor era, fără îndoială, un om de nimic, cineva care l-a văzut pe David și a remarcat asemănarea.

Dar codul moral al lui Marnie nu i-ar fi permis să iasă din situație pe calea cea mai ușoară. Când o întrebase, conștiința ei nu-i dăduse altă alternativă decât să-i spună adevărul.

Din nefericire, felul în care va reacționa Law la aflarea acestui adevăr ar putea să le schimbe viața în mod serios. Dacă David va afla deodată că Law era tatăl său, pe care fusese întotdeauna curios să-l cunoască, și dacă acesta îl va nega ca fiu, cum va suporta David o asemenea respingere?

Sau dacă Law va decide să-și recunoască fiul, cum va putea face ea față ideii de a trăi fără David? El fusese unicul element bun, pozitiv, din viața ei. Law fusese cel care i-l dăduse. Și tot Law putea acum să i-l ia înapoi.

Marnie se uită în jos, la mâna pe care vărsase cafeaua. Roșeața dispăruse, dar mai erau urme de unt, care luceau pe pielea ei. Închizând ochii, își aminti senzația vârfurilor degetelor lui, care îi mângâiau blând mâna. Involuntar, scoase un geamăt.

Ea îl iubea pe Law Kincaid cu o pasiune inutilă, care o durea. Îl iubea pe fiul lui cu aceeași intensitate. Dar Law nu fusese niciodată al ei. Iar de azi încolo, risca să-l piardă și pe David.

5

— Apă gazoasă, dietetică, te rog!

— Dodă.

La auzul vocii lui, Marnie se răsuci.

— Ce faci aici?

— Cumpăr apă gazoasă, spuse el cu un zâmbet fără griji.

— Dă-ne, te rog, și o pungă de floricele. Bărbatul care era la stand le dădu băuturile și punga de floricele, fără să-și ia ochii de la Law.

—Nu vă cunosc, oare?

Law zâmbi larg.

— S-ar putea.

Bărbatul îi studia fața, în timp ce număra să-i dea restul la o bancnotă de zece dolari Marnie încercase să plătească pentru băutura ei dar, peste tejghea, mâinile lor se angajaseră într-o luptă mută, pe care ea o pierdu în cele din urmă.

— Ah, la naiba, da! zise bărbatul râzând. Lucrezi la Walmart, așa-i? La raionul de articole de sport?

Zâmbetul lui Law se evaporă.

— Așa-i. Cu ce echipă ții?

— Tornadoes.

— Ești de-al meu. Mulțumesc.

Law o împinse apoi pe Marnie de cot, o scoase din rând și o îndrumă spre o rampă de ciment ce ducea spre stadionul liceului.

Ea se abținu cât putu să nu râdă.

— Taci din gură, mormăi Law din colțul gurii. Se întâmplă destul de des ca eu să rămân un simplu oarecare.

Nu prea arăta a fi un oarecare. Avea toate atu-urile unui bărbat celebru. Purta șort alb, o bluză sport bleumarin care i se mula pe trup ca o mănușă, o șapcă tip NASA și ochelarii de soare de aviator, care mai curând atrăgeau atenția asupra lui decât o îndepărtau. Mergând alături de el, Marnie vedea cum se întorceau capetele, fie recunoscându-l, fie din simplă admirație.

— Mulțumesc pentru băutură.

— Pentru nimic. Vrei niște floricele?

— Nu, mulțumesc.

Întrucât ambele mâini îi erau ocupate, el își folosi limba ca să mănânce din pungă.

— Am mai primit o scrisoare, spuse el cu un ton firesc, în timp ce mesteca.

— Ai mai primit una?

— Îhî! Chiar în ziua în care am venit să te văd. Pe unde o luăm?

— Pe acolo, pe jos, unde se vede mult albastru și negru.

Ea făcu semn din cap spre un sector al Stadionului, unde era atâtă entuziasm în rândul spectatorilor, încât îți dădea impresia unui animal sălbatic înnebunit.

El se dădu într-o parte ca ea să o poată lua înaintea, în jos, pe treptele abrupte de ciment.

— Ce spunea în scrisoare? întrebă ea peste umăr.

— Cam același lucru. O să vorbim despre asta mai târziu. După meci.

— Am crezut că, dacă n-ai sunat sau n-ai mai venit a doua zi...

— Că n-o să mă mai vezi?

— Da, răspunse ea candid.

— Erai bucuroasă sau tristă în legătură cu asta?

— Nu sunt sigură.

Sentimentele ei fuseseră ambigue când a trecut mai întâi o zi, apoi alta, fără ca el să mai ia legătura cu ea. Pe de o parte, fusese foarte ușurată. Pe de altă parte, nu putea suporta gândul să nu-l mai vadă niciodată.

Apoi, mai fusese dezamăgirea lui David, căreia trebuise să-i facă față, când acesta constatasese că idolul lui nu a mai continuat întâlnirea inițială cu vreun telefon.

— Cum ți se pare aici? întrebă el, împingând-o într-un șir de scaune.

— Bine.

Marnie le făcu semne cu mâna părinților coechipierilor lui

David, care aproape toți se opriseră din urale, pentru a se uita din curiozitate la Law și la ea. Ea nu mai participase însoțită la niciun eveniment sportiv al școlii. Existaseră niște încercări binevoitoare de pețitorie cu antrenorul de fotbal, care era singur, în primăvara trecută. Dar Marnie refuzase.

În acest sezon, avusese o prietenă care făcea galerie din tribună, astfel încât Marnie fusese scutită de neplăcerea de a fi forțată să se așeze în compania antrenorului.

Nu le spusese niciodată celor care se ocupaseră de pețitorie că antrenorul o sunase el însuși în două rânduri ca să-i ceară o întâlnire. De fiecare dată, găsise niște scuze atât de slabe, încât se pare că omul se descurajase și renunțase.

Acum, se simțea vizibilă ca-un licurici într-un vas de sticlă, când Law se așeză aproape de ea, pe peluză. Erau în atenția tuturor celor care ședeau acolo, până la o distanță de zece rânduri.

— Ai primit vreun răspuns la comanda pentru cartea de telefon? întrebă Law.

— Încă nu. Mai țin încă degetele încrucișate ca să am noroc.

Ea ridică mâna, cu degetul mijlociu peste arătător. El o prinse de încheietura mâinii și își ridică ochelarii de soare, ca să o examineze.

— Cum merge arsură?

— Pielea nici n-a făcut bășici. Cred că untul a acționat bine.

— E-n regulă. El îi ținu mâna încă o secundă sau două, înainte de a-i da drumul. Arăți ca mascota echipei, comentă el, aruncându-și în gură un pumn de floricele. Ar trebui să fii acolo jos, să conduci galeria.

Ea purta un șort negru și o bluză din jerse, cu dungi albastre și negre, iar pe piept, în stângă, era brodat „mama lui David”.

— Toate mamele sunt îmbrăcate cu bluza echipei.

— Totuși, niciuna nu arată ca tine.

Ea nu-i putea vedea ochii prin ochelari, dar știa că se plimbau

pe ea. O făceau să se simtă neplăcut de încălzită. Întoarse capul spre teren.

— Uite-l pe David.

— Ce număr este? Ah, uite-l.

David și coechipierii săi alergau ușor spre tușă după ce făcuseră o încălzire rapidă înainte de meci, pe teren. Când îi zări stând alături pe peluză, Marnie văzu lumini aprinzându-se în ochii lui albaștri, chiar de la acea distanță. Zâmbetul lui se lărgi și le făcu semne entuziasmate cu mâna. Law îi răspunse și îi făcu semnul cu degetul mare în sus.

— Echipa lui o să câștige, remarcă el.

— De unde știi?

— Băiatul ăsta e un câștigător. Stă scris pe el.

La sfârșitul primei reprize, Marnie se temea că previziunea lui Law se va dovedi greșită. Tornadoes erau conduși cu unu la zero. Fusesse o repriză de ratări pentru ambele echipe, fiecare fiind aproape să marcheze de multe ori, încercările fiind însă anihilate de portarii buni. Atmosfera pe stadion devenise isterică. Emoțiile erau puternice.

Când coapsele lor goale s-au atins întâmplător una de alta, Marnie s-a tras mai departe de Law. Fiecare fir de păr de pe piciorul lui părea să o curenteze.

— Scuză-mă, spuse că fără suflu.

— N-ai de ce să te scuzi.

Inconștient, ea își trecea mâna în sus și în jos peste coapsă, unde se atinsese de el. Observând asta, el adăugă:

— Relaxează-te. N-am nimic care se poate lua printr-un contact întâmplător.

Ea nu-și mai frecă piciorul și se încruntă la el, tulburată.

— Îți place asta?

— Ce? Contactul întâmplător?

— Să pui femeile în situații stânjenitoare.

— De fapt, situațiile stânjenitoare nu constituie pentru mine

un excitant. Îmi place să mențin o activitate sexuală cât se poate de necomplicată și mă concentrez doar asupra a ceea ce este fundamental.

Vrând să-i șteargă zâmbetul plin de umor, ea reveni la subiectul serios care îi adusese împreună.

— Despre ce vorbeai? A, scrisoarea.

Soarele trecuse dincolo de cealaltă tribună a stadionului, producând o uriașă umbră asupra peluzei unde ședeau ei. Law își scosese ochelarii de soare. Ea urmări cum ochii lui deveniră sumbri.

— Din nou aceleași lucruri.

— Mai multe amenințări? Întrebă ea, preocupată de siguranța lui David.

— Nu chiar. Mi se amintea ce zi bună ar avea mass-media, dacă ar afla povestea lui David. De parcă ar trebui să mi se amintească, spuse el în șoaptă.

— Asta n-ar fi o distracție nici pentru David.

— Știu, zise el defenisiv. Nu sunt ticălosul egoist drept care mă iei. Dar acum trebuie să mă gândesc logic și pragmatic, nu afectiv. Singurul mod de a-l prinde pe tip este să începem să gândim ca el. În regulă?

Ea aprobă din cap. Pe moment, el părea îmbunat.

— Eu sunt o țintă mare, în care merită să arunci noroi. Oricine scrie scrisorile alea, este destul de inteligent să-și dea seama de lucrul ăsta și să-l folosească drept pârghie. Nu e un nebun. A fost un plan bine gândit, pentru a-mi distruge cariera.

— Pot să-mi închipui că o asemenea dezvăluire ar putea să-ți facă viața neplăcută, dar nu văd cum s-ar putea ca dezvăluirea unei taine din tinerețe să-ți distrugă cariera? NASA și-a recăpătat o parte din credibilitatea pe care și-a pierdut-o după accidentul lui Challenger, în mare parte datorită ție.

Ei ridică din umeri.

— Dar administratorii continuă să fie nervoși, ca pisicile. Nu

vor ca vreun lucru să nu meargă bine.

Cu siguranță că nu vor niciun scandal. Iar dacă o fotografi© a unui fiu nelegitim, pe care nu l-am recunoscut niciodată, ar apărea pe copertele tabloidelor, ce șanse crezi că aş mai avea să mai capăt altă misiune?

— Şi mai vrei una?

Expresia lui arăta de parcă aceasta fusese întrebarea cea mai prostească pe care o auzise vreodată.

— Bineînţeles că vreau. Există un număr limitat de misiuni, cu un număr limitat de persoane în echipaj pentru fiecare. Eu vreau să zbor de oricât de multe ori e posibil, până nu sunt prea bătrân sau până nu apare o mică problemă la o electrocardiogramă de rutină sau vreun pilot mai tânăr care să mă scoată la pensie. Ei, da, vreau să mă mai duc iar.

— Îţi place, nu-i așa, Law?

— Cu adevărat, face parte din fiinţa mea.

— Nu cred că am înţeles până acum cât de vulnerabil eşti. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că o dezvăluire publică a acestui lucru ţi-ar putea afecta cariera.

— Cei de la centru nu m-ar concedia. Dar o presă proastă m-ar face carne tocată în biroul astronautilor. Aş fi pus în situaţia să-i antrenez eu pe alţi tipi care să facă ceea ce mor eu să fac. Îşi strânse buzele, Cine mă ameninţă, ştie cât de importantă este pentru mine explorarea spaţiului.

— Nu sunt eu aia, spuse ea cu sinceritate, punându-şi reflex mâna la piept. Pentru David şi pentru mine ar fi mult mai bine dacă lucrurile ar rămâne cum sunt. Dacă ar şti că eşti tatăl lui, asta n-ar face decât să-i complice viaţa.

Lucrul acesta îl făcu să explodeze.

— De ce?

— Pentru că tu eşti tu, de asta! Ce ai face cu un fiu adolescent?

— M-aş duce la mai multe meciuri de fotbal.

— Și la mai puține petreceri.

— Văd că te-ai interesat de viața mea.

Ea tăcu. N-ar fi bine ca el să știe că primul lucru pe care-l căuta în ziare în fiecare dimineață era o menționare a lui, în orice context. Destul de des, fotografia lui apărea în paginile cu evenimente mondene.

— Uite că fluieră, spuse ea, atrăgându-i atenția din nou spre teren.

Tornadoes au marcat un gol, la mai puțin de două minute după începerea reprizei, egalând scorul. Dar tensiunea creștea, pe măsură ce treceau minutele reprizei a doua, până ce mai rămăsese doar un minut. Se părea că meciul va avea prelungiri. Toată lumea de pe stadion era în picioare și răgușiseră din cauza urltelor de încurajare adresate jucătorilor, ale căror stare de spirit și energie începeau să scadă.

— Uite, stai aici în picioare, unde o să vezi mai bine, îi spuse Law lui Marnie.

Mâinile lui îi cuprinseră talia și o ridicară pe banca din fața lor.

— E mai bine?

— Mult.

Pentru prima oară de la începutul meciului, ea avea o vedere clară asupra întregului teren.

— Ah, nu!

Marnie, împreună cu toată lumea de pe peluză, scoase un geamăt când o încercare a celor de la Tornadoes de a băga un gol eșua cu câțiva centimetri.

— Ia-i mingea, David! Ia-o de la... așa! urlă ea, punându-și mâinile pâlne la gură. Sărea în sus și în jos, bătând cu picioarele în bancă. Pentru a o asigura să nu cadă, Law își puse mâinile de o parte și de alta a taliei ei.

— Hei, fii atentă să nu cazi.

Apoi, el înjură când un adversar îi luă mingea lui David care manevrase cu îndemânare spre poartă.

— Ia-o înapoi, David! Stai lângă el, stai...

— Du-te, David, du-te! urlă Marnie, când acesta fură mingea exact din picidarele celui alt jucător, fără să-l atingă.

— Douăzeci de secunde, urlă ea. Cincisprezece, David! Ajutați-l, băieți! Blocați-l pe copilul ăla! Dumnezeule, toată după-amiaza el le-a făcut asta și i-a ajutat iar ei... ăsta-i fault, arbitru! urlă ea, întinzând un deget acuzator. Unde-ți sunt ochelarii? Zece secunde. Ah, la naiba, David, fă ceva! Cinci sec..

Ultimele ei cuvinte fură acoperite de zgomotul care se înalță, când David trase un șut pe lângă portar, înscriind golul victoriei. Izbucni nebunia, pe teren, pe laturi și în tribune. Spectatorii deveniră parcă niște sălbatici.

Mai tare decât toți ovaționau Marnie și Law. Prinsă de nebunia momentului, ea se învârti și îi căzu în brațe. Ridicând-o, el o strânse tare și făcu spirale aiurite cu ea, printre șiruri.

— Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred! îngâna ea, râzând și plângând în acelși timp. Zâmbi în jos, spre fața lui Law. El zâmbi în sus, spre ea.

Apoi, zâmbetele lor se dizolvă și rămaseră să se uite unul la celălalt cu spirit critic. Ochii lor se întâlneau cu o emoție diferită, dar la fel de puternică.

Simultan își dădură seama că una din, mâinile lui îi sprijinea fundul, iar cealaltă era pe spatele ei. Brațele ei erau înfășurate în jurul gâtului lui. Genunchii ei îl prinseseră în dreptul șoldurilor și sânii ei erau la același nivel cu gura lui.

Treptat, el o lăsă jos, până când pozițiile lor se inversară și ea se uita în sus la el, cu ochi măriți, uimiți. Ea își luă încet brațele de pe gâtul lui, dar mâinile i se odihneau pe partea lată superioară a pieptului lui.

Impactul asupra simțurilor ei era atât de amețitor, încât, pentru câteva momente, nu putu decât să se uite fix în sus la el. El părea la fel de surprins ca și ea, dar își recăpătă primul sângele rece.

— Copilul tău e al naibii de bun trăgător.

— Mulțumesc, răspunse ea răgușit.

Brusc, dându-și seama că încă îl mai atingea, își lăsă mâinile în lături. Law îi dădu drumul, dar ea mai simțea căldura mâinii lui imprimată pe spate.

— Vrei să ne alăturăm mulțimii aceleia?

Timpul trecuse. Pe teren, jucătorii erau angajați într-un ritual al victoriei. Fiecare dintre ei avea o cutie de băutură, pe care o scutura tare, înainte de a o deschide, apoi îndrepta țâșnitura spre coechipieri.

— N-aș vrea s-o scap, spuse ea râzând.

Împreună, alergară în jos, pe treptele tribunei, săriră. Peste balustradă și intrară pe teren. David veni în întâmpinarea lor. Cu exuberanță, o ridică pe Marnie într-o uriașă îmbrățișare, așa transpirat cum era, și o învârti, cum făcuse Law doar cu câteva minute mai devreme.

— Ai fost minunat, David, minunat.

Ea îl bătu cu pumnii în spate și îl sărută, iar el era prea emoționat ca să se rușineze.

— Frumoasă fază, zise Law, mai ponderat, bătându-l pe David între omoplați. Apoi, amândoi își strânsesă mâinile.

— Îți mulțumesc c-ai venit, colonele Kincaid.

— Tipul care bagă golul câștigător capătă dreptul să-mi spună Law.

David zâmbi stânjenit.

— Law, mergem cu toții la pizza. Echipa întreagă. Toată lumea este invitată. Poți veni?

— Mi-ar plăcea.

David execută un salt înapoi pe mâini și scoase un urlet de sălbatic.

— Bine, ne întâlnim tot aici. Noi trebuie să primim trofeul.

Fiind căpitanul echipei, el și antrenorul trebuiau să primească trofeul de la oficialități, în centrul terenului. Stând aproape de

Marnie, Law își strecură brațul în jurul umerilor ei și o strânse ușor de ceafă, când David făcu un pas înainte ca să-și țină discursul de primire a cupei.

— Aș vrea să mulțumesc comitetului școlii și al facultății, care ne-au sprijinit în cursul sezonului. Elevi, ați fost grozavi!

Un uriaș murmur veni din tribune. El așteaptă să se liniștească.

— Vreau să-i mulțumesc antrenorului. Nu puteam reuși fără el.

Alte urale de aprobare veniră de la părinți și de la jucători.

— Primesc acest trofeu în numele tuturor membrilor echipei. Ura, Tornadoes! strigă el.

Law se aplecă și își puse gura lângă urechea lui Marnie.

— E și un bun orator.

— Mulțumesc.

Din fericire, sărbătorirea victoriei care se desfășura în jurul lor îl făcu pe Law să nu-i observe lacrimile. Cu greutatea brațului lui pe umeri, suprapusă dragostei din inima ei pentru el și pentru fiul lui, aproape că se prăbușea.

În timp ce se îndreptau spre parcare, toți trei se angajară într-o dezbatere înfierbântată asupra modului de transport până la pizzerie. Marnie fu învinsă cu doi contra unu.

— Exact ca scorul meciului, spuse ea cedând.

— Nu fi un perdant îndurerat.

Law era deosebit de încântat de rezultatul votului și nu încerca să ascundă lucrul acesta.

Ea și David fură conduși la un vehicul sport cu dublă tracțiune.

— Câte seturi de mașini ai? strigă David de pe locul din spate al unui Land Rover decapotabil, când se instalară și porniră.

— Doar pe asta și Porsche-ul.

— Îmi pare rău că toți băieții au năvălit pe tine, acolo. Și-au pierdut capul, cu adevărat. Nu știu să se poarte cu cineva celebru.

El o făcea pe supăratul, ceea ce stârni zâmbetele adulților.

— Nimeni nu putea să creadă că ai venit doar ca să mă vezi

jucând pe mine.

— Nu m-a deranjat să semnez câteva autografe.

— De obicei, se adună în jurul mamei.

— Nu-i adevărat! protestă Marnie.

— Zău? întrebă Law.

— Ar trebui să auzi cum vorbesc despre ea, continuă David. Cu toții sunt îndrăgostiți de ea sau, mai degrabă, o doresc..

— David Hibbs, vrei să fii bun să te abții...

— Doar știi că așa e, mamă.

El se adresează chipului lui Law din oglinda retrovizoare:

— Știi, ea e mai tânără decât majoritatea mamelor prietenilor mei. Și arată cu mult mai bine. Nu e arogantă și nici aiurită, e cu adevărat simpatică.

— Adevărat? comentă sec Law.

— Da, nu spun prostii! zise David încruntându- se. Mă bucur că ei o plac, dar un tip a început să strige în gura mare și să spună că i-ar plăcea să... știi... să o dezbrace și să o ducă în pat. A trebuit să-l pocnesc.

— David! Marnie se răsuci în scaun și se uită la el, cu gura căscată. Nu mi-ai spus niciodată una ca asta.

— Nu te îngrijora. E o lepră, nu e unul dintre prietenii mei apropiați.

Apoi, adresându-se imaginii din oglindă a lui Law, zise:

— De regulă, prietenii mei se poartă cum trebuie în ceea ce o privește. Dar mă tachinează cu faptul că e necăsătorită. Chicoti. Ba odată, unul dintre cei mai mari m-a întrebat dacă ar fi în regulă să o invite la o plimbare. Cred că glumea doar. Privi spre Marnie.

— Nu te-a invitat cu adevărat, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

El ridică din umeri și i se adresează din nou lui Law, în oglindă.

— Li se pare că e în regulă dacă flirtează cu ea, întrucât nu e mama mea adevărată. De fapt, e mătușa mea. Mama mea

adevărată a murit, când aveam patru ani.

— Dar tatăl tău?

Marnie se răsuci din nou în scaunul ei, de data asta ca să se uite la Law. Ea îi aruncă o privire severă.

Totuși, David răspunse la întrebare cu aplomb. Era o întrebare la care trebuia să răspundă de câte ori făcea o nouă cunoștință.

— N-am știut niciodată cine e tatăl meu dar mama a spus că nu contează, pentru că sunt o individualitate și că e mai important încotro mergi decât de unde vii.

El arătă printre umerii lor:

— Acolo, Law. Pe dreapta.

Larma din restaurant era asurzitoare.

Patronul istovit păli, când gălăgioșii de la Tornadoes năvăliră înăuntru, cerând mese. Se luau comenzi, se aducea apă gazoasă cât se putea de repede. Echipa ședea la o masă lungă, în mijlocul sălii, în timp ce părinții și admiratorii printre care și câteva grupuri de fete ce chicoteau, erau așezați la mesele din jur.

Law și Marnie ocupară o masă mai izolată. Le oferea o ușoară separare de ceilalți.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu onorat.

Marnie își șterse gura cu șervetul de hârtie și împinge farfuria goală într-o parte.

— De ce, pentru că ai fost invitat la sărbătorirea victoriei?

— Pentru asta, dar și pentru că am fost așezat cu fata cea mai populară.

— David exagerează.

— Nu cred. Eu am fost ținta multor priviri invidioase, toată seara. Ce-i între tine și antrenor?

— Nimic. Are o prietenă.

— Totuși, nu cred că ea e prima lui alegere.

Marnie îi aruncă lui Law o privire dezaprobatoare. El nu se intimidă, ci se aplecă peste masă și o studie în lumina pâlpâitoare a luminării.

— E liniștitor faptul că tânără generație are gusturi bune.

— Mulțumesc. Dar asta nu te absolvă de faptul că l-ai zgândărit pe David pe drum. Dacă vrei informații, întreabă-mă pe mine.

— Foarte bine. Câți au fost?

— Câți, ce anume?

— Bărbați.

— Nu e treaba ta.

— Niciun soț?

— Nu.

— Cum se poate?

— De ce te interesează? Eu n-aș îndrăzni să te întreb câte femei au fost în viața ta, de când te-am întâlnit la Galveston.

— Prea multe ca să le număr.

— Desigur.

— Dar asta nu e cazul tău, nu-i așa? Pot pune pariu că numărul bărbaților care au ajuns în patul tău poate fi socotit pe degetele de la o mână.

Asta îi răni mândria.

— De ce spui asta?

— Pentru că David, fiind prin preajmă, constituia un obstacol în calea relațiilor amoroase. Am dreptate?

— Fii sigur, colonele Kincaid, fiul tău a fost crescut într-un climat de moralitate.

— Încă n-am acceptat ideea că e fiul meu.

— A, zise ea, luată prin surprindere. Am presupus că, dacă ai venit la meci, dacă ai făcut efortul să-l vezi din nou pe David, erai convins.

— Înainte de a continua...

— A continua? Întrebă ea în panică. Ce anume să continuăm?

— Nici măcar nu știi ce. Mai întâi, trebuie să fiu sigur că eu sunt tatăl. Poți înțelege asta, nu-i așa?

— Nu ai nimfe pe ce să te bazezi, decât cuvântul meu și

remarcabila lui asemănare cu tine.

— Înțeleg că există un test al sângelui, spuse Law încet. Nu poate dovedi paternitatea, dar este decisiv în eliminarea unor posibilități.

— Am auzit despre așa ceva.

— Aș vrea ca David și cu mine să-l facem. Vreau să elimin îndoielile.

— Simți că necesar?

— Da, Marnie, da. Pentru propria mea liniște sufletească.

Marnie oftă și zise:

— Nu te pot opri, nu-i așa?

— Ai să mă ajuți?

Ea se gândi un moment, înainte de a răspunde.

— David și-a făcut un control medical, înainte de începerea sezonului de fotbal, i-au luat sânge atunci. Datele trebuie să fie în fișa lui.

— Am să mă ocup eu de asta. Cu cine să iau legătura?

Ea scrise numele clinicii unde David fusese recent și îi dădu lui Law bucățica de hârtie, exact când David veni la ei.

El se lăsă în genunchi lângă masa lor și începu să bată în ea, ca într-o tobă.

— Sunt gata să plec când vreți voi. I-am ras pe toți la jocurile pe video. M-au trimis la plimbare, pentru că toți îmi datorează bani.

Law râse cu indulgență și o ajută pe Marnie să se ridice. Ea încercă să contribuie la plată; Law refuză însă fără drept de apel. Plecară în urale pentru căpitanul echipei, care salvase soarta lui Tornadoes, și în ovații la adresa oaspetelui lui celebru.

În câteva minute, erau pe șosea.

— Hei, Law, ai trecut de ieșirea spre stadion, atrase atenția David, de pe scaunul din spate.

— Dar nu și de cea spre casa mea.

- Casa ta? întrebă Marnie.
- M-am gândit că v-ar plăcea să înotați și să vă răcoriți.
- Vorbești serios, Law? Ai o piscină? Mamă, are piscină!
- Se face târziu.
- Mâine n-am școală. Te rog!

Întrucât Law conducea mașina, ea nu putea face alegerea, dar nu era entuziasmată de ideea de a se duce la el acasă. Nu voia ca David să devină prea prieten cu celebritatea care a valsat prin viața lui și, foarte probabil, va ieși tot valsând din ea, atunci când noutatea de a avea un fiu se va fi învechit.

Iar dacă simțul de responsabilitate al lui Law l-ar face să se simtă obligat să-l ceară pe David, cum ar putea atunci casa ei veche, ce avea nevoie cu disperare de instalații noi, să intre în competiție cu un cămin superb, modern, cu o piscină în curtea din spate și un acvariu pe peretele din sufragerie?

Acvariul era exact unul dintre cele o mie de lucruri pe care David le eticheta „simpatice”, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta. Labradorul auriu o mârâi pe Marnie, dar se atașă imediat de David și merse alături de el, dând din coadă și lingându-i genunchii.

— E o casă grozavă, în totalitate! exclamă el când ieși afară pe terasă, să admire partea cu piscina.

— Sări! îi spuse Law. Dar fără haine, te rog.

David se dezbracă rapid, rămânând în slip și plonjă fără nici o ezitare.

— E în formă bună, observă Law.

— A luat lecții timp de zece veri, spuse Marnie.

— Excelează oare în orice încearcă?

— Da. Îl privi pe Law cu coada ochiului. Și nu a căpătat dorința asta de perfecționism de la maică-sa.

Ei se uitară cum David înotă de câteva ori de-a lungul piscinei,

Înainte de a se opri să se odihnească. Venus stătea la același nivel cu el, alergând în sus și în jos pe margine, lătrând excitată. Când el scoase capul să respire, ea îl linse pe față.

— Câinele mă iubește.

Râzând, el se feri de manifestarea afectivă a câinelui.

— Azi n-a făcut mișcare. De ce nu te-ai duce cu ea la o plimbare? sugerează Law. Până la Ferrari-ul ăla roșu, două intersecții mai departe, spre sud. E parcat de obicei afară, la ora asta de seară.

David ieși din piscină și primi un prosop și lesa lui Venus de la Law, care i le întindea pe amândouă.

— Haide, fetițo. Mă-întorc într-un minut, oameni buni.

Băiatul și noua lui însoțitoare devotată trecură prin poarta gardului de dincolo de bazin. Aceasta se închise în urma lor.

— Cred că Venus ar fugi cu el în noaptea asta, dacă el i-ar cere-o, observă Law. Necredincioasă! Femeie ușoară!

— El și-a dorit întotdeauna un câine.

— De ce n-a avut unul niciodată?

Sprâncenele lui se adunară într-o încruntare deasupra nasului.

— Din cauza mamei. Animalele de casă o enervau. Și n-am avut încă timp să caut unul, de când ea s-a dus la spital.

Law se gândi un moment, apoi arată spre o cabină, pe latura îndepărtată a piscinei.

— Camera de dezbrăcare a fetelor e acolo. O să găsești costume de baie în dulap, dar nu sunt sigur că am ceva destul de mic care să ți se potrivească.

— N-am nevoie de costum de baie.

El făcu un pas mai aproape. Vocea îi deveni mai adâncă. Zâmbetul îi deveni mai sugestiv.

— E o idee și mai bună.

— N-am vrut să spun asta.

— Ai mai făcut baie goală. Îmi amintesc.

— Îți amintești greșit, dacă te referi la seara în care tu și

Sharon ați înotat goi în golf.

— A, adevărat. Tu n-ai vrut să-ți scoți costumul. Amândoi am încercat să te facem să vii cu noi, dar n-ai vrut.

— Puteai să fii acuzat de coruperea unei minore.

— Nu mi-ai dat nicio șansă să te corup. Tu ai început să plângi și ai fugit acasă. De ce?

Ea clătină din cap prosteste, uluită de felul în care luna arginta creștetul capului lui. Arăta exact așa cum arătase în noaptea aceea, pe plaja din Galveston, când Sharon o numise lașă și o amenințase că o strangulează dacă le spune părinților ce făcea ea.

Law, ceva mai tolerant, o ademenise:

— Haide, scoate-l. N-o să te doară. N-o să te lovească vreun trăsnet.

Ea dorise cu disperare să-l urmeze în apa caldă, sărată, dar era prea conștientă de trupul ei de copil și prea speriată să nu fie prinsă.

— De ce nu ai făcut baie cu mine goală în noaptea aceea? Te temei de mine?

— Nu! exclamă ea în șoaptă.

— De ce-ai plâns, Marnie? Erai rușinată?

— Am plâns pentru că eram furioasă.

— Furioasă? Pe mine?

— Pe tine. Pe Sharon. Vă uram pentru că puteați trata asta atât de simplu, pe când eu nu puteam. Mai mult eram furioasă pe mine însămi. Voiam atât de mult să mă alătur vouă, dar nu aveam curajul.

Pupilele ochilor lui se contractară puțin,

— Acum ai șansa să-ți iei revanșa.

— Dar și acum îmi lipsește curajul.

— Mie nu.

Își scoase pantofii sport și ciorapii. Bluza fu trecută peste cap dintr-o singură mișcare fluidă. Îi atinse picioarele goale, când

ajunse jos pe podea.

— Law!

— Mm?

El își descheie șortul

Ochii lui Marnie se plimbau flămânzi peste pieptul lui. Dar nu mai era bărbatul tânăr, de douăzeci și doi de ani, pe care și-l amintea. Triunghiul de puf blond din mijlocul lui, se îndesise și se înmulțise acoperindu-l peste tot. Culoarea devenise de un maroniu auriu. Făcea vârtejuri și spirale peste mușchii duri, curbați, și în jurul sfârcurilor, dând dreptate unui întreprinzător care propusese recent să scoată pe piață un afiș cu Law Kincaid musculosul.

Ideea lui era să-l arate pe Law cu pieptul gol, cu un așa-zis costum de cosmonaut, deschis în față până la buric. L-ar fi fotografiat pe Law în fața unei rachete, un simbol nu prea subtil. El promisese că s-ar vinde milioane de exemplare. Nu va fi nevoie de dolari din impozite ca să finanțeze viitoarele acțiuni NASA. Casele de bani se vor umple cu bancnote din portvizitele femeilor.

Cei de la NASA fuseseră, bineînțeles, îngroziți. Ei nu au onorat ideea asta aiurită cu un comentariu oficial. Mass-media s-au distrat cu știrea câteva zile, după care a murit de moarte naturală.

Dar acum, Marnie, cu gura uscată, cu palmele umede și cu genunchii moi, se gândi că ideea tipului era meritorie.

Law lăasă să-i cadă șortul și îl împinse cu piciorul, apoi băgă degetele în elasticul din talie al chiloților. Instinctiv, Marnie întinse mâna să i-o oprească pe a lui. Când îi atinse pielea caldă, și-o trase repede înapoi.

— Nu se poate să mă găsească David înotând goală în piscina ta, Law, spuse ea. E un joc ridicol copilăresc. Oprește-te.

— Atunci, nu-mi mai strica nici tu dispoziția și du-te și pune-ți un costum de baie.

Ochii albaștri îi provocau pe cei cenușii. Cenușiul poate ar fi rezistat mai mult, dacă albastrul n-ar fi ridicat întrebător sprâncenele și nu și-ar fi pus din nou degetele în elasticul chiloților. Albastrul a câștigat.

Marnie se întoarse și se îndreptă bătoasă spre ușa cabinei, închizând-o bine în urma ei. După ce a încercat trei. Costume, zece minute mai târziu, ea ieși purtând un costum întreg, negru. Materialul era destul de elastic ca să se așeze pe trupul ei micuț, deși era cu o măsură prea mare.

— Ea merse la trambulină, se clătină să-i vadă elasticitatea, apoi execută o săritură frumoasă. Când ieși la suprafață, el aplaudă plutind pe spate spre marginea bazinului, dând din picioare ca să se mențină deasupra apei.

— Foarte bine.

— Mulțumesc.

Ea înotă spre scară și ajunse la jumătatea acesteia când mâna lui o apucă de gleznă. Trăgând-o, o aduse înapoi în apă și o împinse cu spatele spre peretele de faianță. Când picioarele lui le atinseră pe ale ei, ea inspiră brusc.

— Law, ești...

— Îhî. Îmi place să înot gol. Mă simt bine.

— Și ăsta-i crezul după care te conduci, nu-i așa? Dacă te simți bine, fă-o!

— Și crezul tău este că dacă te simți bine, trebuie să fie un păcat.

El absorbi o picătură de apă de pe lobul urechii ei și îi atinse gâtul cu buzele.

— Măcar o dată, domnișoară, de ce nu te-ai relaxa să te lași dusă de val? Încearcă-ți șansa. Fă ceva îndrăzneț, ceva...

Ea îi împinse amândoi umerii, ceea ce îl făcu să se îndepărteze, cu un plescăit uriaș.

— De aia faci lucrul ăsta, nu-i așa? Întrebă ea cu furie. Pentru că e excitant, provocator, îndrăzneț. Să vezi un adolescent

surprinzând-o pe mama lui cu un bărbat gol, într-o piscină îți dă probabil un fior pe care încă nu l-ai experimentat.

Ea întinse mâna după balustrada scării și din nou ajunse aproape sus, când el o trase înapoi în apă, dar nu atât de blând ca înainte.

De data asta, mâinile lui alunecară sub brațele ei. Podurile palmelor lui se apăsară lateral pe sânii ei, făcându-i să se umfle deasupra costumului. El observă. Și mai observă ridicarea atrăgătoare a sfârcurilor, sub materialul ud lipit de ele. El o ținu destul de aproape ca să se asigure că îl simțea, dur și pregătit, lângă mijlocul ei.

— Singurul motiv pentru care fac lucrul ăsta, spuse el printre dinții încleștați, este că am pus azi, o dată, mâinile pe tine. De atunci, nu m-am gândit la altceva decât cum să le pun din nou.

El își aplecă ochii spre buzele ei. Erau ude de apa din bazin și de acțiunea nervoasă, reflexă, a limbii ei. Rujul i se ștersese. Marnie nu putea ști cât de sexy o vedea el.

— Dacă aș fi avut acum șaptesprezece ani tot atâta minte câtă am acum, adăugă el cu un geamăt, ți-aș fi smuls costumul de baie și te-aș fi tras după mine, în valuri, în noaptea aceea pe plajă. Poate că dacă te-aș fi ajutat să-ți depășești inhibițiile, dacă ți-aș fi făcut cunoștință cu un trup de bărbat, ai fi devenit o femeie senzuală, în locul unei puritane, uscate și încordate, cum ești!

Marnie își privea fața în oglinda mesei de toaletă. Marcase recent a treizecea aniversare, dar fața îi era încă netedă și fără riduri, ca a unei adolescente. Singurii ochii, îi dovedeau maturitatea. Din ziua în care se născuse, ei priviseră lumea cu gravitate.

Sau, așa părea.

Din cauza asta, Law se gândea că e o puritană. Totdeauna le dădea această impresie oamenilor. În copilărie și în adolescență, fusese ridiculizată pentru că era atât de corectă, de plicticoasă,

atât de serioasă.

Oare credea cineva cu adevărat că îi plăcea să aibă o conștiință super-activă? Nu-i plăcea. Era plicticos. Nu s-a bucurat de petreceri, toată viața. Dar cineva trebuise să facă asta. Și întrucât Sharon era zvăpăiata familiei, îi revenise lui Marnie sarcina de a fi Cerberul ei.

Oftând, ea stinse lampa, se îndreptă spre patul ei solitar și își scoase capotul. Mâinile ei trecură ușor peste cămașa de noapte. Trupul ei era îngust și subțire. Cuvântul „voluptuos” nu i s-ar potrivi pentru a o caracteriza. Sharon, care se maturizase devreme, făcea bărbaii să se întoarcă după ea încă de când avea doisprezece ani, spre marea consternare a părinților lor.

În momentele ei mai bune, care fuseseră puține și cam rare, Sharon îi promitea surorii mai mici, desperate, că dacă va avea răbdare, până la urmă va avea și ea decolteu și șolduri rotunde, feminine.

Cu un zâmbet, Marnie se strecură în așternut. Acele curbe mult dorite nu se dezvoltaseră niciodată. Ea nu le mai aștepta, de mulți ani.

Știa că era atrăgătoare, într-o oarecare măsură. Deși ochii ei nu erau jucăuși și nu străluceau flirtând, erau mari, înconjurați cu gene dese, negre. Forma gurii ei părea să fie foarte frumoasă pentru unii băbăi.

Sculptorul pentru care pozase – oare colonelul Kincaid n-ar fi șocat dacă ar ști că, în studenție, la universitate, pozase goală pentru un sculptor? — găsisese că gura ei era deosebit de sexy.

Asta îl excitase prima oară în acea după-amiază, când își lăsase lucrul, traversase atelierul și, cu lutul ud încă lipit de degete, le trecuse peste gura ei. Spre ciuda și rușinea ei, sfârcurile i se încordaseră.

Încurajat, artistul dusese mângâierea mai departe. El îi sărutase buzele și îi mângâiasse sânii mici, ascuțiți. Ea îi răspunsese. Sculptorul avea un orgoliu pronunțat și ar fi fost

zdrobit dacă ar fi știut că nu atingerea lui în sine îi provocase reacția senzuală. Fusese de vină mai curând amintirea lui Law, râzând la ea pe plajă, în timp ce dinții lui albi, drepti, mestecau vârful unui cornet Sno înainte de a se topi la soare. Cumpăraseră cornețele cu înghețată Sno, în cinstea castelului lor de nisip, care le luase o jumătate de zi ca să-l construiască.

— Hei, fată, cornetul ăla ți-a vopsit buzele.

Simțise degetele lui aspre, pline de nisip, când le trecuse peste buzele ei pătate de sirop; iar tânără Marnie Hibbs simțise pentru prima oară în viața ei o dorință sexuală.

Nici nu știuse cum să numească acea senzație delicioasă, caldă, ce înflorea în partea de jos a trupului ei. Abia mai târziu înțeleșese ce i se întâmplase în după-amiaza aceea.

Artistul trezise în mod accidental acea amintire. Marnie a închis ochii și și-a spus în sinea ei că Law Kincaid era cel care o săruta, o mângâia, așezând-o jos pe o saltea grosolană, într-un atelier de la mansardă și luându-i virginitatea.

În cele din urmă, totuși, deschisese ochii. Nu era Law cel care era culcat lângă ea, ci un bărbat pe care abia de-l cunoștea, un bărbat cu lut pe degete și un rânjel fericit pe față. Ea nu se mai întorsese niciodată în atelierul lui, deși fiecare ban pe care-l câștiga ar fi contat. Adesea, se întrebase pe cine găsisese artistul ca să-i pozeze și să-și poată termina lucrarea.

Ea nu avea resursele naturale de-a vrăji un bărbat, mai ales un afemeiat ca Law Kincaid. Dar el ar fi fost surprins să afle de tulburarea plină de dorință care se ascundea sub fațada ei puritană.

Acuzația lui că era o puritană o duruse, nu pentru că era adevărată, ci tocmai pentru că era atât de neadevărată. Dacă David nu s-ar fi întors atunci, dacă Law n-ar fi ieșit din bazin și nu și-ar fi pus repede șortul aruncat jos, i-ar fi dovedit, probabil, cât de senzuală era.

— Ba nu, n-aș fi făcut-o, recunosc ea în întuneric, neștiind

dacă să se felicite că era puternică sau să se certe singură că era atât de lașă.

Întrucât îl respinsese, probabil că nu va mai auzi nimic despre el. Țsta ar fi lucrul cel mai bun pentru toți cei implicați. Ideea de a avea un fiu îl atrăsese probabil doar pentru că se gândise că era o afacere, să ajbă totodată și o femeie disponibilă. N-are decât să se ocupe singur de problema scrisorilor anonime. Ea nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Totuși, înainte de a adormi, latura slabă a lui Marnie Hibbs își imaginează ce i-ar plăcea să fie împreună cu el.

7

Când a vorbit din nou cu el, a fost în legătură cu un fapt la care se aștepta cel mai puțin.

— Ce-ai spus? întrebă ea în receptorul telefonului.

— Poți să mergi sau nu?

— Nu.

— De ce nu?

— În primul rând, e ora două după-amiază. Și ai spus că dineul e la...

— Opt. Țți trebuie șase ore ca să te pregătești?

— Nu am cu ce să mă îmbrac pentru o treabă ca asta, Law. Oricum, de ce ții să inviți pe mine? Precis ai un carnețel negru, plin cu numele unor femei ce te-ar putea însoți.

— Te sun pe tine pentru că, din cauza ta, nu mai am pe nimeni.

— Din cauza mea?

— Sunt cam bulversat de când l-am întâlnit pe David. Am uitat de afurisitul ăsta de dineu, până când cineva de aici de la birou mi-a amintit, acum câteva minute.

— Îmi pare foarte rău. Poți să lipsești, sau poți lua pe altcineva, sau poți să te duci singur, dar într-adevăr nu este treaba mea că ai rămas fără însoțitoare.

— Este totuși necesar să mă duc, iar tipii de aici or să mă tachineze tot timpul, dacă apar singur.

— Nu e potrivit pentru imaginea ta?

— Desigur. După cum ar fi surprinzătoare și apariția bruscă a unui fiu, despre care n-am știut că-l am, adăugă el cu o voce mai liniștită.

O suna din biroul lui de la centrul spațial.

— Am făcut testul sângelui și se potrivește cu al lui David. Trebuie să vorbim, Marnie. Te rog, vino cu mine, diseară.

Mușcându-și buza, ea se uită la proiectul al cărui termen de predare era la sfârșitul săptămânii își prinse imaginea în oglindă. Totul va necesita o radicală revizuire, înainte de a putea să participe la un dineu oficial.

Ea îi înșiră toate scuzele astea lui Law, apoi adăugă, trist:

— Și trebuie să mă duc să o vizitez și pe mama, în după-arniaza asta.

— Ești o femeie expeditivă. O să vin să te iau la opt și cincisprezece.

— Parcă ziceai că începe la opt?

— Doar nu te aștepti ca eu să ajung la timp, nu-i așa?

— Ce părere ai? Întrebă Marnie cu îngrijorare.

— Arăți senzațional! exclamă David din spatele ei. Analizau imaginea ei în oglinda ușii dulapului.

Ea se întoarse în stânga, apoi în dreapta.

— Oare rochia nu-i prea închisă?

— Prea închisă? Mai degrabă e prea deschisă.

— David, ți-pă ea îngrijorată, ai spus mai înainte că nu e prea decoltată.

El râse.

— Nu e. Glumeam doar.

Între coafor, unde fusese coafată și i se făcuseră unghiile, și o vizită fără nimic deosebit la mama ei, se dusese, împotriva principiilor ei sănătoase, la un magazin de îmbrăcăminte de lux. Respinsese în grabă câteva rochii de seară socotindu-le nepotrivite dintr-un motiv sau altul.

Începuse să-și piardă nădejdea, când o zărise pe asta. Partea de sus era din satin, de un albastru electric, fără bretele și strânsă pe corp. În jos avea o fustă scurtă, largă, de satin negru.

— Dragă, dacă nu pleci de aici cu rochia asta, mă faci să plâng, îi spusese proprietara magazinului.

Nu crezi că e prea... prea... elegantă pentru mine?

— E perfectă! Zău așa.

Când vânzătoarea fu chemată să marcheze o vânzare pentru o altă clientă, Marnie cercetă discret eticheta cu prețul rochiei și aproape că își exclamă cu glas tare nefericirea. Uitându-se pentru ultima oară în oglinda triplă, se întoarse în cabina de îmbrăcat și începu să se dezbrace.

Vânzătoarea reveni.

— Master Card sau Visa?

— Niciuna din ele.

— De ce nu, draga mea? Arată uimitor pe dumneata.

— Nu-mi pot permite. Nu-mi pot permite s-o trec în cartea de credit, răspunse ea, dându-i femeii rochia și îmbrăcându-se din nou cu hainele ei de stradă.

Vânzătoarea luă de după ureche un pix și tăie prețul, scriind altceva pe el.

— Uite, așa e mai acceptabil?

Marnie se uită la modificare.

— E jumătate de preț!

— Tocmai am trecut-o la mărfuri cu prețuri reduse.

— Dar nu pot să...

— Ascultă, draga mea, prețul mărfii ăsteia a fost fixat oricum cu sută la sută mai mult. Chiar și la acest preț, tot mai am un profit. Aproape toată lumea și-a cumpărat deja rochiile de seară pentru primăvară. În plus, nu am multe cliențe care au măsura asta. A fost o prostie că am cumpărat pe măsură atât de mică. Sunt bucuroasă s-o vând, la orice preț.

Așa încât Marnie cumpără rochia și acum o prezenta fiului ei, înainte de sosirea celui ce avea s-o însoțească. Era la fel de nervoasă ca o fată în seara balului de promovare de la școală.

— Aș fi dorit să am mai mult, știi tu, aici sus, zise ea cu regret, în timp ce mâinile ei trecură peste piept.

— Zău, mamă, azi nu mai e mare lucru pentru un tip dacă o fată are sau nu sânii mari.

Ea întâlni privirea lui David în oglindă.

— Acum încearcă să repeți asta cu o față serioasă.

El zâmbea, când se auzi soneria la ușă.

— Zău, mamă, arăți grozav! strigă el peste umăr, când se repezi la ușă și alergă pe scară.

Ea se bucura de admirația sinceră a lui David, dar ce va gândi oare Law despre puritana încordată din seara asta – el, care e obișnuit să însoțească femei mult mai tinere, cu forme mai rotunde?

El arăta absolut perfect. Purta un frac militar. Epoletii îi subliniau umerii lași. Jacheta scurtă, albă, îi strângea talia îngustă.

El fluieră, când ea coborî scara.

— Nu-i așa că arăta grozav? întrebă David.

— Nu-i rău, zise Law lungind cuvintele, cu o voce care îi înmuie genunchii și făcu să-i palpite decolteul gol.

— O să ne întoarcem... pe la cât, Law?

— Să nu stai treaz, îi spuse Law lui David, făcându-i cu ochiul.

— N-am să las nici lumina aprinsă la poartă, zise el.

— Ba s-o lași! îl instrui Marnie cu severitate. Lasă aprinse

toate luminile de afară și încuie ușile. Să nu răspunzi la sonerie decât...

— Mamă! spuse el, dându-și ochii peste cap. Nu mai sunt copil, știi.

— Știu.

Ea își puse mâna pe brațul lui și îl strânse cu afecțiune.

— Noapte bună.

— Noapte bună, David.

Law o însoți pe Marnie afară, pe alee.

— Hei, Law!

— Ce-i?

Se opri și se întoarse. David îi făcu semn să vină înapoi. Avură un schimb de cuvinte în șoaptă, înainte ca David să reentre în casă și să încuie ușa, așa cum i se spusese.

Law zâmbea în timp ce o ajuta pe Marnie să intre în automobilul jos, Porsche.

— Despre ce-ati vorbit? întrebă ea, când el se strecură la volan.

— Ca-ntre bărbați.

— Vreau să știu și eu.

— Nu, nu vrei! spuse el chicotind.

— Ba da.

— Ești sigură?

— Da.

El opri la semafor, în capătul străzii lor, și se uită la ea peste consolă.

— Mi-a zis că, dacă vreau să te duc în pat, am aprobarea lui. Mi-a promis să nu mă pocnească.

— Hai, încearcă.

Law voia s-o convingă să mănânce o scoică crudă.

— Sunt respingătoare. Nu, mulțumesc.

El duse la buze scoica și înghiți imediat conținutul alunecos.

Ea se cutremură. El râse.

— Sunt bune, să știi. Se zice că sporesc virilitatea.

— Atunci nu prezintă interes pentru mine. Eu n-am nevoie de virilitate.

— Am observat asta, spuse el, ochii lui privind decolteul adânc al rochiei.

Roșind, ea încercă să-i distragă privirea fixă.

— Mai bine fii atent. Suzette o să fie geloasă.

— Cine?

Marnie făcu semn din cap în direcția blondei voluptuoase, supărate. Ea purta o rochie. Mini, de piele roșie, și decora brațul unui director de la NASA, recent divorțat.

— A, ea! remarcă Law Indiferent, întorcând înapoi capul spre Marnie. E doar una din grup.

— Am stat de vorbă cu ea, mai devreme. Mi-a spus că ai abandonat-o, săptămâna trecută.

— Adevărat.

— Bărbat fără inimă, ce ești!

— A fost din vina ta.

— De ce oare recente tale probleme cu femeii sunt numai din vina mea? Întrebă ea.

— Am avut o întâlnire cu ea, în ziua în care l-am cunoscut pe David. Nu am avut chef să mai ies în seara aia.

— Înțeleg.

— Nu-i nevoie să zâmbești în legătură cu asta, mormăi el, observând că buzele ei se curbaseră în sus.

De fapt, de când o luase de acasă, el își împărțise atenția între gura ei și decolteu în așa fel încât o făcea să-i tresară stomacul.

— Nouă, oamenilor simpli, ne face o plăcere deosebită să-i vedem căzând pe cei puternici, îl tachină ea.

— Cum de ai cunoscut-o pe Suzette?

— Ne-am cunoscut când tu și colegii tăi vorbeați despre A-3.

— Vrei să spui, A-4?

— Da, despre A-4. Suzette a zis... ce o fi aia A-4?

— Un avion cu reacție al marinei de antrenament. Uneori, eu iau unul din astea și ies la plimbare.

— Iei un avion militar și te duci la plimbare?

Să ai un asemenea curaj era de neconceput pentru ea.

— Trebuie să-mi mențin îndemânarea de pilot de încercare, să fiu în formă, spuse el defensiv.

Ea îl studie cu o expresie gânditoare.

— De ce îți place atât de mult să zbori?

Ei aleseseră în mod tacit acest loc mai retras, pe terasa care dădea spre un canal săpat de mâna omului, ca să ciugulească gustările din farfuriile lor. Canalul era mărginit de azalee înflorite, făcând ca malul să arate ca o uriașă omidă roșie. O glicină se întindea de-a lungul balustradei terasei, florile ei vineții atârând spre apă.

Noaptea era înmiresmată. În timp ce majoritatea oaspeților se învârteau prin camerele casei spectaculoase a gazdelor, râzând și sporovăind unii gu alții peste muzica unui ansamblu de cinci persoane, Marnie și Law ședeau pe o bancă afară.

— Îmi place ceea ce simt acolo, sus. Cu cât pot să mă înalț mai sus și mai repede, cu atât îmi place mai mult.

— Mamei tale îi mai este încă frică pentru tine?

El înclină capul într-o parte.

— De unde știi?

— Te-ai referit la asta, la Galveston. Îmi amintesc și ziua. Ploua într-o după-amiază, așa că am jucat Monopoly. Sharon n-a mai fost interesată de joc și s-a dus să se culce puțin.

— Mama și tatăl tău se odihneau și ei, spuse el. Noi eram singuri pe terasa aceea, care dădea spre plajă.

Marnie era bucuroasă că el își amintea.

— Mi-ai vorbit despre planurile tale de a te înscrie la programul pentru astronauti, după ce o să-ți faci stagiul în marina obișnuită. Atunci mi-ai zis că mama ta era speriată la

gândul că ai să zbori cu reactoarele de luptă și cu avioanele de testare.

— Ei, mai este și acum speriată. În timp ce am fost cu naveta în spațiu, în misiune tata mi-a spus că a vrut să o țină sub sedative, dar ea a stat lipită de televizor și de radio.

— Pot să înțeleg asta, spuse Marnie cu blândețe.

Și ea făcuse aproape același lucru. În săptămâna aceea, nu a lucrat mai nimic și a dormit pe apucate. Bolnavă de îngrijorare, se învârtise prin camerele casei, refăcând în minte momentul exploziei lui Challenger. Își aminti cum plânse de ușurare, când Law a aterizat cu naveta la baza Edwards a Forțelor Aeriene, punând capăt misiunii reușite.

— Mama mea e aproape tot atât de speriată de spațiu pe cât e de îngrijorată că nu mă voi căsători niciodată și nu voi avea...

El se opri și se uită peste apă.

— Că nu vei avea copii?

Ochii lui se întoarseră spre Marnie.

— Testele de sânge nu au dovedit că eu sunt tatăl lui David. Dar au dovedit că aș putea fi.

Cu o voce și mai blândă, el adăugă:

— Cred că sunt.

— Ești. Sharon era virgină.

— Ești sigură?

Fruntea lui era încruntată de concentrare și de nevoia de a fi sigur.

— Ah, da, răspunse Marnie, râzând trist. Ea îmi încredința totul. Dacă ar fi avut un iubit înaintea ta, aș fi știut despre asta. Ea gândea că e bine ca primul ei iubit să fie un bărbat mai în vârstă și cu multă experiență anterioară.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de ea, mărturisi el. Ea e doar ceva vag în memoria mea. Un trup frumos. Păr blond, lung. Ușor de dus în pat.

El studie fața lui Marnie în lumina pâlpâitoare reflectată de

apă.

— Îmi amintesc mai mult despre tine, decât despre Sharon.

— Îmi vine foarte greu să cred asta, Law.

— E adevărat. Am stat de vorbă mult, nu-i așa?

— Tu vorbeai, iar eu ascultam.

El dădu din cap și râse.

— Cred că eram foarte plin de mine.

— Iar eu te ascultam cu gura căscată. Eram doar o copilă slăbuță care se temea de voi și care era trimisă la plimbare, de câte ori tu și cu Sharon voiați să rămâneți singuri, îți amintești?

Zâmbetul lui apăru timid și i se întipări pe față. Ochii lui se îndreptară spre partea de sus a sânilor ei, care făceau mici semilune deasupra decolteului.

— Și iat-o pe domnișoara de atunci, venind la petrecere.

Roșind, ea făcu semn spre camerele luminate.

— Toată lumea e chemată înăuntru, la masă.

Ridicându-i mâna stângă, ea îi consultă ceasul.

— Era și timpul. Zece treizeci! Asta nu e oră de masă. E oră de culcare.

El își răsuci mâna astfel ca palma lui să alunece pe lângă a ei și îi prinse degetele cu căldură. Își strecură celălalt braț în jurul taliei ei.

— Asta se poate aranja.

Ea inspiră, făcând ca decolteul să-i tremure.

— Fii serios, Law.

— Sunt al naibii de serios. Bărbații își amintesc întotdeauna de cele pe care le-au scăpat, să știi. Mor să aflu de ce e atât de bună acea domnișoară Bună-ca-doi-pantofi.

Marnie nu voia să se gândească la nimic altceva decât la Law, în timp ce acesta o ținea atât de aproape. Dar rațiunea nu o lăsa să se bucure de îmbrățișarea lui. Mintea i se oprise la rezultatele testelor de sânge și la confirmarea lui Law, cu voce blândă, că David era al lui.

— O să le spui părinților tăi că au un nepot?

Ea îi simți încordarea bruscă a mușchilor. Și, cu toate că zâmbetul lui era tot la locul lui, nu mai arăta natural.

— Nu știu.

— Acum, când ai aflat că David e fiul tău, ce ai de gând să faci, Law?

El își retrase brațele și se ridică, oferindu-i o mână, ca să o ajute.

— Ai dreptate, ne cheamă pe toți înăuntru, la masă. Să nu-i lăsăm să ne aștepte.

În timp ce o conducea prin ușile terasei, se aplecă spre ea și îi șopti:

— Pot să-ți spun un singur lucru, Marnie, știi să dezumfli ceea ce promisese să fie o bună excitare.

8

El sună la ușa ei a doua zi la ora unsprezece. Ea fu surprinsă, văzându-l. Cu o seară înainte, atitudinea lui față de ea fusese încordată și precaută, din momentul în care se alăturară petrecerii, după discuția lor de pe terasă!

Când a condus-o la ușa din față, îi spusese un „noapte bună” sec și îi dăduse un sărut de formă care arăta că era bucuros că se sfârșise seara. Tocmai de aceea. Vtelta era cu totul neașteptată.

— Ești ocupată? întrebă el prin ușa de plasă.

— Lucrez.

Ea mirosea a vopsea acrilică și arăta ca dracu. Coafura nu rezistase peste noapte. Părul ei era din nou liber, cu bucle scurte care îi înconjurau dezordine capul mic. Rochia de seară fusese pusă într-o husă de îmbrăcăminte și atârnată în dulap. În

dimineața aceea, îmbrăcase un șort și o cămașă care erau departe de a fi elegante. Ambele fuseseră aruncate vara trecută în dulapul cu haine de lucru și erau pătate cu vopsea. Era în picioarele goale.

— Pot să intru?

Ea ezită doar o secundă, apoi descuie ușa cu plasă și o deschise.

— De ce nu ești la serviciu? Întrebă ea, în timp ce mergeau prin hol spre spatele casei.

El se lăsa într-unul din fotoliile de răchită și își scoase ochelarii de soare.

— Am fost, dar un simulator la care lucram a avut o defecțiune. Așa că nu mai făceam nimic; stăteam doar acolo și spuneam bancuri porcoase, așteptând ca tehnicienii să găsească defecțiunea, iar ei au anunțat, în cele din urmă, că o să dureze până mâine, nu se știe exact când. Așa că mi-am luat liber restul zilei. Ce-i asta?

El arătă cu ochelarii spre pictura la care lucra. —

— Coperta catalogului unui magazin de bijuterii. Îți place?

Ea o ținu în sus, ca să o examineze.. Era pictura unei flori uriașe de lotus, pe un fundal negru. În centrul petalelor lăptoase era o ascunzătoare cu pietre prețioase.

— E ceva aparte.

— Ce diplomatic! spuse ea sec. Mă bucur că agenția de publicitate a aprobat deja schița mea, altfel aș fi fost îngrijorată.

Ei zâmbi distrat, de parcă nu asculta ce i se spunea.

— Te preocupă ceva, Law?

— Masa de prânz.

— Masa de prânz?

— Dă-mi voie să te iau la masa de prânz, spuse el brusc.

— Nu! Sunt îngrozitoare.

— Arăți bine.

— Las-o baltă! N-am să ies în oraș așa cum arăt acum.

— Bine, atunci o să mâncăm aici. Ce ai?

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el dispăru pe ușa dinspre bucătărie. Când ea ajunsese acolo, el era aplecat și făcea inventarul frigiderului.

Ea traversă camera și închise brutal ușa frigiderului.

— N-ai venit aici ca să mănânci.

El se sprijini de frigider și se uită în sus la tavan.

— Ai dreptate. Nu pentru asta am venit.

— Atunci, pentru ce ești aici?

— Mă tot gândesc la ce m-ai întrebat aseară. Ce am de gând să fac în legătură cu David?

Marnie simți acea mică strângere de inimă pe care o simțea de fiecare dată când se gândea ce va întreprinde Law în privința lui David.

Încet, aproape temător, ea întreba:

— Te-ai decis în vreun fel?

— Nu, răspunse el, ridicându-și privirea. Încă nu. Înainte de a face ceva ce vizează viitorul trebuie să cunosc trecutul.

Ea clătină din cap, uluită.

— Nu înțeleg.

— Îmi place ceea ce văd acum. După toate aparențele, e un copil excepțional, tot ce ar spera un tată de la fiul său. Aș vrea să știu cum a ajuns așa. Doamne, am pierdut atât de mult. Sunt șaisprezece ani de viață, despre care eu nu știu nimic decât că nu a putut avea un câine pentru că animalele de casă o enervau pe bunica lui și că a luat lecții de înot.

Fața lui era albă și plină de întrebări.

— Spune-mi cum a fost. Dă-mi informații.

Ea se uită spre locul ei de lucru, care o ademenea, dar se gândi că va putea sta după miezul nopții dacă va fi necesar, ca să termine lucrarea la termen.

— Vino cu mine.

Ea îl duse din bucătărie în camera de zi, unde ținea albume de

fotografii pline de instantanee cu David.

Emoțiile ei erau amestecate. Oricât îi era de dificil, ea îl admira pe Law pentru că îl interesa persoana lui David. Ar fi putut să se înfurie când a aflat de existența lui David. Chiar după ce recunoscuse că era posibil ca el să-i fie tată, ar fi putut să se descotorosească de el, ca de o întâmplare biologică, așa cum ar fi făcut majoritatea bărbaților care au întâlniri cu fete pe care le cheamă Suzette.

Dar Law Kincaid era un bărbat de un calibru mai mare decât majoritatea. El obținuse o numire din partea Congresului la Academia Navală. Viața lui era plină de realizări și onoruri. El avusese ambiția să-și mențină lista de succese.

Caracterul lui puternic o făcea să-l iubească și mai mult, dar în același timp îl transforma în dușmanul ei. Indiferent de scrisorile anonime amenințătoare, el nu era un bărbat care să-i întoarcă voios spatele unui fiu adolescent. Doar Marnie, în egoismul ei, se gândise că ar fi posibil ca el să facă asta.

Până când el îi va dezvălui, dacă o va face, planurile sale de viitor, ea își tatona orbește drumul prin hățișurile acestei situații. Pentru moment, cooperarea cu el era cea mai bună strategie.

Ea se așează pe podea, cu picioarele încrucișate, și trase în poală un album mare de fotografii. Law se lăsă jos, alături de ea. Ea deschise coperta albumului și netezi cu mâna certificatul lipit pe prima pagină.

— Amprente oficiale ale picioarelor lui, curând după naștere. Ochii lui Law se luminară.

— Atât de micuțe!

— Nu sunt numărul unsprezece, cât are acum la pantofi, spuse ea râzând. Aici arată atât de dulci, dar de câte ori golesc coșul lui cu haine murdare, ciorapii lui de sport nu miros chiar atât de dulci. Mă amuză acum, când mă gândesc că odată îi ronțăiam degetelele.

Pe pagina următoare, erau fotografii din ziua în care familia

Hibbs l-a adus pe David acasă, de la spital. Law studie o fotografie a lui Sharon ținându-l pe fiul ei.

— Nu pare teribil de bucuroasă că are un copil.

— Abia născuse, observă Marnie, scuzând-o. Nu se simțea prea bine.

El îndepărtă învelișul dulce al vorbelor ei.

— Ea nu l-a vrut, nu-i așa?

— Vezi, ea...

— Marnie!

— Nu, nu l-a vrut, recunosc ea cu o respirație adâncă.

— Dacă tu i-ai înlăturat planurile de avort, de ce nu l-a dat să fie înfiat?

— Asta a fost cea de a doua sugestie a ei, dar părinții mei s-au opus.

— De ce?

— Cred că tata voia să o învețe lecția morală că omul trebuie să fie răspunzător pentru greșelile lui.

— Culegi ce ai semănat. N-am știut că mai există cineva care să adere la acest principiu.

— Tatăl meu. El voia ca Sharon să învețe lucrul ăsta pe calea cea dură.

— Cred că tu și ei ați suferit tot atât, dacă nu și mai mult decât ea.

— Tata și-a încheiat cariera, de îndată ce s-a aflat că fiica lui, necăsătorită, era însărcinată. Oricâtă influență avusese asupra sufletelor, celor din congregația lui, acum și-o pierduse cu totul.

— Asta l-a făcut să aibă ceva împotriva lui David?

— Bineînțeles că nu. Nu David era cel care greșise, el era doar rezultatul greșelii. Mama și tata l-au iubit pe David și erau foarte atașați de el. Băiatul n-ar fi atât de echilibrat, dacă ei nu l-ar fi iubit.

— Cum și-a câștigat existența tatăl tău după asta? Întrebă el, întorcând paginile albumului și studiind fiecare fotografie a lui

David.

— S-a dus să lucreze la un editor de cărți religioase.

— Și a murit de un atac de inimă.

— Îhî. Mama a trecut greu peste asta. Mai ales că moartea lui a fost atât de aproape de accidentul lui Sharon.

— Ce s-a întâmplat atunci, Marnie?

— Ți-am spus. Un accident. Mai precis, cu o mașină.

El puse un deget sub bărbia ei și îi întoarse fața spre a lui. Ședeau foarte aproape, umerii lor se atingeau. Genunchiul ei se sprijinea de coapsa lui. Ea deveni brusc conștientă de lucrul ăsta, deși nu-și amintea cum ajunsese acolo.

— Fii mai precisă.

— N-are importanță, acum David nu-și mai amintește, zise ea evaziv.

— Aștept.

Ea închise ochii și șopti:

— Era beată. Mașina ei a depășit linia de centru și a lovit o altă mașină care venea din sens opus. Erau două persoane în ea. Toți trei au murit în impact.

El înjură deschis, din furie și regret. Intuitiv, Marnie își dădu seama ce gândea el și, consolator, îi puse mâna pe coapsă.

— N-a fost vina ta, Law. Tu nici măcar n-ai știut vreodată că a rămas însărcinată. Nu începe să te învinovățești că ai părăsit o fată la necaz. Sharon s-a băgat singură în necaz și, dacă n-ar fi fost cu tine, ar fi fost cu altcineva. Ea a fost o rebelă, din momentul când a înțeles că tata era predicator și deci îi cerea o comportare exemplară. Ura treaba asta și, ca represalii, își flutura faptele urâte. Ea era sursa neînțelegerilor în familia noastră. Comportarea ei îi făcea pe părinții noștri foarte nefericiți. Și deși le-a frânt inima, mă îndoiesc că au fost surprinși când a rămas însărcinată.

— De ce nu m-au contactat ei pe mine sau pe părinții mei?

— Sharon le-a spus că nu știe cine este tatăl. Ea se lăudase că

a făcut dragoste cu mulți bărbați. Eu n-am considerat că e cazul să te numesc pe tine. Erau deja prea multe vieți afectate. De ce trebuia să fie ruinată și viața ta? După nașterea lui David, continuă ea, Sharon a refuzat să se întoarcă la liceu, spunând că era plictisitor și că terminase cu toate astea. Tata a insistat spunându-i că, dacă nu se întorcea la școală, va trebui să-și ia o slujbă; dar ea nu avea nicio calificare și nu era interesată să lucreze, așa că era mereu concediată.

— Cu bărbații cum era?

— Îi atrăgea, în mod natural. Faptul că născuse nu făcuse decât să-i împlinească trupul.

Marnie își studie mâinile, strângându-le pumn și desfăcându-le.

— Din nefericire, continuă ea, erau numai bărbați nepotriviti pentru o femeie. Părinții mei sufereau, văzând cum își risipește viața, dar eforturile lor de a o controla erau inefficiente. Uneori, pleca și nu se mai întorcea zile-n șir.

— Nu-i păsa deloc de David, nu-i așa?

— Nu, spuse Marnie, dând tristă din cap. Ei nu-i păsa de nimic, doar să creeze haos.

— Ce știe el despre mine?

— Nimic, răspunse ea alarmată.

— Vreau să spun, despre tatăl lui în general. E un băiat deștept. Precis a întrebat.

— Aproape îndată ce a putut vorbi. Exact cum ți-a spus seara trecută, i-am explicat că tatăl lui nu s-a putut căsători cu mama lui. Că a fost imposibil.

— Nu te-a sâcâit măcar să-i dai un nume?

— I-am spus că și asta era imposibil.

— Și nu a vrut să știe de ce?

— Noi am menționat niște cauze vagi și am subliniat că va fi atât de iubit încât nu va simți lipsa unui tată.

— Și a înghițit asta?

— Probabil că nu, dar n-a avut încotro.

— N-a avut posibilitatea să aleagă, nu-i așa? Buzele lui Law formară o linie subțire, amară. Băiatul n-a avut un tată. Și nu prea a avut nici mamă. Cine avea grijă de el, când Sharon era plecată după distracții?

— Noi, părinții mei și cu mine împărțeam privilegiul ăsta.

El o privi lung, fix, înainte de a continua să întoarcă paginile albumului.

— Mda! zise el după câteva minute. Tu ai avut grija de el, nu-i așa?

— Ți-am explicat că noi...

— Nu-i scuza, spuse el cu asprime, uită-te la fotografiile astea. Tu cu David în parc la picnic. Tu și David la călușei, cu zmeul, la joacă, la Observatorul astronomic. Asta-i prima bicicletă?

— Era în dimineața de Crăciun, cred că avea cinci ani, spuse ea zâmbind, uitându-se la fotografii. Arătau o versiune mai mică a lui David, îmbrăcat într-o pijama Smore, împingând o bicicletă lucitoare printr-o mare de hârtii de împachetat.

— Am vrut să las roțițele ajutătoare, până când învăța să meargă, dar el a insistat să le scot. Voia să învețe să meargă pe bicicletă fără ele.

Law făcu niște calcule rapide.

— Acela a fost Crăciunul pe care l-am făcut în Filipine. Niște colegi și cu mine eram indispuși că nu. Eram acasă de Crăciun. Ne-am dus în cel mai apropiat oraș și ne-am făcut turtă. Iar în timp ce eu umblam împleticit pe sub smochini căutând un loc unde să vomit vodca aia ieftină, fiul meu de cinci ani, aflat la jumătate de lume distanță, învăța să meargă pe bicicletă, fără roțițele ajutătoare.

El își frecă vârfurile degetelor peste una dintre fotografii.

— Pușlama, mic dar ambițios.

— Și încăpățânat. Și nerăbdător, spuse Marnie. Întotdeauna vrea să facă lucrurile bine de prima dată și devine extrem de

supărat dacă nu reușește. Dar nu se lasă. Reușise să stăpânească bicicleta încă pe la mijlocul după-amiezei.

— Ce spui? Zău? Întrebă Law, zâmbind cu mândrie.

Era o fotografie de aproape a lui David zâmbind; spre aparat, în care se vedea că îi lipseau doi dinți, și alta cu un David sobru, îmbrăcat corect, cu părul pieptănat cu o cărare dreaptă la mijloc și o Biblie sub braț.

— E în ziua în care a fost botezat, îi spuse Marnie tatălui lui.

— A mers la școala duminicală?

— Încă se mai duce. E președintele grupului de tineret de la biserica noastră.

Ea mai întoarce o pagină.

— Asta a fost echipa lui din Liga mică, Pirații.

— Pe ce post joacă?

— Oricare, la mijloc, dar baseballul este sportul care-i place cel mai puțin. Spune că nu-i destul de fizic.

— Și mie îmi place cel mai puțin.

— Iar astea sunt fotografiile claselor lui, în ordine cronologică. Aici n-am știut că e ziua în care sunt fotografiați decât după aceea, spuse ea cu asprime, în timp ce arăta spre o fotografie. Uitase să aducă acasă biletul. Îmi venea să-l omor că-și pusese tocmai bluza asta veche, de bumbac, când i-au făcut fotografia.

— Hopa, una a căzut afară. Law se aplecă și ridică fotografia desprinsă. Trebuie să fie din pagina cu botezul. David e îmbrăcat elegant. Dar ăsta arată ca un judecător, nu ca un preot.

— E chiar un judecător. Asta-i în ziua...

Law se uită la ea curios, când ea se opri brusc.

— Ziua în care... ce anume?

— Nimic.

— Ce?

El îi prinse mâinile amândouă pe albumul deschis, ca să nu-l distrugă în mod deliberat.

— Ce anume s-a întâmplat în ziua aceea?

Îi era imposibil să se uite direct în ochii lui.

— E ziua în care tribunalul mi l-a dat mie sub tutelă legală.

Liniștea ce a urmat nu era întreruptă decât de zgomotul respirației lor. În cele din urmă, Law zise:

— O spui de parcă ar fi fost o adevărată faptă vitejească.

— A durat câțiva ani! Am cerut asta imediat după moartea lui Sharon.

— Dar aveai doar optsprezece ani atunci, nu-i așa?

Ea clătină aprobator din cap. El expiră și mormăi o serie de cuvinte obscene.

— Tu l-ai crescut pe fiul meu, nu-i așa? Aproape singură. Tu ai făcut ceea ce curva de soră-ta...

— Law, nu!

— Eu nu sunt atât de bun ca tine, Marnie. Era o curvă și eu am știut asta, în momentul în care am pus ochii pe ea. Eu am făcut ceea ce orice bărbat tânăr ar fi făcut, cu o fată coaptă, frumoasă, care i se oferea. Ea și-a căutat-o și a căpătat-o. Dar tu ești cea care a plătit pentru ceea ce am făcut noi.

— Eu n-am plătit, strigă, ea protestând. L-am iubit pe David, din ziua în care am știut că Sharon l-a conceput.

— Părinții tăi erau prea prinși de propria lor nefericire sau prea ocupați, învinovățindu-se de comportarea lui Sharon, așa că au abdicat de la răspunderea de a avea grijă, de David și ți-au dat-o ție.

— N-a fost ceva făcut în mod conștient. Pur și simplu așa au evoluat lucrurile. Și nu am avut grijă de David din obligație, ci voiam cu adevărat să-i fiu mamă.

— Și ai făcut asta chiar de la început, nu-i așa?

— Casa era în permanentă agitație. Erau atât de multe neînțelegeri între Sharon și părinții mei, atât de multe...

— Cine se trezea când plângea el în mijlocul nopții?

— Eu, spuse ea încet.

— Tu îl schimbai, tu îi dădeai biberonul?

— Da.

— Doamne, erai tu însăși o copilă!

— El nu știa asta.

Ea zâmbea radioasă, dar ochii îi străluceau de lacrimi.

— El nu știa mai multe despre cum e când ești sugar, decât știam eu cum trebuie să fie o mamă. Ne-am tolerat unul pe celălalt și am învățat împreună.

— I-ai băgat în gură porcăria aia pe care trebuie s-o mănânce bebelușii?

— Ce nu-i plăcea, scuipa.

— I-ai pansat genunchii juliți?

— Cu genunchii nu era așa grav, la el iadul era la coate.

— Și cum era cu școala ta?

— Am urmat-o. Am absolvit și colegiul. Mi-a trebuit doar ceva mai mult timp, atâta doar.

— Pentru că nu puteai să te duci decât la orele când erai mai liberă, pentru că nu voiai să-l lași pe David prea mult timp cu mama ta peste zi, spuse el ghicind corect.

— Da, dar...

— Și când ai absolvit, nici n-ai încercat să obții un post bine plătit la o firmă de publicitate, cum ai fi putut. Ai preferat să lucrezi acasă, ca să fii aici, pentru David, e adevărat?

— Au mai fost și alte considerente.

— Mă îndoiesc.

Law închise ochii și se aplecă în față, până când fruntea lui se sprijini de a ei.

— Tu ai făcut toate sacrificiile părintești. Tu ești mama lui, Marnie. Tu.

— Singurul mod în care David ar fi putut să fie în mai mare măsură al meu ar fi fost dacă eu m-aș fi aflat pe cearșaful acela de plajă cu tine, în locul lui Sharon.

El se retrase repede. Marnie era la fel de uluită de propriile ei cuvinte, dar nu se mișcă. Nici măcar nu clipi, ci îi întoarse doar

privirea, cu ochi cenușii, serioși. În timp ce el o privea, o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El i-o șterse, apoi își frecă degetul ud pe buzele ei.

— Dacă ar fi să o pot face din nou, tu ai fi acolo. Tu ești de două ori mai femeie decât era ea.

Degetele lui îi cuprinseră capul și îi trase fața spre el. El sărută locul umed lăsat de lacrimă pe obraz, apoi colțul gurii.

— Am vrut să fac asta aseară atât de mult, încât mă dureau măruntaiele, șopti el aspru.

Sărută celălalt colț al gurii ei.

— Vrei să știi de ce am venit azi aici? De asta. De fiecare dată când zâmbeai cuiva cu care îți făceam cunoștință aseară, de fiecare dată când sorbeai din vin, de fiecare dată când mâncai ceva, eu doream să-ți gust frumoasa gură sexy. Iar acea sărutare castă, obligatorie, de noapte bună, la ușa ta din față, n-a făcut decât să-mi stârnească dorința.

Buzele lui rămăseseră pe ale ei în timpul acestui discurs excitant. Acum își plimbă ușor limba pe marginea buzelor ei. Marnie scoase un sunet involuntar de dorință. Law îi apăsă mai tare gura și îi despărți buzele. Limba lui alunecoasă și agilă se uni repede cu a ei. Ea îi permise, ba chiar participă, dornică.

— La naiba, gemu el când, în cele din urmă, se retrase. Ar fi trebuit să te sărut cum se cuvine, mai demult.

Marnie primi din nou cu plăcere buzele lui și căldura dulce, umedă, a sărutului lui. Răspunzând ritmului rapid, flămând, pe care-l impunea el și propriilor ei impulsuri senzuale, ea își strecură brațele în jurul taliei lui și îl ținu strâns. El se ridică în genunchi și o trase spre el, astfel că stăteau în genunchi, față-n față.

Buzele lui lăsară o dâră de sărutări rapide, fierbinți, în jos pe gâtul ei și apoi, dând la o parte gulerul bluzei, depuse un sărut la baza gâtului.

Ea își dădu capul pe spate și îi rosti găfâit numele.

— Atinge-mă, Marnie.

Luându-i mâna, el i-o băgă sub cămașă și i-o apăsă pe pieptul lui cald, păros.

El începu nerăbdător să-i descheie nasturii de la bluză dar, când. Fură descheiați, fu surprins că ea nu purta sutien. Modestă, ea vru să-și strângă bluza, dar el îi împinse deoparte mâinile și se uită la ea, plin de dorință.

O asaltară neliniștile. Toate fură risipite în momentul în care el își lăsă capul blond și îi sărută curba unui sân, șoptindu-i răgușit numele, așa cum îl auzise adesea în visele ei.

Ea îl mângâie fără să se mai gândească, mâna ei trecând ușor peste coastele lui. Degetul ei mare făcu un contact întâmplător, dar electrizant, cu sfârcul lui încordat. El înjură printre dinți și îi mușcă ușor sânul.

— Nu pot crede că asta se întâmplă cu adevărat.

Ea nu-și dădu seama că-și exprimase gândurile cu glas tare, până când Law nu răspunse, trăgând-o mai aproape și mormăind în carnea ei.

— Dai Te simt, te gust.

Trupul lui era cea mai frumoasă operă de artă pe care o cunoscuse Marnie vreodată. Ea voia să-l savureze, să-și permită să-l aprecieze, dar buzele lui depuneau sărutări pe sânii ei și îi impuneau un ritm erotic care nu permitea joaca.

Limba lui îi mângâia sfârcul din nou și din nou. Mâna ei liberă se arcui pe ceafa lui, când gura i se închise pe centrul acela ridicat și trase de el cu poftă.

— Law.

Numele lui îi scăpă de pe buze cu un geamăt lung, răgușit.

— Știu, știu. Și mie mi-e greu.

El îi împinse mâna în jos, pe pantaloni. Era dur și plin. Marnie îngheță. Law nu remarcă. Întinse mâna la nasturele șortului ei și, când acesta fu descheiat, el trase în jos fermoarul.

Simțind metalul rece pe piele, Marnie ieși brusc din transă și

înțelese la ce ducea asta.

— Nu, Law, spuse ea brusc, împingându-l mai departe. Ea se luptă să se ridice, se împiedică de un album de fotografii și își întrerupse căderea sprijinindu-se de brațul unui fotoliu capitonat.

Law, complet pierdut, nu reuși să se ridice în picioare, ci se prăbuși înapoi pe fotoliul de care se împiedicase ea. El se uită în sus la ea fără să înțeleagă, în timp ce ea se lupta cu nasturii bluzei care nu voiau deloc să se lase încheiați.

— Asta e o nebunie, spuse ea cu o voce. Nesigură. Să ne târâm pe covorul din camera de zi ca...

Renunțase la nasturi. Degetele ei nu puteau acționa cum trebuie, când el ședea acolo uitându-se fix la pieptul ei expus. Singura ei alternativă era să plece din cameră cu cât mai multă demnitate posibilă.

Aproape că reuși să treacă de fotoliu. Dar brațul lui țâșni și degetele lui îi cuprinsesă încheietura mâinii și o trase înapoi, între genunchii lui larg desfăcuți.

— Law, nu putem.

— Pe naiba, nu putem, gemu el și îi desfăcu bluza și își apăsă gura deschisă pe abdomenul ei descoperit.

Marnie aproape că leșina de erotismul puternic al îmbrățișării lui. Ea se prinse de capul lui, în încercarea de a-și recăpăta echilibrul, dar când degetele ei se împletiră în părul lui, totul se transformă într-o mângâiere.

Gura lui era caldă și umedă și minunată. Și activă. El o apucă ușor de talie și își mișcă buzele pe pielea fragilă, sensibilă, de pe pântecul ei, croindu-și drum în jos. Limba lui flirta cu buricul ei și mâinile se mișcară în spatele ei, să-i țină fundul cu palmele.

Firele din barba lui o zgâriau. Respirația lui era umedă. Dinții lui erau ascuțiți, limba moale. Senzațiile delicioase veneau în succesiune rapidă.

Erau noi, incitante prin contrast și fiecare mai plăcută decât cea dinaintea ei.

Bărbia lui împinse mai jos elasticul chiloților. El îi sărută pielea mai pală de sub linia de bronzaj, dar când ea simți buzele lui făcând contact cu norul de păr negru, trase brusc aer în piept.

— Law, ce faci?

— Ce simți?

Ce simțea ea era prea minunat pentru a fi descris și prea scandalos pentru a fi permis. Slăbită de dorință, nefericită de prea multă dragoste, Marnie se forță să-l împingă din nou deoparte. De data asta se îndepărtă bine, ca să nu o mai poată ajunge.

9

Ea aștepta lângă ușa din față, când el ieși din camera de zi. Își pusese hainele la loc, dar nu-și recăpătase încă liniștea.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, spuse ea cu răceală.

— Cred că ar fi mai bine să te maturizezi.

Ea își reținu furia. Confruntările nu i-au fost niciodată plăcute sau ușoare.

— Nu e un motiv să mă insulti, doar pentru că nu vreau să fiu manevrată de un bărbat, pe podeaua camerei de zi.

— Ce te deranjează mai mult? Manevra? Sau bărbatul? Întrebă el, punându-și degetele mari în găicile curelei și luând o atitudine arogantă.

Ea căscă gura la el.

— Ce vrei să subînțelegi, Law?

— Nimic, spuse el ridicând nonșalant din umeri. O să ținem legătura.

El o porni să treacă pe lângă ea, dar ea îl apucă de braț.

— Cred că subînțelegi ceva. Și este ceva cu totul neîntemeiat.

— Neîntemeiat?

Ochii lui, atât de fluizi și înfierbântați de pasiune doar cu răteva minute înainte, erau acum tăioși și disprețuitori.

— De ce îngheți, de fiecare dată când te atinge un bărbat?

— Nu îngheț.

— Mie, cu siguranță, nu-mi poți dovedi asta! strigă el. De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

— Asta nu-i treaba ta.

— Ba este, al naibii de mult. Ai avut tutela asupra fiului meu, așa că am tot dreptul să știu tot ce trebuie știut despre tine, chiar și secretele tale cele mai personale.

— Nimeni nu m-a cerut niciodată de nevastă.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ești în stare să faci să înghețe un bărbat, chiar și dacă s-ar gândi numai la vorba sex. Dacă l-ai iubi pe David atât de mult cum pretinzi...

— Îl iubesc.

— Atunci, de ce nu te măriți, măcar de dragul lui, ca să aibă un bărbat în apropiere? N-o faci pentru că numai gândul de a face dragoste cu un bărbat îți provoacă atâta silă, încât nici bunăstarea lui David n-ar putea s-o învingă. Ochii lui albaștri se îngustară. Nu sunt sigur că ai creat un climat foarte sănătos pentru fiul meu, domnișoară Hibbs.

— Ah! Și bănuiesc că acel palat al plăcerii pe care-l numești casă ar fi un mediu mult mai sănătos, unde fetișcane ca Suzette vin și pleacă după placul lor. Cât de sănătos ar fi pentru un băiat adolescent să știe că tatăl lui are destule costume de baie ca să se potrivească oricărei măsuri și forme de femeie?

— Cel puțin stilul meu de viață este normal.

— Greșos de normal, colonel Kincaid. La fel cum este normal pentru tine că insinuezi că e ceva rău cu mine pentru că m-am opus unei distracții de prânz pe podeaua din camera de zi, ceea ce nu era decât ceva excitant, cu care să-ți umpli o după-amiază în care aveai timp liber. Ea făcu o pauză și inspiră adânc. Pentru informarea ta, află că eu sunt ocupată. Așa încât, întrucât cred

că doar plictiseala te-a îndemnat să vii aici și să-ți exprimi insinuările tale desfrânate, despre sexualitatea mea, cară-te din casa asta cu plictiseala ta cu tot.

El plecă, dar nu înainte de a arunca o amenințare subtilă peste umărul care se retrăgea.

— Încă n-am pus capăt afacerii ăsteia. Nici pe departe.

— E cu adevărat frumos, bunico. Mulțumesc.

David acceptă cu plăcere lanțul de chei oferit de doamna Hibbs, pe care aceasta îl făcuse pentru el în câteva săptămâni, în timpul orelor de lucru manual, de dimineață. Casa spitalului avea activități zilnice. Marnie era bucuroasă să vadă că mama ei se simțise destul de bine ca să participe la unele dintre aceste activități, chiar dacă ajutoarele fuseseră cele care făcuseră cea mai mare parte a lucrului la lanțul pentru chei.

— Știu că vine ziua ta de naștere. Poate că o să-l folosești.

Vorbele ei erau lente dar inteligibile.

— Desigur. E grozav, spuse David.

Discul de plastic avea pictat pe el numele lui. Îl luă în palmă și se jucă cu el.

— Încă o dată, mulțumesc.

— O să fii atent când o să începi să conduci, nu-i așa? întrebă îngrijorată doamna Hibbs. Mă tot gândesc la Sharon.

Marnie puse o mână liniștitoare pe umărul mamei ei.

— David e foarte conștient, mamă.

— O să am grijă, bunico. Mama ar fi îngrozită dacă n-aș avea. Iar eu cunosc consecințele alcoolului și ale conducerii sub influența acestuia.

Doamna Hibbs părea liniștită. Ea se relaxă în fotoliul de lângă patul ei, care îi fusese adus de acasă. Acesta dădea oarecare personalitate și un aspect de cămin camerei de spital.

— Ești obosită, mamă? întrebă Marnie.

Doamna Hibbs era întotdeauna bucuroasă să-l vadă pe David dar însăși prezența lui în camera mică o obosea. Energia lui tinerească părea că absoarbe tot oxigenul.

— Puțin. Dar nu plecați încă.

— Ce-ar fi să aștepți afară, David, în timp ce o ajut pe bunica să se instaleze în pat pentru la noapte? Apoi, poți veni să-ți iei rămas bun.

— Bine. E foarte bine, spuse repede David.

Nu se opunea când era vorba să-i facă vizite bunicii, dar Marnie știa că nu-i prea făcea plăcere să vină la spital. Nu se putea împăca cu infirmitatea și bătrânețea și găsea realitatea asta, tristă și dezolantă.

Marnie își petrecu următoarele cincisprezece minute pregătind-o pentru noapte pe mama ei. O infirmieră veni să-i dea medicamentele de seară, în câteva minute, somniferul își făcu efectul și doamna Hibbs adormi.

Marnie deschise noptiera mamei sale, ca să înlocuiască niște articole de toaletă. În momentul acela, văzu cutia cu articole de corespondență, pixul și carnețelul de timbre poștale. Un moment, se uită fix la ele, curioasă să știe cu cine ar putea corespunda mama ei. Ea nu-i ceruse lui Marnie să-i aducă rechizitele. Nici nu-i ceruse ajutor la scrierea scrisorilor.

Apoi, o izbi revelația îngrozitoare.

Doamna Hibbs sforăia încet, pieptul ei ridicându-se și lăsându-se cu regularitate. Dar chiar și în timpul odihnei, fața ei nu arăta liniștită. Între sprâncenele ei era o dungă de nemulțumire, iar buzele îi erau lăsate în jos la colțuri. Era agonia unei femei foarte nefericite, Marnie părăsi camera și se duse direct la biroul infirmierelor.

— Scuzați-mă, îi spuse ea femeii care era de serviciu, mama mea a trimis scrisori în ultimă vreme?

Infirmiera zâmbi.

— Suntem atât de mândre de ea! E foarte greu pentru ea să

scrie, știți asta. Uneori, are nevoie de zile întregi ca să compună o scrisoare, dar a trimis câte o scrisoare pe săptămână, de câteva săptămâni deja.

Apoi, observând îngrijorarea de pe fața lui Marnie, întrebă:

— S-a întâmplat ceva rău?

— Ați observat cumva cui îi erau adresate scrisorile?

— Nu. Îmi pare rău. Dar, nu era, la drept vorbind, treaba mea.

— Bineînțeles că nu. Nu. Mulțumesc.

Se întoarse și se îndepărtă, gânditoare, pe coridor.

— Hei, mamă, unde-ai fost? întrebă David când dădu colțul și aproape că o lovi. M-am dus să-i spun noapte bună bunicii. Ce s-a întâmplat?

Marnie clătină vag din cap.

— Nimic. Eu... nimic. Hai să mergem.

Ajunși acasă, ea încercă să lucreze la catalogul magazinului ele bijuterii, dar nu se putea concentra. Conștiința ei era prea preocupată. Nu putea fi sigură, dar i se părea foarte posibil faptul că tocmai mama ei îi trimisese scrisorile lui Law. Oricât de mult se temea să-l vadă, ea știa că el ar trebui să fie înștiințat imediat. Și trebuia să i se spună personal.

Lăsând jos pensula și punându-le din nou capacul tuburilor de vopsea, urcă sus, se spală și se duse în dormitorul lui David. El ședea sprijinit de tăblia patului, cu o carte de istorie deschisă pe genunchi și cu căștile de la Walkman la urechi. Își scoase căștile când o văzu pe Marnie stând în ușă.

— Ce-i?

— Am de făcut-o cursă.

El se uită la ceasul de pe noptieră.

— E aproape zece seara.

— Știu. Nu voi întârzia mult.

— Unde te duci? La magazin? Nu pot să mă duc eu? Am să conduc eu mașina.

— Nu. Nu mă duc la magazin.

— Atunci, unde? Ce se întâmplă, mamă? S-a întâmplat ceva cu bunica?

— Nu, nu-i nimic în legătură cu bunica. Înveți pentru examen?

— Da, dar...

— Dacă nu mă întorc până când ești gata să te culci, ai grijă să fie încuiate ușile.

— În regulă. El se încruntă. Aș dori să-mi spui ce se întâmplă.

— Nimic care să te îngrijoreze pe tine.

Îi trimise o sărutare prin aer, înainte ca el să mai poată pune alte întrebări la care ea să fie nevoită să răspundă cu minciuni.

Pe drumul cu mașina până la casa lui Law, repetă în gând ce anume avea să-i spună. Voia să fie ceva simplu și la obiect. După cele întâmplate mai devreme în ziua aceea, avea să fie jenant să se afle singură cu el.

Dar era îndoielnic că va fi singură cu el. În momentul în care intră pe strada lui, observă șirul de mașini parcate pe lângă ambele trotuare. Muzica gălăgioasă se revărsa din casă. Era clar că era gazda unei petreceri.

Primul ei impuls fu să se întoarcă acasă. Vestea putea să mai aștepte. Dar, înainte de a da cu spatele mașina pe alee, ca să întoarcă, se răzgândi.

Petrecuse o după-amiază mizerabilă, încercând să-și dea seama dacă era bucuroasă că oprise actul lor de dragoste sau dacă regreta că o făcuse. Nu putuse să lucreze. Fusesse neliniștită și nervoasă. Ziua era departe de a fi fost plăcută. Era agasant pentru ea faptul că Law putuse să treacă atât de repede peste scena lor furioasă și să fie în stare să dea o petrecere.

Astfel că, după ce parcă mașina, merse pe cărarea mărginită de petunii, spre gardul cu poartă despre care știa că ducea spre curtea din spate. Erau câțiva oaspeți care se zbenguiau în piscină și alții care stăteau la soare. Terasa era plină de lume. Era o mulțime selectă.

În timp ce trecea printre ei, fu ochită de doi cowboy care

mângâiau fiecare câte o Suzette, ținând-o cu o mână în timp ce cu cealaltă ridicau la gură o cutie cu bere.

Fu ignorată de un grup de tipi gen oameni de afaceri care beau whisky și se lamentau de scăderea prețului la petrolul brut texan. Prinse sfârșitul unei povești grosolane despre un comis-voiajor și o femeie luptătoare de catch în noroi.

Când păși pe ceva moale, se uită în jos și văzu că era un sutien ud, de la un costum de baie. N-o interesa să știe de unde venea sau unde se afla partea de jos a costumului.

— Doamnă?

Se întoarse și văzu un bărbat șezând în poziție yoga, în mijlocul unui strat de brebenei. Părul lui drept, alb, era ținut cu o bandă de cap cu paiete, iar ochii lui erau lucitori. Probabil că era deja drogat de la țigara pe care o fuma

— Îmi acoperi priveliștea, îi spuse el cu solemnitate.

— Ah, scuzați-mă.

Ea se mișcă mai departe, făcându-și cu greu drum spre casă, pentru că nu-l vedea pe Law nicăieri pe afară.

În bucătărie nu era loc decât în picioare. Un grup de femei cu aspect respectabil analizau ingredientele unui sos gros, rozaliu, și se plângeau de orele lungi pe care le consumau ducându-i cu mașina pe copii la toate activitățile lor. Ea le recunoscuse; erau soțiile unor cosmonauți. Le cunoscuse pe majoritatea dintre ele în seara în care participase cu Law la dineu.

Un huligan mătăhălos, cu tunsoare de indian Mohawk și cu un cercel cu zvastică, teroriza peștișorii din acvariu cu o cutie goală de bere, în timp ce îngâna melodia înspăimântătoare din filmul Colți.

În jurul mesei, un grup de bărbați gălăgioși discutau despre zbor. Marnie îi recunoscuse printre ei pe soții femeilor care își transferaseră atenția de la sosul rozaliu la unghiile cu manichiură franțuzească ale uneia dintre ele. În seara asta, bărbaților de la NASA li se alăturaseră câțiva militari mai tineri. Toți ascultau cu

atenție la unul dintre astronauți.

— ... venind jos așa, spunea el, făcând un gest de alunecare cu mâinile. A făcut o încercare de aterizare, dar turnul l-a îndepărtat.

— A făcut mai mult decât atât.

Vocea era a lui Law, care încălecaseră un scaun, ținându-și mâinile pe spătar. Era acolo și o femeie, care încălecaseră și ea scaunul, în spatele lui Law, și îi masa umerii și îi spăla urechea cu limba.

Marnie ar fi avut chef să traverseze camera și să-i plesnească foarte tare pe amândoi; această dorință o uimi, pentru că, până atunci, nu crezuse să aibă tendințe de violență. Singura dată când îl bătuse pe David, plânsese ea mai mult decât el.

— Afurisitul de laș se temea de puțin fum, spunea Law glumeț.

— Puțin fum? Ar fi ieșit nori de fum negru, adăugă primul vorbitor.

Law ridică din umeri și luă o înghițitură de bere din cutia de pe masa din fața lui.

— Oricum, continuă el, fiul ăsta de cățea, nebun, vine din nou, ignoră ordinul de a se ejecta și pune jos avionul. A zis după aia că, probabil, difuzoarele se defectaseră. A aterizat pe un loc cât un bănuț. Un bănuț!

El dădu din cap, admirativ.

— N-am văzut așa ceva de când zbor. Și ce credeți că i-au făcut ăia mari? Credeți că i-au citit articolul referitor la insubordonare, pentru că a încălcat ordinele? La naiba, nu! Aici nu e Apollo. I-au dat o afurisită de medalie!

— Tu ai făcut lucruri și mai nebunești, spuse Law pe deasupra râsetelor.

— Bineînțeles că a făcut!

Vorbise soția astronautului, care venise în spatele lui și îi împinsese șapca NASA peste ochi.

— Iar asta, înainte ca eu să-i spun că, dacă nu se oprește din

nebuniile pe care le face în T-38-urile alea, o să mă opresc eu de a mai face nebunii cu el; în pat.

Aceasta provocă râsete, mieunături, fluierături și diferite comentarii lascive din partea tuturor celor care auziseră.

— Și venind vorba despre asta, dragule, spuse ea, aplecându-se și sărutându-l pe obraz, hai să mergem acasă și să-i lăsăm pe tinerii neînșurați să petreacă. Două petreceri la rând e prea mult pentru o femeie bătrână ca mine.

Urmă o reșezare generală în jurul mesei, când mai multe perechi fură de acord cu ea și începură să se îndrepte spre ușă.

Una dintre soții o zări pe Marnie și zâmbi.

— Bună. Zâmbetul ei era deschis și prietenos. N-am avut ocazia să te cunosc, seara trecută. Eu sunt Kris Campbell. El e soțul meu, Bob.

— Marnie Hibbs.

Printre umerii perechii, văzu reacția bruscă a lui Law la auzul numelui ei. El întoarse repede capul spre ei.

— Mă bucur să vă cunosc.

— V-am auzit oare spunând cuiva că sunteți pictoriță?

— Adevărat.

— Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine, dar tocmai plecăm. Poate altă dată.

— Și mie, spuse Marnie, răspunzând prieteniei femeii.

— Am fost atât de bucuroasă văzându-l pe Law cu cineva ca dumneata, seara trecută! De data asta, avea alături o femeie al cărei grad de inteligență era mai mare decât măsura sutienului. Asta mă face să cred că are și minte, în fond, nu doar o...

— Haide, draga mea, o întrerupse astronautul cu bunăvoință, împingându-și soția spre ușă. O să ne mai vedem, Marnie.

După ce plecară, Law o striga.

— Marnie, vino înăuntru! Ce vrei să bei? Sunteți amabili, domnilor, să-i oferiți careva un scaun doamnei?

— Nu trebuie, vă mulțumesc amândurora.

Obrajii îi ardeau de indignare, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. El era în mod deliberat nesuferit, încercând să vadă ce reacție putea stârni din partea ei. Nu avea de gând să-i dea satisfacția să o vadă intimidată sau furioasă.

— Trebuie să-ți vorbesc, Law.

Fata care ședea în spatele lui, se foi mai aproape și, în mod posesiv, își puse brațele în jurul lui. El îi adresă lui Marnie o ridicare din umeri, fals neputincioasă.

— După cum vezi, sunt cam legat acum. De ce nu te relaxezi și nu te distrezi și tu? Alătură-te petrecerii. Ești între prieteni. Pentru toată lumea, zise el cu glas tare, ea e Marnie. Marnie, acesta este... își chinui memoria să-și amintească niște nume. Aceștia sunt câțiva piloți, colegii de zbor de azi. Kincaid, aici de față, a zis că trebuie să zboare în forță sau să moară, o informă pe Marnie unul dintre ei. Law ședea la masă privind-o pofticios, amețit de băutură.

— A zis că ridicarea și zborul cu un reactor îți dau o senzație aproape la fel de grozavă ca și aceea când te culci cu o femeie.

— Voi, băieții zburători de la Forțele Aeriene, nu știți când să vă țineți gura, nu-i așa? Întrebă Law încruntându-se amenințător.

Pilotul celălalt nu-l ascultă. Înainte ca ea să-și dea seama ce avea să se întâmple, el îi încercui talia cu brațul lui puternic și o trase pe genunchii lui.

— Ne-ai promis că vor fi aici o mulțime de femei, Kincaid, dar n-ai zis că vor fi de clasă ca asta.

El își puse mâna deschisă pe stomacul lui Marnie și o trase cu spatele spre el în timp ce își băga nasul în ceafa ei.

— Mie îmi plac femeile miciute ca asta. Cu cât e mai mică, cu atât e mai bine. De obicei, când sunt mici pe dinafară sunt mici și pe dinăuntru.

Law sări de pe scaunul lui, zvârlind-o pe podea pe roșcata din spatele lui. Fixă asupra pilotului o privire ucigător de rece și îi

spuse cu o voce la fel de înghețată:

— Petrecerea s-a terminat!

10

Râsetele înghețară. La fel și atmosfera de petrecere. Chiar și Ray Charles fu oprit în mijlocul cântecului, deși Marnie n-a înțeles niciodată cum de a găsit cineva atât de repede butonul sistemului audio.

Ochii lui Law erau că niște lame care tăiau în brațele care o țineau. De îndată ce aviatorul îi dădu drumul, ea se ridică și se îndepărtă.

Treptat, tensiunea din bucătărie se răspândi pe terasă și se întinse ca un flux întunecat. Toată veseliea încetă. Oaspeții începură să iasă pe poartă, spre mașinile lor.

— Law!

Roșcata se ridicase singură de pe podea și se agățase din nou de el, în partea dreaptă.

Nerăbdător, el se scutură de ea.

— Petrecerea s-a terminat și pentru tine, iubito!

Îmbufnată, ea plecă. Dar încă înainte de a ieși pe ușă, se și agățase de pilotul beat care își insultase gazda într-un mod prostesc.

— De unde era să știu că tipa era cineva aparte pentru el? mormăi el către prietenii săi mai treji, care îl scoteau în grabă afară. Nimeni nu părea înclinat să fluture o pânză roșie în fața nervozității lui Law.

El îi aruncă lui Marnie o privire dură, apoi ieși și el pe terasă. Ea se uită în jur, prin bucătărie. Nu semăna cu odaia fără pată pe care o văzuse ultima dată când fusese acolo. Acum nu exista nicio suprafață liberă. Era plină de farfurii de carton și șervețele folosite, de sticle și cutii goale. O cutie goală de bere căzuse pe

fundul cu pietriș al acvariului.

Auzind un sunet ca o zgârâietură, Marnie se duse la o ușă și o deschise. Venus ieși afară dintr-o debara. Ea se ghemui și se uită la Marnie cu suspiciune, apoi, dându-și seama că Marnie era eliberatoarea ei, se târî spre ea și îi mirosi mâna.

— Hei, fetițo!

Marnie îi mângâie capul cățelei. În câteva secunde, deveniră prietene. De ce n-ar fi camarade, se întrebă Marnie crispată. Erau la fel de geloase în privința lui Law. De fiecare dată când Marnie se gândea la roșcata lascivă și la modul încântat în care Law îi zâmbise de câte ori se înghesuia în el, îi venea să urle.

El reîntră în bucătărie și închise ușa de sticlă în urma lui.

— Toată lumea a plecat. Ești fericită acum?

— N-am avut intenția să sparg petrecerea. Dacă ai fi putut să te smulgi de lângă roșcata aia pentru o clipă ca să-ți pot spune ce aveau de spus, petrecerea ar fi putut continua toată noaptea, din partea mea..

— Prea târziu, acum. Ai dat-o gata, ba era aproape să provoci și o bătaie.

— Bețivanul ăla cu gura spurcată e de vină, nu eu. Ar fi trebuit să nu-l bagi în seamă.

El își puse mâinile în șolduri și o privi amenințător.

— Scuză-mă, credeam că îți apăr onoarea. Data viitoare, când un nenorocit va mai face o remarcă murdară despre tine am să-mi țin gura și am să te las să te bucuri de ea.

Ea își lăsă fruntea în mână și își masă tâmplele. În orice condiții, aceasta n-ar fi fost o întâlnire ușoară. Dar circumstanțele nu puteau fi mai rele și mai puțin propice pentru o discuție calmă despre un subiect serios.

Law puse pe podea un vas cu niște sos, oferindu-i-l lui Venus. Aceasta îl atacă, pofticioasă. Când Law se îndreptă, o fixă pe Marnie cu o privire ostilă.

— Ei, dă-i drumul. Ce era atât de arzător de important, încât a

trebuit să mă vezi în seara asta?

Ea se uită iritată prin bucătărie.

— N-ai vrea să te-ajut să cureți aici?

— Doar pentru ca să mă întrebi asta, mi-ai stricat petrecerea?

— Nu, replică ea tăios. Nu mai face glume!

— Atunci nu o mai lungi. Femeia de serviciu e bine plătită ca să curețe mâine mizeria asta. Deci, ce te preocupă?

— Scrisorile.

El făcu o mică mișcare din cap.

— Ce-i cu ele?

— Pot să le văd?

— Ce ți-a venit? Nu mă crezi? Crezi că le-am inventat?

— Pot să le văd, te rog? spuse ea mânioasă.

— Pentru ce?

— Cred că știu cine le-a trimis, de aceea.

— Ce naiba sunt țipetele astea? Unde-au plecat toți?

La sunetul vocii nepoftite, Marnie se întoarce. O pereche stătea în dreptul ușii, cu niște expresii uimite pe față... și în rest, n-aveau pe ei mai nimic.

Suzette ținea strâns un prosop sub care nu avea altceva decât chiloții unui costum de baie. Cel puțin, se rezolvase misterul jumătății care lipsea. Bărbatul avea un prosop înfășurat în jurul taliei.

Marnie se întoarce cu spatele la ei și se așeză în genunchi, lângă Venus. Luă vasul cu sos și îl înlocui cu o felie de friptură de vacă de pe o tavă cu carne pentru sandvișuri.

— Ce se întâmplă, Law? Întrebă bărbatul. Noi ne-am dus doar puțin într-unul dintre dormitoare și...

— E-n regulă. Petrecerea a murit subit. Toată lumea a plecat.

— Unde-i Mary Jo?

— S-a dus cu unul din jocheii ăia de pe F-1.

— Cum? Și tu ai lăsat-o să plece?

— Uite ce este! Eu nu sunt consilier pentru căsătorii, e-n

regulă? spuse Law cu mai puțină răbdare. Dacă tu te-ai retras în dormitor cu Suzy Q, cred că Mary Jo s-a simțit liberă să plece cu alt bărbat. Acum, întindeți-o și voi, de acord? Am și eu problemele mele.

Perechea murmură ceva despre felul în care unii oameni pot fi atât de brutali, în timp ce își căutau hainele afară, pe terasă.

Ignorându-i, Law își trecu o mână prin păr.

— Mi-e foame. Vrei niște fulgi de cereale?

Marnie negă din cap.

El preferă în locul mâncării rămase de la petrecere un bol de cereale cu lapte. Întrucât masa era atât de plină, rămase în picioare să mănânce, sprijinindu-se de marginea mesei de gătit.

— Cine mi-a trimis scrisorile? Întrebă el cu gura plină.

— Cred că mama mea.

El se opri imediat din mestecat, înghiți și rămase cu gura căscată.

— Mama ta?

Ea îi explică despre rechizitele pe care le descoperise în sertarul de la noptieră.

— Ea nu are niciun fel de rude cărora să le scrie. În plus, după atacul de cord, scrisul era ceva foarte dificil pentru ea. Făcu o pauză, apoi întinse mâinile. Dacă aş putea vedea scrisorile alea, poate aş fi în stare să stabilesc dacă le-a scris ea sau nu.

El puse jos bolul cu cereale și se îndreptă spre un dulap din perete. Scrisorile erau într-un sertar.

Erau în total șase, legate împreună cu un elastic, îi dădu pachetul lui Marnie. Ea răsuci elasticul pe încheietura mâinii și se uită la scrisul de pe toate plicurile, apoi la conținutul a două dintre ele.

— Ei? zise el, după ce reluă mâncatul cerealelor.

— Nu arată ca scrisul ei obișnuit, dar arată ca scrisul ei după atac. Iar rechizitele sunt identice cu cele pe care le-am găsit. Sunt sigură că provin de la ea. Frazologia e a ei.

Stoarsă de energie, Marnie se lăsă pe unul dintre scaunele de lângă masă. După ce citi toate scrisorile, se uită în sus la el. El bea suc de portocale direct din carafa din frigider.

— Nu știi ce să spun, Law. Nu se simțise în viața ei atât de stânjenită. Nu-mi vine să cred că mama mea ar putea face un lucru atât de lipsit de scrupule.

El se așează în partea opusă a mesei, în fața ei.

— Parcă ziceai că nu știa că eu sunt tatăl lui David.

— Nu știa.

— Acum se pare că știe.

— Se pare, răspunse ea ca un ecou, cu mâhnire. Probabil că a știut lucrul ăsta de multă vreme. Poate că a bănuțit tot timpul că tu erai; apoi, când David a crescut și a început să semene cu tine... Chipul tău a apărut atât de des în ziare, de la zborul cu naveta...

Situația era atât de dureroasă încât îi era aproape imposibil să-l privească în față. Dar în cele din urmă își adună curajul și îl privi.

— Îmi pare rău, Law, spuse ea cu vocea răgușită de emoție.

El se lăsă pe spătarul scaunului și o scărpină pe Venus după urechi. Aceasta își ținea bărbia pe coapsa lui, pierdută de parcă ar fi simțit că subiectul conversației era neplăcut. Ea o privea pe Marnie cu ochi maronii, triști.

— Nu e vina ta, Marnie, îi spuse Law. Nu te învinovățesc în niciun fel pe tine.

— Am să o confrunt imediat cu povestea asta.

— Nu. E bolnavă. Cum mi-ar putea face vreun rău? Nu e o șantajistă de meserie. Este o ușurare pentru mine să știu că nu sunt urmărit de un șantajist adevărat.

— Mă bucur că nu e niciun pericol pentru David.

El continua să se joace, gânditor, cu urechile lui Venus.

— Știi, în mod bizar, probabil că a vrut să fie descoperită. Altfel, n-ar fi pus adresa ta pe plicuri.

— Dar de ce o fi făcut-o oare, la început? întrebă retoric Marnie. Devenise cinică după moartea lui Sharon și a tatei. Starea ei de spirit nu era deloc bună. Dar niciodată n-a fost vindicativă.

— Sunt sigur că e de părere că a venit momentul să-mi primesc pedeapsa.

— E vorba de responsabilitatea despre care am discutat mai înainte, se gândi Marnie cu glas tare.

— Așa-i.

Rămaseră amândoi tăcuți și gânditori câteva momente. În cele din urmă, Law spuse:

— Este lucrul cel mai afurisit, Marnie, dar sunt bucuros că l-a făcut.

— De ce?

— Din cauza lui David.

Ei i se uscă gura.

— Ce-i cu el?

— Îmi repugnă gândul că aş fi putut trăi tot restul vieții mele fără să-l cunosc.

El o studie cu gravitate și ea presimțî aproape sigur că nu-i va face plăcere ceea ce avea să urmeze. Și avea dreptate.

— Cred că îi sunt dator lui și mie însumi, ca David și cu mine să petrecem câțva timp împreună.

Ea își umezi buzele.

— Prin câțva timp vrei să înțelegi că...

— Înțeleg că ar trebui să ne vedem cu oarecare regularitate, cât se poate de des. Să ne cunoaștem. Să petrecem un timp calitativ împreună. Poate chiar să stea aici din când în când.

Cel mai rău coșmar al ei devenea realitate. Se desfășura în bucătăria aceea împutită, printre gunoaie și mâncare în curs de alterare. Din momentul în care Law Kincaid reintrase în viața ei, se temuse că ar putea ajunge, în cele din urmă, la acest moment.

— Timp calitativ? se maimuțări ea dulce. Probabil că ai prins într-o zi programul lui Phil Donahue și ai cules această mică expresie atrăgătoare, pentru că sunt sigură că habar n-ai ce-ia aia timp calitativ între un părinte și copilul său.

— Stai pu...

— Care este ideea ta despre timpul calitativ, colonele? întrebă ea, ridicându-se de pe scaun. O orgie? Să o împărți pe Suzette sau pe alta dintre cele din grupul care se învâрте în jurul tău? O petrecere sălbatică, în fiecare noapte, la care David să-și poată invita și el prietenii?

— Ceea ce s-a întâmplat aici în seara asta arăta cam rău, Marnie, dar...

— Ai dreptate al naibiî, arăta cam rău!

— Bine, am avut o petrecere, ți-pă și el. Și, conform moralei tale rigide, mi-a scăpat nițel din mână.

— Morala e un alt cuvânt al cărui înțeles nu-l cunoști. Iar eu nu aș califica fumatul de droguri, beția, fetele cu sânii goi și infidelitatea flagrantă în căsătorie drept o simplă scăpare din mână.

— Fumat de droguri? Cine fui. Ia droguri?

— Un fost hippie, cu părul alb.

— Nici nu cunosc un fost hippie cu părul alb.

— Atunci trebuie să fi fost invitat de altcineva sau pur și simplu a intrat înăuntru. Tot ce știu e că nu a fost o închipuire a imaginației mele.

— Eu nu știu nimic despre droguri.

— Bine, uită de asta. Restul este, oricum, destul de rău. Nu vreau ca David să fie în preajma unor neandertali care fac referiri dezgustătoare la adresa femeilor, așa ca prietenul tău...

— Pilotul ăla nu mi-e prieten. Nici nu l-am cunoscut până astăzi după-amiază, pentru Dumnezeu. Ne-am jucat de-a prinselea.

— Cu avioane de testare?

— Da, și ce-i cu asta?

— Acrobații aeriene? Chestii periculoase, nu-i așa?

El se foi jenat.

— Sunt pilot, zbor.

— Îți asumi riscuri, Law, ți-pă ea. În vara în care te-am întâlnit, preocuparea ta era să înveți să stăpânești scândura de surfing. Riscai atât de mult pe afurisita aia de scândură, încât nu puteam suporta să privesc. Și încă mai riști, de fiecare dată când înscenezi lupte cu un bombardier cu reacție, ca și pe șosea, de fiecare dată când conduci. Nu ești mai mult decât un nechibzuit bine antrenat.

— Naiba să te ia!

El se ridică de pe scaun atât de repede încât Venus fugi din calea lui și se ascunse lângă perete.

— Nu sunt doar pilot, sunt și om de știință.

— Încă nu ai simțul că și tu ești un muritor. Treci peste orice limită a pericolului și te duci apoi să înfrunți altul.

— Ce au de-a face toate astea cu faptul că vreau să petrec un timp cu fiul meu?

— Nu vreau ca David să se îndrăgostească de tine și apoi să i se frângă inima când tu zbori cu un reactor și te joci de-a cine-i mai sus, cu băieții tăi, și nu mai vii înapoi. Nu vreau să te piardă, cum...

— Cum, ce?

Ea inspiră tremurând și schimbă în grabă ceea ce era să-i iasă din gură. Cum te-am pierdut eu.

— David e un tânăr sensibil, cu un viitor promițător. Pentru tine a fi tată nu este decât o nouă provocare.

— Greșești, spuse el bățos.

— S-ar putea să te simți bine cu el până ce noutatea trece, dar în curând o să cauți o nouă jucărie și un nou partener de joacă. Și unde va rămâne David?

Ea îndreptă un deget spre centrul pieptului lui.

— Iar dacă îți închipui că am să-l las pe fiul meu să stea sub acoperișul Casei acesteia, după tot ce am văzut că se petrece aici în seara asta, schimbă-ți gândul, colonele Kincaid. Nu știi nici măcar să-ți hrănești câinele cum trebuie, cu atât mai puțin un băiat în creștere. Iar bruta aia a omorât unul dintre cei mai frumoși peștișori.

Ea aproape că atinse ușa de sticlă când el o ajunse. Prinzându-i ambele brațe, el o trase aproape de el.

— Pe cine ai iubit și ai pierdut, Marnie?

— Ce? Întrebă ea fără suflu.

— Pe cine ai iubit și ai pierdut?

— Nu știu despre ce vorbești..

— Ba da, știi. Cineva ți-a frânt inima. Un bărbat. Nu e asta motivul că ți-e atât de teamă să te lași copleșită de simțuri? Oare o dragoste pierdută te face timidă față de alte relații umane?

De teamă că el ar putea citi adevărul în ochii ei, ea își eliberă brațele și se îndepărtă de el.

— Ce știi tu despre relații umane?

— Recunosc că nu prea mult, zise el. Dar intenționez să învăț. Curând. Și cu cineva la care te tot referi ca „fiul tău”, dar care, de fapt, este al meu.

Odată cu această afirmație, fuseseră trasate liniile de luptă. Vorbele lui produsese o adevărată teroare în inima lui Marnie, dar ea nu-l lăsa să vadă asta. Ținând capul sus; ea îl părași, lăsându-l în mijlocul gunoaielor din bucătăria lui.

Prin oglinda retrovizoare a automobilului. Porsche, el văzu mașina ei apropiindu-se. Ieși din mașină și o întâmpină pe alee

când ea coborî dintr-a ei. În spatele unei perechi de ochelari de soare, fața ei serioasă arăta mică și palidă. Simți nevoia să o cuprindă cu brațele. Dar nu o făcu. De fiecare dată când o vedea, ea atingea latura lui proteguitoare. Trebuia să știe deja, mai ales după ce avusese curajul să distrugă destrăbălarea din seara trecută, că îndrăzneala ei nu era în concordanță cu mărimea ei.

— Ce vrei, Law?

— Ce s-a întâmplat cu bună ziua? Tăcere de piatră. Te-am așteptat mai bine de o jumătate de oră să vii acasă. Asta nu merită nici-un bună ziua?

— Ce vrei?

N-a reușit cu metoda prietenoasă. Poate că sinceritatea va acționa mai bine.

— Vreau să fim prieteni. Ai o pipă a păcii?

— Nu ești prea nostim.

El își mușcă buzele cu supărare, știind că, dacă își pierdea calmul, asta ar însemna eșecul scopului ce determină această vizită surpriză. O ceartă era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Probabil că nu are glande, se gândi el răutăcios. Asta ar explica de ce niciuna din tacticile pe care le folosea cu atâta succes cu alte femei nu acționa asupra lui Marnie.

— Ai nevoie de ajutor să cari lucrurile astea înăuntru?

Portbagajul mașinii ei era încărcat cu pungi de alimente și produse pentru pictură.

Ea se gândi mult până acceptă mormăind.

— Dacă tot ești aici, pot folosi o pereche de mâini în plus. Se pare că la centru nu există ceasuri de pontaj, zise ea, când o luară pe cărarea laterală ce ducea în spatele casei.

— Se mai repară la simulatorul ăla. Le-am spus superiorilor mei că am niște probleme personale de care trebuie să mă ocup. Unde-i cheia?

El propti o pungă de alimente pe un genunchi, în timp ce deschise ușa. Ea i-o luă înainte, intrând.

— Pune-le acolo, pe masă. Am să le desfac mai târziu.

— O să le desfacem acum. Altfel, înghețata o să se topească, spuse el scoțându-și ochelarii ca să se uite într-una din pungi.

— E de alune elvețiene. Favorita mea.

— Și a lui David.

Când se surprinse zâmbind, se reținu-și se întoarce cu spatele la el.

— Și a lui David, repetă ea.

Dispăru o clipă în locul ei de lucru din spate, unde lăsa obiectele de pictură cumpărate. Până să se întoarcă în bucătărie, el desfăcuse câteva pungi și pusese conținutul lor pe masa de gătit.

— Law, am să fac asta mai târziu.

Azi era hotărât să n-o lase să-i intre sub piele. Calm, el ținu în sus o sticlă de plastic cu apă de gură.

— Asta, unde s-o pun?

— Sus, spuse ea cu un oftat de predare. Pune aici tot ce trebuie dus sus, zise ea, indicând un colț al mesei de gătit.

— Bine.

Lucrară în liniște. Tăcerea ei era ostilă.

El continua să descarce pungile, ea punea alimentele la loc, în diverse dulapuri. El se bucura să-i urmărească mișcările făcute cu grație și economie, cum o au numai femeile când sunt în bucătărie. Ea se îndoia și se întindea, se apleca și se răsucea, deschizând uși și închizând sertare, împingându-le cu șoldul, într-un balet pe care îl găsea încântător.

Marginea fustei de doc îi ajungea la mijlocul genunchiului. Când se apleca sau se întindea în sus în vârful picioarelor ca să ajungă la un raft, i se oferea priveliștea scurtă a coapsei netede, goale. Purta o cămașă prea mare, cu poalele legate în talie. Sub ea avea un maiou. Sub acesta nu credea, să mai aibă ceva. Doar gândul la bumbacul moale de pe sânii ei îi făcea sexul să se încălzească.

Făcu semn spre sticlele de apă gazoasă pe care ea le punea în frigider.

— Pot să capăt și eu una?

Știa că își forța norocul. Ea nu se încălzise nici măcar cu un grad. Era încă supărată pentru seara trecută, se gândi el. Ea aruncă într-un pahar cuburile de gheață, înainte de a deschide sticla și a-i turna băutura. Când i-o împinse, spuma i se revărsă pe mână. El și-o linse.

— Mulțumesc.

Strângându-și brațele peste mijloc, ea stătu în fața lui.

— Acum, că alimentele sunt puse la locul lor, și că ai primit băutura, vrei te rog să-mi spui ce treabă ai, ca să pot să-mi văd și eu de a mea?

El sorbi din băătură. Uitându-se de aproape la ea, zise:

— L-am sunat azi-dimineață pe avocatul meu.

Ea nu spuse nimic, nu se mișcă, dar reacția ei era vizibilă și drastică. Ochii ei, care deja erau mari și speriați, se lărgiră și mai mult. Toată culoarea pe care o mai avusese în obraz îi dispăruse. Își umezi buzele cu limba, apoi își mușcă scurt buza de jos.

El voia să o atingă, dar nu îndrăznea. Se temea că fie că va începe să zgârie și să sfâșie, fie că se va dezintegra. Se părea că se puteau întâmpla chiar ambele posibilități deodată.

— Stai jos, Marnie. Să vorbim rațional despre asta, sugeră el blând. Te rog.

Ea aprobă din cap și se lăsă, ascultătoare, pe cel mai apropiat scaun de lângă masă. Dacă ar fi fost un pat de cuie, Law se îndoia că ea ar fi remarcat. El rămase în picioare și se duse spre ușă. Se uită pe fereastră la curtea din spate și observă, pentru prima dată, garajul. Avea montat pe el un coș de baschet, deasupra aleii.

Ea îi asigurase lui David toate avantajele care îi stătuseră la îndemână, în raport cu posibilitățile ei. Se părea că norocul îi zâmbea întotdeauna cuiva sau se încrunta totdeauna la cineva.

Marnie era din grupul celor din urmă. Ea avusese deja partea ei de durere sufletească și nu merita mai multă. Law dorea să existe un mod nedureros de a face lucrul ăsta. Din nefericire, o noapte de nesomn nu-i oferise nicio soluție.

— L-am întrebat pe avocatul meu ce ar trebui să fac ca să obțin o tutelă comună asupra lui David.

El auzi un mic sunet, dar, când se întoarse, ea își acoperi buzele cu mâna, strângându-și-le.

— Mi-a spus că va fi greu, dacă te vei opune, dar nu va fi imposibil. Sper că nu vei face contestație.

Ochii ei nu mai erau speriați ci tulburați.

— Tu nu te gândești niciodată decât la tine însuși, Law?

El își lăasă privirea spre bombeul pantofilor.

— Cred că în privința asta ai nimerit. Totuși, e puțin o lovitură sub centură.

— Nu-mi pot permite să fiu bună. Dacă nu mă lupt cu tine, și nu mă lupt murdar, ai să-i ruinezi viața lui David.

El traversă bucătăria dintr-un salt și se așează în fața ei.

— Cum aş putea să-i ruinez viața, din moment ce devin o parte din ea? Un băiat are nevoie de un tată.

— Până acum n-a avut nevoie.

— De unde știi? Poate că nu și-a mai dorit cu glas tare unul, pentru că era sensibil față de sentimentele tale.

El înțelese că marcase un punct, pentru că ea tăcu.

— Știu că tot ce ai văzut aseară mă face să-ți apar într-o lumină proastă, dar aş vrea să-ți explic.

Ea nu spuse nimic, dar își ridică ochii spre el. El se forță să nu remarce reproșul mut din ea.

— Eram furios în legătură cu cele întâmplate ieri, aici.

Îi făcu plăcere să vadă că afirmația aceasta o descumpăni. Se foi jenată pe scaun și își prinse mâinile cu nervozitate.

— Eu n-am vrut să mă opresc, Marnie. N-am vrut să fiu oprit. Am vrut să continuăm până...

— Law, te rog!

— Până aş fi fost în tine, mişcându-mă tare şi repede.

Ea se ridică în grabă de pe scaun şi se îndreaptă spre camera ei din spate. El o urmă. Când aiunse acolo, ea era lipită de planşeta de desen, strângând marginile acesteia şi clătinându-se încet, înainte şi înapoi..

Auzindu-i paşii, ea se întoarse să-l înfrunte.

— Deci, vrei să spui că, de fapt, petrecerea aceea era din vina mea? Întrebă ea, apăsându-şi o mână pe piept. De fapt!

Vocea ei era batjocoritoare.

— Ascultă-mă, vrei? Îi ceru el, simţind că-şi pierde controlul nervilor. Nivelul frustrării mele ajunsese până la cer. Am simţit nevoia să fac scandal. Am simţit nevoia să mă îmbăţ puţin şi, da, să fac dragoste, înainte de sfârşitul serii. Dar după ce toţi au ajuns acolo, am început să privesc în jur şi să mă gândesc cât de superficiali erau unii dintre ei. În mare parte erau gură cască sau jochei de reactoare care vor să pozeze în masculi grozavi. Şi apoi mi-am dat seama că eu eram cel mai rău dintre ei. Starea mea de spirit petrecăreaţă se evaporase, înainte să ajungi tu acolo. Voiam să fiu singur, să mă gândesc la priorităţile mele, dar, după cum ai văzut, nu prea aveam şansă să mi le realizez, aşa că am decis să mă folosesc cât mai mult de petrecerea asta. Apoi ai apărut tu, la fel de îndrăzneată ca o conştiinţă încărcată. Când m-ai întrebat ce ştiam despre relaţiile umane, a fost ca şi când aş fi primit un glonţ între ochi. Mi-am dat seama că nu ştiu prea multe. Nu mi s-a cerut niciodată să ştiu. Făcu o pauză, pentru efect. Vreau să schimb lucrul ăsta.

— Vrei să-ţi ascuţi dinţii pe David, să-l foloseşti ca pe un cobai pentru această nouă personalitate a ta? Îşi puse mâinile în solduri. Tu crezi cu adevărat că eu sunt atât de proastă încât să mă las păcălită de povestea asta cu auto-perfecţionarea? Tu adori să fii colonelul Kincaid, eroul de la NASA.

— Bine, recunosc. Aşa e. Am muncit din greu pentru asta. Sunt

mândru de ceea ce am făcut acolo sus.

— Atunci, ce ai de gând să spui când oamenii te vor întreba cine-i David? Cum ai să-l recomanzi?

Asta era o întrebare pe care și-o pusese și el însuși, de multe ori. Acum îi răspunse lui Marnie cât putu de onest.

— Încă nu știu. Multe vor depinde de David.

— David nu va avea niciodată șansa de a decide într-un fel sau altul. Ai ținut un discurs frumos, colonele, dar nu te-ai putea schimba niciodată. Dacă aș fi ghicit că o să-ți intre în cap să faci din David o parte activă din viața ta, te-aș fi mințit, când m-ai întrebat dacă e fiul tău.

— Cine a fost cu adevărat egoist aici, Marnie? Cred că te temi ca, dacă o să mă cunoască, o să mă placă pe mine mai mult decât pe tine.

— Asta nu-i adevărat. David mă iubește și știe cât de mult îl iubesc la rândul meu.

— Atunci, orice relație se dezvoltă între el, și mine, nu poate afecta lucrul ăsta.

O prinsese în cursă, dar era o victorie slabă și el nu simți nici o satisfacție. Probabil pentru că trăsăturile ei fragile păreau să se sfărâme. Departe de a fi învinsă, își îndreptă ținuta.

— Amenință cât vrei cu avocații. David e fiul meu, legal și moral, spuse ea lovindu-se în piept cu un pumnișor atât de mic, încât era de râs. Am să mă lupt cu tine până la ultima suflare ca să-l păstrez, Law.

— Am sperat că vei fi rațională. Ar fi trebuit să știi că nu va fi așa.

— E adevărat. Ar fi trebuit. De acum încolo, consideră-mă dușmanul tău. Chiar te așteptai să stau liniștită și să fac pe moarta când îmi ameninți singurul lucru important din viață?

El traversă camera și o înghesui cu spatele în marginea planșetei de desen. Aplecându-se asupra ei, cu fața la câțiva centimetri deasupra feței ei, și șopti:

— Cred că aici e problema reală. Viața ta nu are echilibru. David n-ar trebui să fie singurul lucru important în ea.

— N-am vrut să spun singurul. Mai e mama, de care trebuie să am grijă. Am munca mea...

— Dar tu însăși? Tu nu ai nevoie de puțină considerație? Dar distracția? Dar sexul?

— Astea sunt prioritățile tale, nu ale mele.

— Nu trebuie să fie priorități. Nu cred că ai avut vreuna, în ultima vreme.

— Ce te face să crezi asta? Că nu mă gudur pe lângă tine, că nu mă frec de tine ca o pisică în călduri și nu-ți ling urechea?

— Încearcă. S-ar putea să-ți placă.

— Ești dezgustător.

— Nu-s dezgustător, Marnie, sunt un om normal. Ah, tu ai echipamentul normal, spuse el, ochii lui alunecând peste sânii ei. Totul există și totul funcționează. Le-am testat în zbor, ții minte?

Ea încercă să-l împingă și să treacă pe lângă el. Dar o ținu din nou lipită de masă.

— Tu nu vrei să te deschizi și să lași ca trupul tău să zboare cu șocul tras. De ce? Pentru că vreun tip ți-a făcut ceva și te-ai acrit pe toți ceilalți?

— Oprește-te.

— Ce ți-a făcut, Marnie? Te-a schimbat cu altă fată, cu una care nu era așa închistată? Te-a abandonat în fața altarului? Sau n-a putut accepta devotamentul tău față de David? Ce-a făcut să îngheți de fiecare dată când te atinge un bărbat?

Văzând că o lăsase mută de furie, el își folosi avantajul

— Cred și gândesc că orice tribunal din Texas ar fi de acord că a trăi cu un tată care se bucură de viață nițeluș cam mult ar fi mai bine pentru David decât să trăiască lângă o fată bătrână, care se teme cu totul să trăiască.

El o strânse tare lângă el și îi sărută buzele cu furie, apoi ieși în fugă. Când ajunsese la mașina lui, se sprijini de o latură a ei și

Înjură timp de șaiszeci de secunde. Ce avea oare femeia asta că-i zgândărea ce era mai rău în el?

12

Marnie se simțea de parcă ar fi fost lovită cu măciuca. Se ținu de stomac, aplecându-se ușor de la mijloc ca și când ar fi avut o durere groaznică.

Nu i-l putea lua pe David de lângă ea. Nu putea.

Din punct de vedere legal, el nu ar avea pe ce să se bazeze. Era evident pentru oricine îl privea pe David că acesta era un tânăr sănătos, liniștit. El nu a fost niciodată neglijat sau rău tratat fizic sau emoțional. David ar fi primul care ar depune mărturie în favoarea ei, deși gândul de a-l pune în situația de a face acest lucru, o îmbolnăvea.

Cu siguranță că Law va reveni la bunul simț și își va da seama că e mai recomandabil să lase lucrurile așa cum sunt. Doar nu-l va supune pe David unei situații dramatice, ca obiect al disputei pentru tutelă, nu-i așa? O fi el trufaș și plin de amor propriu, dar nu e un om crud.

Pe de altă parte, o confruntare în justiție n-ar fi necesară, dacă David ar afla cine era Law. S-ar putea să prefere să locuiască împreună cu tatăl lui. În acest caz, ea n-ar putea face mare lucru ca să-l împiedice. Nu-și va exercita niciodată cu forța dreptul la tutelă sacrificând fericirea lui David.

Cea mai persistentă și odioasă întrebare care o măcina era dacă trebuia să-i spună lui David cine era Law.

Era atât de absorbită în gânduri, încât telefonul sună de mai multe ori până să-l audă. Abia după al cincilea apel, se duse să-l ridice.

— Alo? A, da, domnul Howard. Ce mai faceți?

— Bine. Dumneata?

— Bine.

— Domnișoară Hibbs, comitetul a fost foarte impresionat de propunerea dumitale.

— Mulțumesc. Mă bucur să aud asta.

Așteptă să-i cadă al doilea pantof.

— Totuși, am ales pe altcineva pentru cartea de telefon.

— Înțeleg.

În fața ochilor ei, parcă se trăsesese o perdea neagră, blocându-i toată lumina, toată speranța.

— Nu pot să-ți explic cât de grea a fost luarea deciziei,

— Apreciez acest lucru.

— Poate altă dată...

— Mulțumesc, domnule Howard că m-ați sunat și m-ați anunțat. La revedere.

Ea închise, astfel încât respingerea proiectului ei, să devină mai ușoară pentru amândoi. Se așeză privind în gol câteva minute, apoi făcu ceva ce i se întâmpla rar. Izbucni în lacrimi.

— Mamă, unde ești?

Ochii ei erau încă roșii și umflați de atâta plâns, când David veni acasă. Sosise mai târziu ca de obicei, pentru că se dusesse acasă la un prieten, după școală. Ea era la bucătărie, pregătind cina, când el intră pe ușă și își trânti cărțile și sacul de sport pe un scaun.

— Bună.

— Bună.

Ea se străduia să afișeze o voioșie în voce, dar, întrucât, nu o simțea, depășise măsura. Veselia suna fals.

— Cum a fost la școală?

— Am luat nouăzeci și opt de puncte la examenul ăla de istorie.

— Grozav! Dar te rog să folosești paharul, spuse ea, când el

duse direct la gură cana mare cu apă rece din frigider, amintindu-i de obiceiul tatălui său de a bea direct din sticlă.

— Merita să încerc.

Zâmbetul lui dezarmant era o altă trăsătură moștenită. Zâmbetul dispăru însă, în momentul în care Marnie întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nimic.

— Ai plâns. E vorba de bunica?

— Nu. Am vorbit cu ea azi-dimineață și părea amețită de medicamente, dar în rest era bine.

Ea întoarse carnea în tigaie, cu o furculiță lungă.

— Pune masa, te rog. Avem friptură de pui în seara asta. E aproape gata. De îndată ce fac sosul...

— Mamă, nu te mai purta cu mine de parcă aș fi un copil prost, vrei?

Iritarea lui era justificată. El nu o mai văzuse plângând, de când urmăriseră știrile despre explozia lui Challenger. Nu a surprins-o faptul că el observase fața ei plânsă și se supăraseră pe bună dreptate.

Nu mai era un copilaș al căruineliniști puteau fi înlăturate fără explicații. Când pe ea o preocupa ceva, îl preocupa și pe el. Ea s-ar simți frustrată, ba chiar ar intra în panică, dacă el ar refuza ca ea să-i împărtășească preocupările.

Recunoscând că era nedreaptă, făcu focul mai mic ca să nu se ardă friptura, și-i spuse:

— M-a sunat domnul Howard. N-am primit comanda pentru cartea de telefon.

— La naiba!

— Asta am zis și eu, făcu ea cu un zâmbet strâmb. Dar, asta e. Hotărârea lor e definitivă și n-are rost să jelim. O să trebuiască să mă străduiesc mai mult, data viitoare.

— N-au gust! exclamă el cu loialitate. Tu ești cea mai bună.

— Mulțumesc, zise ea, întinzând mâna să-l mângâie pe obraz. Sunt bucuroasă să știu că am sprijinul tău.

— O să se întâmple ceva îngrozitor? Asta înseamnă oare că o să fim săraci?

— Nu, dragul meu, spuse ea, râzând blând. Nu vom fi mai săraci ca de obicei. Doar că plănuisem să fac ceva cu adevărat special pentru aniversarea ta de șaisprezece ani și acum n-am s-o mai pot face...

— E-n regulă. Nu te îngrijora pentru asta. Am crezut că e ceva cu adevărat groaznic.

Ea îi adresă un zâmbet iubitor.

— Ești un copil grozav, știi?

Alte lacrimi începură să-i întepe ochii, așa că se întoarse din nou spre mașina de gătit.

— A fost Law pe aici azi?

Marnie se răsuci repede.

David ședea la masă, învârtind o pereche de ochelari de aviator. Marnie nu-i observase.

Ar fi inutil să-l mintă. În plus, îl mințise pe David deseori, în ultima vreme, și nu-i plăcea treaba asta.

— Da, el... a trecut pe-aici.

— Pentru ce?

— Pentru ce?

Ea ridică din umeri și-i zâmbi slab.

— Să-mi spună bună ziua. M-a ajutat să duc alimentele din mașină, a băut apă gazoasă și a plecat. N-a fost nicidecum o vizită lungă.

Ea se ocupa să spele salata la chiuvetă.

— Ce fel de sos vrei la salată, în seara asta?

— Ai o legătură cu el?

— Ce?

De data asta, era gata să-și piardă echilibrul din cauza întrebării neașteptate. Nu-l insultă pe David cu un răspuns

evaziv. Expresia lui era prea serioasă, ca să fie respins.

Închise robinetul, își șterse mâinile și luă de pe foc tigaia în care se prăjea carnea. Cina putea să mai aștepte. Lucrurile obișnuite, cum e mâncarea, fuseseră totdeauna pe planul al doilea, în raport cu problemele emoționale ale lui David.

— Bineînțeles că nu am o legătură cu Law, David.

— În ce mă privește, n-aș avea nimic împotriva.

— Știu. Mi-a relatat ce i-ai spus seara trecută, înainte de a ne duce împreună la dineul acela. Sinceră să fiu, m-a șocat.

— Sunt destul de mare ca să înțeleg dorințele sexuale și toate celelalte. Tu și cu Law sunteți adulți, maturi, așa că puteți hotărî singuri.

— Apreciez vederile tale largi în această privință, dar problema nu se pune în cazul nostru, Law și cu mine nu suntem amănți.

— Atunci, sunteți prieteni?

— Nici măcar prieteni. La drept vorbind suntem doar cunoștințe.

— Atunci, cum de trece pe aici în mijlocul zilei? De ce pleci tu să faci niște treburi misterioase noaptea, așa, dintr-odată? N-ai mai făcut așa ceva până acum. Și de fiecare dată când ești în preajma lui, amândoi vă uitați unul la celălalt cam curios. Ești așa de... încordată, de parcă te-ai teme să nu spui ceva greșit.

— Probabil că mă simt mai stingherită în preajma lui, pentru că e o celebritate.

— N-ai fost niciodată stingherită în preajma cuiva.

— Dar el e prima celebritate pe care am întâlnit-o vreodată.

Vorbele sunau atât de goale, încât ea nu-l învinuia pe David pentru expresia lui sceptică.

— De unde-ai căpătat ventuza?

— Ce? întrebă ea, ridicând automat mâna spre o urmă slabă de pe gâtul ei. A, e o înțepătură de insectă.

— E o ventuză, mamă, repetă el nerăbdător.

Marnie își iasă privirea în jos, cu vinovăție.

— Ei bine, m-a sărutat. Dar n-a mers mai departe, David.

— Nu sunt supărat pentru asta. Ți-am spus că e în regulă.

Vreau doar să fii corectă cu mine.

— Și uite că am fost.

El privi adânc în ochii ei și bătu cu degetele în masă o cadență rapidă. Ea știa că el nu era încă dispus să abandoneze subiectul.

— Ce mai e, David? Mai ai ceva pe suflet.

El se foi. Își dresе glasul. Se scărpină în cap.

— Este Law... este... știi tu... tatăl meu?

Un val uriaș de uluire și teamă năvăli peste ea. Aproape s-o dărâme din picioare. Clătinându-se ușor, închise ochii și, fără să vadă, se prinse de spătarul unui scaun.

— El e, așa-i?

Când ea deschise ochii, David încă o mai privea pătrunzător. Ea ocoli scaunul de care se sprijinise și se așeză încet, cu grijă, de parcă dacă s-ar fi mișcat mai repede s-ar fi dezmembrat.

Îl privi pe băiat, aflat acum în preajma bărbăției, și pe care îl îngrijise încă de când ieșise din maternitate.

Episoade din viața lui îi fulgerară prin minte, ca niște fotografii dintr-un album. În câteva secunde, memoria ei răsfoi cronică vieții lor împreună, cu momentele în care au râs și momentele în care au fost triști, cu momentele când s-au purtat prostește și altele când au cântărit cu seriozitate problemele pe care le ridica viața, momentele când s-au îmbrățișat și foarte puținele momente când au fost supărați unul pe celălalt.

Îl consolase după ce a văzut desenele cu Bambi și îl certase când a chicotit în biserică, atunci când guma lui de mestecat a căzut, din greșeală, în cutia milelor. Își aminti panica arzătoare pe care o cunoscuse când el plecase pentru prima dată, în tabără, o săptămână, cu Cercetașii, și uriașa mândrie ce o cuprinsese când fusese numit cel mai bun elev, la terminarea cursului inferior de liceu.

Ar putea pretinde pe bună dreptate că a contribuit din plin la formarea personalității lui. Dar adevăratul merit în crearea lui ca om aparținea în măsură copleșitoare altcuiva, acelui tip înalt, blond, athletic, bărbatului aceuia competitiv, suprarerealizat.

— Da, David, Law Kincaid este tatăl tău.

El scoase o expirație lungă, grea, indicând cât fusese de încordat. Își permise un răgaz de câteva momente, ca să rumege adevărul, înainte de a vorbi din nou.

— Ești mama mea? Vreau să zic, ești mama mea adevărată?

— Nu, făcu ea clătinând din cap. Eu am doar cu cincisprezece ani mai mult decât tine, ți-amintești?

— Una dintre fetele din clasa mea a rămas însărcinată anul trecut.

— Ei bine, eu nu. Law... Se opri să înghită și o făcu anevoie. Law a ales-o pe Sharon, nu pe mine. Ea era mai în vârstă, mai matură. În ochii lui, eu eram încă un copil.

— Povestește-mi despre asta.

— Tu știi aproape totul. Sharon a rămas însărcinată cu tine într-o seară. L-am cunoscut pe Law pe plajă.

Ea rezumă evenimentele care se întâmplaseră la Galveston, în urmă cu aproape șaptesprezece ani.

Când termină, David întrebă:

— Ce l-a făcut să vrea să mă vadă, după atâta timp?

Observând ostilitatea care începea să ia proporții în privirea lui, ea se întinse peste masă și îi strânse mâna, între mâinile ei.

— Law n-a știut niciodată despre tine. Niciodată, David. Trebuie să crezi asta. Nici măcar nu-și mai amintea de mama ta, până de curând.

Rapid, îi povesti despre scrisori.

— Bunica i-a spus?

— Da.

— De ce?

— Abia ieri am aflat că ea îi trimisese scrisorile. N-am avut

încă ocazia să vorbesc cu ea despre asta. Totul e ca o apă care curge pe sub pod, nu-i așa? Law a aflat de tine. Asta-i important.

— Dar tu, de ce nu i-ai spus niciodată?

Ea se retrase și inspiră adânc.

— Sunt atât de multe motive, David. El avea viața lui. Noi o aveam pe a noastră. Nu vedeam nicio cale mai simplă ca viețile noastre să se integreze. Ea îl privi de aproape. Mă învinovățești pe mine că nu am luat legătura cu el? Ai fi vrut să-l fi contactat?

— Păi, într-un fel, da.

Răspunsul lui sincer îi produse o oarecare jenă. El se foia neliniștit pe scaun. Pe Marnie o durea inima.

— Eu trebuie să-mi asum toată răspunderea pentru decizia care am luat-o, îi spuse ea. Bunica a ghicit doar că Law e tatăl tău, dar eu am fost singura, în afară de Sharon, care am știut precis.

Ochii ei făceau apel la el, să o înțeleagă.

— El era necăsătorit. Avea un viitor strălucit. Eram intimidată de el. Dar mai mult decât orice îmi era teamă să nu te respingă, David.

— A făcut asta?

Deși i se schimbase, vocea cu un an în urmă, acum glasul îi suna foarte încet și timid. Inima lui Marnie era cu totul alături de el.

— Îți poți da seama singur.

Buzele lui se ridicară la colțuri, înainte de a forma un zâmbet adevărat.

— Cred că mă place. Oricum, măcar puțin.

— Te place foarte mult.

El se ridică de pe scaun și începu să se învârtască fără țel prin bucătărie, atingând obiecte care îi erau familiare, de parcă le vedea pentru prima dată.

— Nu-mi vine să cred. Întotdeauna m-am întrebat cine era tatăl meu, dar... Law Kincaid, Doamne, șopti el, trecându-și

mâna prin păr. Eu, eu... e prea fantastic ca să cred.

Îi zâmbi șmecherește.

— Așteaptă să vezi când or afla copiii, la școală. Zilele trecute, după meciul de fotbal, toată lumea zicea că semănăm. Tu crezi că noi doi semănăm, mamă?

Așteaptă cu îngrijorare răspunsul ei și zâmbi larg, când ea zise:

— Parc-ai fi imaginea lui în oglindă.

— Pot să-l sun? Pot să-i spun că știu?

— Eu...

— Te rog! Oricum, mi-ai fi spus, nu-i așa? Sau el n-ar fi fost de acord?

— Presupun că da, până la urmă, dar...

— În cazul ăsta am să-l sun chiar acum și am să-l anunț că nu mai e nevoie să mi-o spună el. Am înțeles-o singur. E bine, mamă? În regulă?

Lucrurile îi scăpau prea repede din mână. Nu putea prinde colacul de salvare. Îi scăpa și ea nu mai putea face nimic. Dar David se uita la ea cu o asemenea însuflețire și emoție, încât nu avu curajul să-l refuze.

— Cred că e în regulă.

El sări și se repezi la telefon.

— Ce număr are?

— Nu știu. Trebuie să-l cauți în carte.

Zâmbetul lui pieri.

— Pun pariu că nu e trecut în carte.

El începu să răsfloiască de zor cartea de telefon.

— Este aici un Lawrence Joshua Kincaid.

— El este.

— Joshua e și cel de al doilea nume al meu.

Ea dădu din cap, de teamă că vocea ei se va sparge, dacă va încerca să vorbească. Atunci când venise momentul să i se dea un nume copilului, părinții ei aleseseră să-i spună David. Sharon era indiferentă. Marnie își amintise însă de numele întreg al lui

Law și îi dădu noului născut măcar o părticică din identitatea tatălui său.

Law nu remarcase numele pe certificatul de naștere de la spital, când l-a văzut în album. Marnie nu i l-a subliniat, deoarece faptul că David purta numele lui ar fi putut să-i sporească șansele de a-și asuma autoritatea asupra viitorului fiului său.

— Bună... Law, zise David la telefon, eu sunt David. Știi, David Hibbs? urmă o pauză scurtă. Nu, e bine. E aici lângă mine. Ți-a zis bună, spuse el către Marnie.

— Spune-i că și eu îi zic, bună.

— Și ea îți spune bună. Te-am chemat pentru că... vezi...

El se mișca neîndemânatic de pe un picior pe celălalt și se bâlbâia, ambele lucruri fiind neobișnuite la el.

— Știu că ești... că tu și cu mama mea... nu mama mea de acum, ci Sharon... că tu și...

El ascultă un moment, apoi pe față îi apăru un zâmbet luminos și inocent, ca primul răsărit de soare.

— Da, eu am înțeles. Bună, tată!

15

În mai puțin de o jumătate de oră, Law fu la ușa lor de la intrare.

În acest timp, Marine a aruncat la gunoi cina pe jumătate gătită. David s-a dus sus să facă duș și să se schimbe. Chiar și așa, el stătea în fața ușii, plimbându-se, așteptând zgomotul unei mașini care să se apropie, cu mult înainte ca Land Rover-ul sport al lui Law să tragă lângă trotuar.

— E aici! strigă el peste umăr, înainte de a ieși pe ușă.

De la fereastra camerei de zi, Marnie îl văzu pe Law ocolind în

fugă mașina. Amândoi se grăbeau unul spre celălalt, se opriră o clipă ezitând, își dădură mâna cu solemnitate, apoi, câteva secunde mai târziu, se îmbrățișară strâns.

Pe Marnie o înțepau ochii înlăcrimați, dar se controlă. Era foarte bucuroasă pentru David că Law avusese tăria de caracter de a-l considera pe David drept o binecuvântare și nu o simplă consecință a unei întâmplări din trecut. Dar, văzându-i apropiindu-se de casă ținându-se de umeri se simți dintr-odată bolnavă fizic de îngrijorare.

Totuși, când ei i se alăturară în camera de zi, ea avea o înfățișare cu totul calmă.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat voie să vin atât de repede, spuse Law politicos.

— Nu cred că David mi-ar fi permis să spun nu.

— Mă bucur că nu ai avut alte planuri, spuse băiatul.

Urmă o pauză stânjenitoare în conversație. În cele din urmă, Law și David se uitară unul la celălalt și începură să râdă, spontan, bucuria lor fiind debordantă. Law bătu din palme o dată, apoi și le frecă viguros.

— Deci, suntem gata toți pentru cină?

— Poți să pui pariu, mor de foame, spuse David, îndreptându-se spre intrare.

— Marnie!

Vocea lui Law era blândă, interogativă, sensibilă, față de ceea ce știa că simte ea.

Ea îl iubea pentru că nu era un ticălos, dar totodată îl ura din același motiv. E mai ușor să ai de-a face cu un ticălos, decât cu un bărbat pe care l-ai iubit, dar care încearcă să-ți fure centrul de greutate al vieții tale.

— Eu mă retrag, în seara asta.

— Cum? De ce? David nu ți-a spus că invitația este pentru voi amândoi? Credeam că am vorbit clar.

— Ai vorbit clar. Ai fost generos să mă incluzi și pe mine, dar

cred că tu și cu David ar trebui să aveți seara asta doar pentru voi.

— Cred că toți trei avem nevoie de seara asta, pentru noi.

— Hei, ce se-ntâmplă? întrebă David băgându-și capul pe ușă. Ce vă reține?

— Eu nu merg.

— De ce nu, mamă? De ce nu vrei să vii?

I se părea de neconceput să existe cineva care să nu vrea să iasă la cină cu Law.

— Sunt foarte obosită.

— Din cauza chestiei cu cartea de telefon? întrebă David revenind în cameră.

— Ce-i cu chestia asta? voi să afle Law.

— Nimic.

— N-a primit comanda.

Ei au răspuns la unison, dar Law a auzit doar afirmația lui David. Se uită repede la Marnie, apoi la podea, apoi din nou la ea.

— Îmi pare rău, știu că te bazai pe asta.

— Nu mă bazam pe asta, spuse ea defensiv. Dar mi-ar fi plăcut să obțin comanda. Prestigiul, onoarea și toate celelalte. Dar, c'est la vie, spuse ea cu un zâmbet fals.

— Te-ai numărat printre cei trei Analști, spuse David, încercând să-i dea curaj. Asta-i cu adevărat un lucru bun.

Dar nu era cel mai bun. Și nimic în afară de primul loc, nu mai contează. Totuși, de dragul lui David, ea zâmbi.

— Am să-mi repet asta de o mie de ori, în timp ce voi o să fiți la cină. Vă doresc o seară plăcută.

— Ești sigură că nu vrei să vii, mamă?

— Sunt sigură. Fugi. Dacă Law a făcut o rezervare, nu trebuie să întârziați.

— Prinde-le, David, spuse Law, aruncându-i un set de chei ale automobilului. Pornește motorul.

— Nici o grijă. David prinse cheile și alergă spre ușa de la intrare.

Law nu-și luase ochii de la Marnie. Ea se simțise jenată sub acea privire albastră, fierbinte, în timp ce el traversă camera.

— Ești supărată?

— Pentru contractul pe care nu l-am primit? Nu.

— Aiurea, Marnie. Ești supărată. Nu păstra furia în tine. Dă-i drumul. Fă scandal. Țipă și dă din picioare. Fă o scenă. Fă gălăgie. Nu fi așa al naibii de amabilă când ai pierdut o comandă bună.

— La ce bun să fac gălăgie?

— La nimic, absolut, dar te-ar face să te simți mai bine.

— Nu. M-aș simți ridicolă.

— Cel puțin noi ceilalți muritori am ști că ești și tu o ființă umană, că ai sentimente.

El se mișcă un pas mai înainte și își trecu degetul mare peste obrazul ei.

— Dar eu știu că tu ai sentimente. Se văd în ochii tăi. Iar acum arăți așa cum aș fi arătat eu, dacă aș fi fost absorbit într-o gaură neagră în timp ce mă aflu în spațiu. N-am văzut niciodată ochi care să arate atât de întunecați. Sau asta este din cauză că David a aflat despre mine?

Ea dădu din cap, dorind să poată ceda tentației de a-și lăsa obrazul în palma lui. Dacă ar fi întors puțin capul, ar fi putut s-o facă. Dar nu o făcu. Nu-și permitea nici măcar atâta intimitate cu el, în schimb își întoarse capul în partea cealaltă ca să fie mai departe de atingerea lui.

— Descoperirea pe care a făcut-o era inevitabilă, zise ea. Am știut asta din momentul în care ai venit aici. E prea deștept și pricepe ușor, zise ea inspirând tremurat. Oricum, acum s-a făcut și nu mai trebuie să mă îngrozesc de asta.

— Tu privești lucrul ăsta ca pe o tragedie? David nu-l privește așa.

— El este extaziat, zise ea cu un râs amar. Care băiat n-ar fi emoționat să descopere că tatăl lui e un erou național?

— Ah înțeleg. Nu e neapărat bucuros că eu sunt ăla. Putea fi orice bărbat faimos.

— Law, nu spune asta, gemu ea. Nu începe o ceartă cu mine. Sunt prea epuizată ca să mă lupt cu tine în seara asta.

— Cum a aflat?

— A ghicit. A observat ochelarii tăi de soare aici și m-a întrebat de ce treci pe aici în mijlocul zilei. Ea se uită în altă direcție. A tras concluzia că noi avem o legătură.

— Și tu, ce i-ai spus?

— I-am spus că nu-i adevărat.

— Mă refeream la ce i-ai spus despre felul cum a fost conceput.

— Totul. A mai ajuns pentru un moment la concluzia greșită că eu aș fi mama lui adevărată.

El o atinse din nou, de data asta strecurându-și degetele în jurul cefei ei, încercuind-o.

— Tu ești mama lui. N-am să uit asta. Iar David cu siguranță că n-o să uite. Acum e emoționat din cauza mea. Dar asta nu-i micșorează dragostea pentru tine.

El se mișcă și mai aproape, până când ea putu să-i simtă respirația pe obraz.

— Țsta e un eveniment deosebit în familie. Hai să-l sărbătorim, în seara asta. Vino la cină cu noi.

Timp de câteva secunde, ea fu amețită de ochii lui și de tonul convingător al vocii. Apoi clătină din cap.

— Nu, Law. Din toți acești aproape șaisprezece ani, cred că tu și David meritați să petreceți câteva ore singuri, împreună.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești încăpățânată?

— Aproape fiecare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Zâbind ironic, el își lăsă mâna în jos.

— Bine, dar n-o să întârziem mult.

— Nu vă grăbiți.

Ea îl conduse la ușă. David îi făcu semne cu mâna de pe locul șoferului din Land Rover.

— Grăbește-te tată, mor de foame, strigă el cu ușurința unei practici de o viață.

Marnie închise ușa din față și se sprijini de ea. Durerea din gât, provocată de faptul că-și reținuse lacrimile, era aproape insuportabilă. Fu o profundă ușurare să le lase să curgă. Suspinele îi scuturau trupul micuț. Lacrimile îi șiroiau pe față. Își pipăi drumul înapoi în camera de zi și se prăbuși într-un fotoliu... cel pe care era aproape gata să facă dragoste cu Law.

Ea pierdu noțiunea timpului, stând ghemuită pe fotoliu, plângând. Până la urmă, plânsul încetă. Se duse sus și își spălă fața cu apă rece. Țevile scârțâiau, amintindu-i de sfatul pe care i-l dăduse instalatorul când îl chemase ultima oară. El îi recomandase să schimbe toată instalația.

Casa era veche și începea să se deterioreze. Ea o făcuse atrăgătoare pe cât îi permisesese bugetul ei, dar nu suferea comparație cu aceea perfect decorată a lui Law. Nu avea piscină, nici acvariu zidit în perete, niciun câine prietenos care aștepta întoarcerea stăpânului.

Marnie ieși din baie și se duse prin hol în dormitorul lui David. Se opri în pragul ușii, timp îndelungat. În cele din urmă, intră, observând hainele murdare de care se dezbrăcase înainte de a face duș.

Zăceau grămadă pe podea, începu să adune obiectele de îmbrăcăminte murdare și să le așeze pe patul lui. Spera să aibă timp să termine, înainte de întoarcerea lor.

— De ce crezi că a făcut asta? îl întrebă David pe tatăl lui, câteva ore mai târziu, când se îndepărtară cu mașina de trotuar.

Law conducea, dar ochii lui erau pe oglinda retrovizoare în care o putea vedea pe Marnie, stând în ușa deschisă, o siluetă

micuță, arătând de parcă era gata să fie înghițită de casă.

— Cred că din motivul pe care l-a spus, replică Law. A simțit că avem nevoie de un timp împreună.

Îl privi pe David peste consolă.

— Ideea de a locui cu mine un timp te-ar atrage?

— Da, sigur, răspunse David, aprobarea lui însuflețită fiind evidentă în ochii strălucitori. Cred că o să fie strașnic.

Treptat însă, zâmbetul lui dispăru.

— Mă tot gândesc la mama care a rămas singură. Sigur e doar pentru puțin timp. Nu vreau să crezi că ai rămas cu mine pe cap pentru totdeauna, adăugă el repede.

— Ești bine venit, David. Ți-o spun sincer.

Zâmbetul pe care i-l adresă David, îl atinse în inimă. Tipii de la centru ar hohoti de râs dac-ar ști că, de câteva ori în cursul serii, Law Kincard, cel sigur de el, a trebuit să se lupte cu lacrimile ca să nu riște să se dea în spectacol.

El și David petrecură câteva ore la o cină plăcută. Cu cât îl cunoștea mai bine pe fiul său, cu atât mai mult îi plăcea și cu atât mai mândru era că sămânța lui a produs un tânăr atât de deștept. Ar fi dorit să le spună tuturor:

— Hei, ăsta-i fiul meu!

David era prietenos, manierat și știa cum trebuia să se poarte. Pentru comportarea lui, Marnie merita un premiu. Reușise excepțional de bine, crescând singură un copil. În zilele astea, chiar dacă erau doi părinți, aveau rareori un asemenea succes, se gândi Law. Știa asta ascultând unele relatări de groază ale colegilor săi despre copiii lor.

— Dacă nu ar fi arătat atât de tristă când am plecat! îi spuse David, făcându-l să-și îndrepte din nou atenția către el. Dar a fost ideea ei ca să fim doar noi doi.

Când ajunseră acasă, ea împachetase deja lucrurile. Aproape că se împiedicaseră de valize în hol, când au intrat pe ușa din față, după cină.

— Pleacă cineva undeva? întrebă David, crezând că face o glumă.

Cu toată seriozitatea, Marnie le spuse că, după părerea ei, ar fi bine ca David să se mute la Law, un timp. La început, ei fuseseră prea uluiți ca să spună ceva. Dar după ce analizară ideea să vadă dacă le convine, își dădură seama că le-ar surâde foarte tare și au căzut imediat de acord cu ea.

— Crezi că a fost sinceră când a zis că nu o deranjează să stau cu tine și că voia să plecăm împreună? întrebă David nesigur.

— Nu putem decât s-o credem pe cuvânt, David. A repetat de mai multe ori.

Law părea mai încrezător decât era de fapt.

Marnie arăta că era în pragul colapsului emoțional, când îl îmbrățișă pe David de rămas bun, deși își arborase o poză curajoasă.

— Ea știe că e doar ceva temporar, așa-i?

— Așa-i, răspunse Law.

— Știe că am să fiu acasă de ziua mea de naștere, l-am promis.

— O promisiune pe care o s-o respectăm amândoi.

— Atunci, cred că e în regulă.

— Cred că da.

Marnie numai în regulă nu arăta când au plecat ei. Dar insistase ca David să plece imediat. Chiar în seara aceea. De parcă nu voia să mai aibă timp să se răzgândească.

Law recunoscă în sinea lui că el era încântat de acest aranjament. La fel era și David. Atunci, de ce fiecare dintre ei avea senzația că, într-o oarecare măsură, o abandonează pe Marnie?

Venus înnebuni când îl văzu din nou pe David. Alergă în jurul propriei cozi, în cercuri mici, aiurite, până când își pierdu suflul și se calmă.

— Pot să mă duc să înot? întrebă David de îndată ce își lăsă

valizele într-unul din dormitoarele de oaspeți.

— Oricând vrei. Dar uite, astea sunt regulile casei. Nu lași prosoape ude sau haine pe terasă. Le atârni în spălătorie.

— Exact ca și acasă.

— Și asigură-te că poarta e încuiată și să stingi lumina de la piscină, când intri în casă.

— Da, tată.

Trecu aproape o oră, până ce David intră în cămăruța mansardată pe care Law o folosea drept birou, când lucra acasă. Pereții erau acoperiți de fotografii înrămate ale sale ca pilot de reactor la marină, luate la bordul unor portavioane și la baze aeriene din întreaga lume. Altele prezentau cariera lui de cosmonaut. Observând o fotografie a lansării navetei spațiale Victory, David remarcă în legătură cu ea:

— Mama m-a trezit devreme, în dimineața aia, ca să urmăresc lansarea. Îmi era aproape frică, după ce-l văzusem pe Challenger. Am ovaționat când totul a mers bine.

— La fel am făcut și eu, spuse Law cu un zâmbet autocritic. O să-ți aduc mâine una dintre fotografiile astea, s-o pui în camera ta, și am să-i rog pe toți membrii echipajului s-o semneze.

— Mulțumesc. O să fie grozav.

— Venus a venit înăuntru odată cu tine?

— Da.

— N-am văzut-o. De obicei, încearcă să se urce în brațele mele la ora asta, seara.

— E... în patul meu.

Law ridică brațele în sus.

— Femeile!

David râse, dar era un râs aproape forțat.

— Cred că ai fost cu multe.

— Ce, femei?

David își dresă glasul.

— Da.

Law încercă să-i prindă privirea, dar David nu voia să se uite direct la el.

— E ceva ce ai vrea să mă întrebi, David?

El ridică din umerii săi osoși.

— Mama și cu mine am avut discuții despre asta. Vreau să zic, despre sex.

— Și?

— Ei, nu mai sunt copil, știu totul despre asta.

— Hm.

— N-am mers încă până la capăt, dar bineînțeles că m-am sărutat franțuzește de câțiva ani deja.

Law încercă să-și mențină o mutră nepăsătoare. Lăsându-se pe spate în fotoliul de piele crem, își împreună mâinile pe pânțelele plat și zise:

— Bineînțeles, e firesc.

— Și sunt unele fete care te lasă, știi, să le atingi... în anurnite locuri.

— Mda!

— Mama nu-i proastă. Ea nu mi-a zis că știe că aș vrea, mă rog... să fac dragoste cu fete.

— Desigur.

— Ea a zis că ar fi nenatural dacă n-aș face-o. Isuse! gemu el. Vorbesc ca un nemernic.

— Majoritatea dintre noi suntem așa când vorbim despre subiectul ăsta. Continuă și spune-mi tot ce te frământă.

— Mama zice că nu trebuie să mă gândesc la o femeie doar ca la un trup, că trebuie să-i admir și inteligența, mintea, chestii din astea, știi, care o fac să fie o persoană anumită. Că trebuie să respect femeile și să nu le explora... exploa...

— Exploatezi?

— Da, exact. Știu ce înseamnă, dar nu pot să rostesc cuvântul.

— Mama ta are dreptate, David.

David îl fixă cu o privire asemănătoare, identică cu a lui.

— Tu n-ai făcut așa. N-ai făcut-o cu mama mea.

Law fu primul care își coborî privirea, după acea fixare îndelungată. În mod obișnuit, lui nu-i plăceau observațiile și ar fi reacționat la ea cu furie. El era propriul său critic, cel mai acerb, și rareori accepta critici de la altcineva. Și se întâmpla destul de rar să aibă conștiința încărcată. Dar, sub privirile scrutatoare ale fiului său, se simți jenat și al naibii de vinovat.

— Nu, n-am făcut așa. Și sper că tu te vei comporta cu mai multă răspundere în relațiile tale, decât am făcut-o eu cu Sharon.

— Nu ești supărat pe mine că ți-am spus asta, sau ești?

— Nu. Dimpotrivă, te respect că m-ai tras de urechi în privința asta. Mama ta nu a fost corectă cu mine, dar eu eram dator să mă asigur că ea nu va rămâne însărcinată.

— Eu nici nu mi-o amintesc, așa că probabil de aia nici nu sunt furios pe tine. Dacă ai fi rănit-o pe mama mea, pe Marnie vreau să zic, ar fi fost altă poveste. Zâmbi ușor. În plus, dacă ai fi folosit un prezervativ, eu n-aș mai fi fost aici.

— Din acest motiv, și numai din acest motiv, sunt bucuros că nu l-am folosit.

David lăsă capul în jos și mormăi timid:

— Încă o dată, noapte bună.

— Va trebui să plecăm devreme ca să ajungi la școală la timp.

— Am să mă trezesc. Mama mi-a împachetat și ceasul deșteptător.

El mai rămase lângă ușă, urmărind cu degetul fibra lemnului.

— Mai e și altceva, David? întrebă Law, observând că nu avea chef să plece. O altă regulă a casei este că dacă pe cineva îl apasă un gând, trebuie să-l rostească.

— Mă întrebam de ce în ultima vreme te tot învârteai prin jurul mamei mele. Din cauza mea?

— Am stat mult de vorbă despre tine, răspunse Law evaziv.

— Așa! făcu el arătând dezumflat. Am crezut că poate pentru

că o găsești drăguță.

— O găsesc.

— Zău? fața lui David se luminează.

— Foarte drăguță.

— Bine, e bine, asta e foarte bine. Trebuie să mă duc la culcare acum. Noapte bună. E minunat să mă aflu aici, tată.

— E minunat să te am aici.

Câteva minute după ce David părăsi camera, Law continuă să zâmbească. De fiecare dată când își amintea o frântură din conversația lor, zâmbea din nou. Era surprins față de sine însuși că se simțea atât de satisfăcut de pe urma discuției lor de la inimă la inimă.

Stinse lumina în mansardă și se duse în dormitorul lui, se dezbracă și se băgă în pat. Punându-și mâinile sub cap, se uită la ventilatorul din tavan care se învârtea încet, și se gândi cât de nesatisfăcătoare fuseseră, în ultima vreme, unele aspecte ale vieții lui și anume, viața lui sexuală.

Dacă se gândea bine, nu mai avusese o viață sexuală, de când o reîntâlnise pe Marnie Hibbs.

Cât trecuse oare, o săptămână, două? Law Kincaid să nu facă dragoste două săptămâni? Scandalos! Nemaiauzit! Dacă s-ar afla la serviciu, s-ar vorbi la nesfârșit despre asta.

Curios lucru, totuși, nu se simțea înclinat să facă ceva în acest sens. Mai curând ar aștepta. Mai curând ar aștepta-o pe ea. Dorința lui față de ea era atât de puternică, încât uneori devenea dureroasă, dar alteori era atât de dulce, încât îi provoca o adevărată plăcere.

Paletele ventilatorului care se învârteau aruncau umbre mișcătoare pe pereți. Umbrele aveau exact nuanța cenușie a ochilor lui Marnie. De la ochii ei, gândurile lui trecură la gură, la forma seducătoare a acesteia, la gustul ei dulce, la reacția ei involuntară și chiar silită, dar pasionată, la sărutările lui.

Se gândi la sânii ei mici dar foarte sensibili la atingerea lui. Și

la gustul pielii ei. Și cât de adorabil era buricul ei. Și micul sunet sexy pe care-l scosese din gât, când buzele lui...

În timp ce adormi, fanteziile lui îl urmară în visele sale.

14

Marnie era atât de nervoasă încât aproape că făcu o pată cu punctul de pe i din numele lui David. Dar prinse picătura de glazură la timp și termină tortul punând perfect punctul pe i. Voia ca totul să fie absolut perfect pentru cina dată în cinstea zilei lui de naștere.

— Putem face aniversarea la mine acasă, sugerase Law în urmă cu câteva zile.

— Nu, vreau să fie acasă în noaptea aceea.

Apoi, dându-și seama ca nu casa ei, ci locuința lui Law devenea tot mai mult „acasă” pentru David, zise:

— Aș vrea ca masa de aniversare să fie aici.

— Bine.

El căzuse de acord cu un zâmbet. În ultima vreme făcea tot posibilul să se poarte civilizat.

— Pot să fac ceva ca să te ajut?

— Nu, mulțumesc, spusese ea la fel de amabilă. Oricum, nu o să fie o petrecere bogată. Vom fi doar noi trei. Dar vreau să-i fac mâncărurile lui favorite și să fie o ocazie superspecială. A așteptat-o de atâta vreme!

Tocmai atunci, David cobora scara, cărând pe umăr o cutie cu lucruri. Camera lui din casa lui Marnie se golea treptat, iar cea din casa lui Law continua să se umple. Marnie încerca să nu lase ca acest transfer de lucruri să o facă să intre în panică și își tot amintea mereu că adolescenților le place să fie înconjurați de lucrurile proprii. Îi făceau să se simtă independenți.

— Ești gata, tată?

— Dacă tu ești...

— În seara asta, mergem la mini-golf, o informase David.

— Distracție plăcută.

— Vrei să vii cu noi? Îi propuse Law.

— Chiar, mamă, vrei să vii? Dar mai bine să te avertizez, tată, că se îmbufnează, dacă nu câștigă.

— Nu fac așa ceva! zise ea, atingându-l pe David în glumă. Mi-ar plăcea să vin, dar nu acum, mulțumesc. În seara asta am o problemă care necesită atenția mea.

— Bine. La revedere. Ne vedem mâine. Pot să conduc eu, tată?

— Sigur, zise Law, aruncându-i cheile.

— E atent cu mașina aia? Întrebă Marnie uitându-se cu îngrijorare la Porsche.

— Foarte. Capătă multă practică de conducere. O să treacă cu brio partea asta a examenului pentru carnet.

— Încă cinci zile. Nu sunt sigură că sunt pregătită să-l las liber pe șosele.

— E un conducător foarte responsabil, Marnie.

— Știu. Pe mine mă îngrijorează ceilalți nebuni.

De atunci, trecuseră cinci zile. Azi era ziua cea mare. Voia să termine repede cu coptul tortului, ca să aibă după-amiaza liberă și să-l însoțească pe David la Departamentul Securității Publice, după școală, pentru testul de conducere.

David anticipase ziua aceasta, de când devenise adolescent. Ea nu era prea mulțumită că va conduce singur, dar aștepta cu plăcere să împartă cu el acest ritual al trecerii la vârsta adultă.

Ultimele două săptămâni fuseseră cele mai dificile din viața ei, în afara celor câtorva mai îngrijorate în urmă cu șaptesprezece ani, când se temuse că Sharon va avorta copilul lui Law în ciuda interdicției tatălui ei.

De când plecase David, casa cea veche era tăcută în timpul

zilei și fantomatică noaptea. Se trezea de fiecare dată când lemnul se așeza și scârțâia.

Îi simțea lipsa îngrozitor. Absența lui era persistentă și dureroasă, ca o durere de dinți. Era cu atât mai rea cu cât nu știa când va lua sfârșit. Până acum, David nu spusese nimic despre întoarcerea acasă. Teama că nu va mai veni niciodată era gata să o ucidă.

Dar luase o hotărâre, în seara când el descoperise că Law era tatăl lui. David ar urî-o tot restul vieții lui, dacă ea l-ar ține fie și o zi în plus despărțit de Law. Aproape că înnebunise văzându-l plecând cu Law și lăsând-o singură. Adânc în sinea ei, știa că făcuse ce trebuia.

Ei se aranjaseră astfel încât Law îl ducea la școală în fiecare dimineață cu mașina, asta necesitând o abatere importantă din drumul spre Centrul Spațial Johnson. El nu se plânse de dificultatea asta. După-amiezele, ea îl lua pe David de la școală. Petreceau o oră sau cam așa ceva, împreună, înainte ca Law să-l ia cu el, în drum spre casă.

Ea abia aștepta aceste ore cu David și nu-și permisese nimic care să le împiedice, nici drumurile la spital ca să o viziteze pe mama ei, nici munca ei. Pierderea comenzii pentru cartea de telefon fusese un necaz financiar și profesional. Fusese de două ori dezamăgită, pentru că nu putea să realizeze surpriza pe care o plănuise pentru ziua de naștere a lui David.

Totuși, la câteva zile după ce o respinseseră, agenția domnului Howard o contactase pentru un alt proiect. Fusese flatată și emoționată. Lucrul progresa bine și clientul discuta deja cu ea despre alte comenzi.

Se înfiora, gândindu-se la surpriza ce i-o va face lui David, întrucât, mulțumită comenzii pe care o promisese, fusese în cele din urmă în stare să i-o facă. O să aibă „o spaimă” cum ar zice el. Era plăcut să știe că putea face ceva special pentru el.

Să fie în competiție cu Law, nu era ușor. Îl luase pe David de

câteva ori să zboare cu el și lui David i-a plăcut. David fusese cu el și la Annapolis, unde Law ținuse discursul de deschidere la festivitatea de absolvire a cadetilor.

În mod firesc, David avea sclipiri de bucurie în ochi și era totdeauna plin de entuziasm față de toate lucrurile minunate pe care le făcuse tatăl lui pentru el. Marnie era încântată, dar nu se putea opri să fie geloasă. În seara asta, ea va fi cea care va produce sclipiri în ochii lui David.

Pe la mijlocul după-amiezei, ea curăță prin casă, împodobi sufrageria și pregăti cina ca să fie gata de pus în cuptor. Făcu duș și se îmbracă, felicitându-se pentru planificarea perfectă. Când sună telefonul tocmai cobora.

— Bună, mamă.

— Bună. Tocmai plecam. Ai să fii în față sau la ușa sălii de gimnastică?

— Mă bucur că te-am prins. Tata e deja aici. Mă duce el. O să venim imediat cum termin.

Dezamăgirea lui Marnie era atât de zdrobitoare, încât nu putea vorbi:

— Mamă! mai ești pe fir?

— De-desigur. Doar că...

— Ești ocupată. Știu. Tata zicea că te agiți ca să pregătești toate pentru diseară. Dacă mă duce el să-mi iau carnetul, o să fie un mare ajutor, nu-i așa?

— Așa-i, spuse ea cu disperare.

— Nu te strădui prea mult pentru cină, e doar ziua mea de naștere.

— O să mă străduiesc, dacă așa vreau; mulțumesc foarte mult.

Nu voia să-l lase să vadă cât era de dezamăgită. Asta nu va face decât să-i strice ziua.

— Fii atent, David. Succes. Să reușești. Eu am să te aștept cu o apă gazoasă, să te felicit când ai să ajungi aici.

— Bine, la revedere.

Închise telefonul, simțind cum o cuprinde deprimarea ca o pătură sufocantă. Se lăsă cuprinsă de ea doar o secundă, apoi, cu un act de voință, o aruncă de pe ea.

Azi era a șaisprezecea aniversare a lui David. Nici el și nici Law nu putuseră să știe cât de mult așteptase ea să meargă cu el să dea testul de conducere. Ei nu o excluseseră în mod deliberat. Fusesse un gest de bunăvoință și nu unul malițios din partea lui Law că se oferise să-l ducă acolo.

Mai avea încă de făcut anumite lucruri de ultim moment, înainte de sosirea lor. Această dezamăgire nu avea să o împiedice să-i aranjeze lui David o aniversare frumoasă, pe care să nu o uite niciodată.

— Nu-i de mirare că ești într-o formă atât de grozavă, îi spuse Law lui David, în timp ce împingea farfuria mai încolo. Ai avut toată viața asemenea mâncăruri?

— Ți-am spus că gătește bine.

David îi zâmbi lui Marnie, înainte de a băga în gură ultima îmbucătură.

— Dar te-ai întrecut pe tine de data asta, cu friptura înăbușită, mamă.

Ea se bucură de laudele lui.

— Mă bucur că v-a plăcut. Sper doar că v-ați lăsat loc și pentru desert.

— Uite, colțul ăsta, aici.

El arată un spațiu între două coaste. Era un joc din copilărie, pe care-l mai jucau.

— Atunci, n-am să vă fac să mai așteptați. Vă servesc, de îndată ce strâng de pe masă.

Ea se ridică și începu să adune farfuriile pe o tavă.

— Te ajut, zise Law, împingându-și scaunul în spate.

— Nu e nevoie.

— Știu.

— Ei, e ziua mea, așa că eu am să stau aici să văd cât de tare pot să râgâi.

— David Hibbs, tu...

— Glumeam doar, mamă.

Ea se strâmbă la el și duse tava la bucătărie.

— Unde să pun astea? întrebă Law ținând în mână două solnițe de cristal.

— Ultimul dulap în dreapta. Raftul doi.

— O masă superb aranjată. A fost o cină grozavă.

— Mulțumesc.

— Nu e nimic mai stimulator senzual decât o cină bună, completată cu flori, lumina luminărilor și...

El veni în spatele ei și își alunecă o mână în jurul ei. Îi înconjură sânul și mângâie ușor cu degetul mare centrul delicat al acestuia.

— ... O femeie frumoasă.

Ea inspiră brusc și se răsuci în brațele lui.,

— Law! Ce faci?

— Mă distrez mai bine decât în tot cursul zilei, șopti el cu un zâmbet șmecheresc, înainte de a-și așeza gura lui caldă, posesivă, pe a ei. Mâinile lui alunecară peste fundul ei și o trase spre el.

— Am fost drăguț. Ți-am dat spațiu. Ți-am dat timp. Nu te-am forțat. Dar, la naiba, am așteptat destul. Te doresc, Marnie.

El își înclină înainte șoldurile și îi urmări pupilele care se dilatau.

— Și tu mă dorești, spuse el aspru, înainte de a

O săruta, lung, languros, senzual.

— Law!

Trecuseră câteva minute lungi, fără suflu, înainte ca ea să poată șopti numele lui.

— Hm? Doamne, ești minunată. Ochii lui îi cercetau fața.

— Law!

Ea abia avu răgaz să-i rostească slab numele, înainte ca el să o trateze cu un alt sărut, în care, fiecare devora fierbinte și tandru gura celuilalt, în cele din urmă, el își înălță capul.

— Fiul nostru așteaptă, spuse el răgușit. O să revenim la asta, mai târziu.

El mai dădu cu degetul mare o ușoară lovitură rapidă sânelui ei și simți umflătura dură a sfârcului.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Între timp, cu ce pot să te ajut?

Putea începe prin a o sprijini, pentru că nu era sigură că va mai putea sta pe picioarele ei. Reuși totuși. Curând, fură aprinse lumânările de pe tort și ea îl aduse în sufragerie, unde aștepta David.

— Doar n-o să faceți ceva caraghios, ca de, pildă să cântați „Mulți ani trăiască” nu-i așa?

Marnie se uită la Law și îi zâmbi poznaș. Apoi, amândoi se porniră să cânte tare. David se făcu mic pe scaun și își băgă degetele în urechi. Toți trei râdeau, înainte de marele final.

— Spune-ți o domță.

— Mamă!

David mormăi, dându-și ochii peste cap. Totuși, se conformă și stinse toate lumânările dintr-o suflare. Marnie tăie tortul de ciocolată, cu trei straturi, la care lucrase atât de mult, și le servi amândurora niște porții monstruoase, pe care ei le făcură însă să dispară într-un timp record.

— Acum a venit momentul cadourilor.

Ea plecă din cameră și se întoarse cu o cutie frumos ambalată.

— Deschide-o pe asta, întâi.

— Întâi? Vrei să spui că nu e numai unul?

Ea îi adresă un zâmbet misterios și zise cu o voce cântată:

— Nu-ți spun. Știi cum sunt eu cu surprizele de aniversare.

Abia putând să-și ascundă emoția, ea stătu în spatele scaunului lui David, în tinip ce acesta desfăcea un set nou de

haine.

— Grozav, mamă, exclamă el, ținând în fața lui pantalonii și cămașa. Sunt grozave...

— Îți place?

— Da, ești mare.

Erau atât de cufundați în discuția lor despre haine, care aveau etichete de ultimă modă, încât nu observaseră când Law se duse la fereastră și se uită afară.

Când reveni în cameră, el arătă spre curtea din față.

— O să trebuiască să ieși afară, ca să deschizi cadoul meu.

— Afară?

— Du-te. Și tu, Marnie.

Law îi conduse la ușa din față. David făcuse doar câțiva pași când zări mașina sport, nouă, strălucitoare, parcată pe alee. Se opri brusc. Cu ochii albaștri, măriți, cu gura căscată, se răsuci.

— De unde a apărut?

— A fost livrată. Exact la timp, slavă Domnului!

— Vrei să spui că asta... că asta... că asta e cadoul meu? O mașină Iroc? Iroc?

— La mulți ani!

Law scutură în fața nasului lui David un set de chei de mașină.

David se uită la chei, la Law, la Marnie. Apoi, execută un salt înapoi pe mâini, în iarbă, luă cheile de la Law și alergă spre mașina cea nouă.

— Așteaptă, spuse Law râzând, în timp ce alerga după el. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le arăt, înainte să pleci cu ea.

Law și David intrară în mașină. Marnie se strecură înăuntru în casă; neobservată. Se temea că, în orice secundă, ar putea începe să urle, așa încât își băgă un pumn în gură ca să-și oprească țipătul.

Veselia mesei de aniversare părea că-și bate joc de ea. Repede, cu furie, ea stinse lumânările din mijloc. Hainele noi, pe care i le dăduse lui David, zăceau uitate între hârtiile lucioase în

care le învelise cu dragoste. Și ele păreau să râdă de ea. Cu un gest furios cu mâna, le mătură de pe masă pe podea.

Scoase din buzunarul fustei altă cutie, frumos ambalată și încercă să o distrugă, trăgând cu unghiile de panglică și de hârtie.

— Mi-a zis să te anunț că s-a dus să-și arate mașina lui Jack, dar n-o să întârzie mult, zise Law intrând în casă ca vântul, n-ai spus nimic...

El se opri scurt, când ea se întoarse, cu dispoziția unei cobregata să lovească.

— Ce-ar fi trebuit să spun, Law? Ce? Că nu trebuia să accepte mașina? Că e prea scumpă și prea arătoasă pentru un elev de liceu care a obținut carnetul de conducere abia azi? Că ar fi trebuit să te consulți mai întâi cu mine? Că nu se cădea să-i dai ceva atât de scump? Care dintre aceste lucruri ar fi trebuit să le spun și să sparg astfel balonul bucuriei lui David?

Câteva momente, el nu spuse nimic. Apoi zise:

— Nu mi-a trecut prin minte să mă consult cu tine.

— Ar fi trebuit. Eu sunt mama lui.

— Și eu sunt tatăl lui.

— Tu ești Moș Crăciun! urlă ea.

Lacrimi curgeau pe obraji ei înroșiți, dar ea nici nu observase. Nici nu-și dădea seama că-și ținea brațele drept în jos și că trupul ei micuț era țeapăn de furie.

— Ai intrat în viața lui David aducând cadouri. Ești mai mare decât viața, magnific, un fel de zeu. Să fii părinte e ușor, când nu trebuie să schimbi scutece sau să păzești toată noaptea un copil pe care-l dor urechile. N-a trebuit niciodată să-l cerți, în timp ce ți se rupe inima pentru că trebuie s-o faci. Nu, ție ți-au scăpat toate astea!

— Tu ai vrut să-l crești pe David,

— Și aș face-o din nou. Eu îl iubesc. L-aș fi hrănit la pieptul meu, dacă aș fi avut lapte. Am făcut mii de sacrificii, ca să-i

asigur o viață corespunzătoare. Ea ridică o mână, ca să-i oprească orice comentarii pe care le vedea venindu-i pe buze. Tot ce am făcut, am făcut cu plăcere. Nu vreau și nu aștept recunoștință. Știu că am dragostea lui. Vreau doar să înțelegi cât de supărată sunt pe tine că ai intrat acum în viața lui și încerci să-l îndepărtezi de mine,

— Nu fac asta, Marnie.

— Deja ai făcut-o. Locuiește cu tine, nu cu mine. Tu i-ai dat o mașină, care e visul unui tânăr, în timp ce eu i-am dat...

Se opri și se întoarse cu spatele la el, strângând cutiuța în mâini.

— Ce?

— Pleacă. Așteapt-l afară pe David. Nu te mai vreau aici. Sunt furioasă pe tine, că mă subminezi.

— Ce-i în cutia aia? Alt cadou?

— Du-te, Law! El întinse mâna în jurul ei și îi trase cutia din mâini. Dă-mi-o înapoi.

Ea se întinse după cutie, dar el o ținu sus deasupra capului, unde ea nu putea ajunge. El deschise cutia. Un set de chei de contact îi căzură în mână.

— O mașină!

Înjurând sălbatic, el închise ochii și îi apăsă cu degetul mare și cel mijlociu.

Ea își șterse lacrimile de pe obraji și se uită la el sfidătoare.

— O mașină folosită. Nu una nouă, strălucitoare, fantastică. Doar un mijloc de transport pe care să te poți baza. Ar fi făcut salturi de bucurie și pentru asta, dacă tu nu i-ai fi cumpărat minunea aia cu patru viteze!

Ea făcu un gest disprețuitor, spre alee.

— Marnie, eu...

— Nu! făcu ea dur, depărtându-se de atingerea lui, Nu vreau nici scuzele, nici mila ta. Nu vreau nimic de la tine. N-am vrut niciodată. Nu-i pot refuza lui David avantajele pe care i le poți

oferi tu, dar eu personal n-am să primesc nimic de la tine.

— N-am avut intenția să mă amestec. Cu siguranță că n-am avut intenția să te rănesc.

— Ei bine, în ciuda bunelor tale intenții, asta e exact ceea ce ai făcut, Law. Acum, te rog, pleacă.

Simțea că-și pierde controlul. Ca să se liniștească, își încrucișă brațele în jurul taliei.

— Nu vreau să mai vii pe aici. David poate să aleagă să locuiască în permanență cu tine. Dacă alege asta, el și cu mine o să găsim timp să fim împreună, dar pe tine nu vreau să te mai văd.

Îndreptă un deget spre mijlocul pieptului lui.

— Să nu-i spui niciodată, niciodată, despre mașina pe care am cumpărat-o pentru el. L-ar face doar să se simtă îngrozitor și să aibă un sentiment de vinovăție.

Aplecându-se, că ridică hainele cele noi și le împături din nou, cu grijă.

— Uite, s-ar putea să vrea să se îmbrace cu astea, înainte ca eu să-l văd din nou.

I le dădu lui Law.

Ea alergă sus și abia ajunse la ușa dormitorului, că dădu drumul unui torent de lacrimi.

A doua zi dimineață, când intră în bucătărie să prepare cafeaua, fu surprinsă găsind-o curată ca un pahar. Și sufrageria fusese curățată de orice urmă a cinei de aniversare, deși aranjamentul floral, din mijlocul mesei mai era acolo. Se vede că Law și David făcuseră curat, înainte de a pleca.

Sorbind cafeaua, se întrebă cum să vândă oare mașina pe care o cumpărase? Poate că negustorul o va lua înapoi și îi va restitui banii. În timp ce se gândea că acest lucru era imposibil, sună telefonul.

— Domnișoară Hibbs?

— Da

Cel ce o chema era unul dintre doctorii de la sanatoriu.

— Mama dumitale a suferit un atac puternic în urmă cu puțin timp. A fost transportată cu o ambulanță la spital.

15

Era pe înserat, când ea intră pe strada lui Law. Parcă mașină în fața casei lui și, un moment, rămase la volan, fiind prea obosită și prea necăjită ca să se miște.

În cele din urmă, își adună suficientă energie ca să deschidă portiera și să se îndrepte spre ușa de la intrare. Auzi soneria țârâind și mârâitul bănuitor al lui Venus, înainte ca Law să deschidă ușa. Tot ce avea pe el era un costum de baie ud. Păru șocat s-o vadă.

— Bună, Law. David e aici?

—Nu.

— Ah!

Ea nu se gândise la nimic altceva tot drumul până aici, decât să-l vadă pe David.

— Intră.

Îi cerea mai puțină energie să facă ceea ce îi spunea el, decât să se gândească la o alternativă. Păși înăuntru și el închise ușa. Venus o privi de aproape, apoi veni spre ea și-și băgă botul între genunchii ei. Automat, ea întinse mâna și mângâie capul animalului.

— Asta depășește tot ce am văzut până acum, comentă Law, trecându-și mâna prin părul ud. Deși labradorii sunt docili, în general, Venus aproape că mănâncă de vie orice femelă.

— Își dă seama că eu nu sunt un pericol pentru ea.

Apoi, fără să-l avertizeze în vreun fel, spuse:

— Mama mea a murit în după-amiaza asta. Zâmbetul lui Law dispăru. Își lăsă mâna pe lângă trup. Ea îl văzu înghițind în sec. El își întoarse capul în altă direcție, apoi privi din nou spre ea.

— Îmi pare rău, Marnie. Ce s-a întâmplat?

— A mai avut un atac, azi dimineață. Cel mai puternic de până acum. Eu am ajuns la spital câteva minute după ce a fost adusă acolo. Am stat cu ea la secția de terapie intensivă.

— Toată ziua? Singură? De ce nu ne-ai sunat?

— Nu era cazul. Nu și-a revenit deloc.

— Dar tu erai conștientă și nu ar fi trebuit să suporti asta singură...

Ea clătină din cap.

— Spitalul l-ar fi făcut pe David să se simtă prost. Nu putea să-și ia rămas bun de la mama, așa încât prezența lui acolo ar fi fost doar o obligație fără rost. A fost mai bine așa. A avut o moarte foarte liniștită. Cred că asta e ceea ce poate spera oricare dintre noi. Deși, spuse ea cu greutate, a murit nefericită.

— Marnie.

Law întinse brațele spre ea, cuprinzându-i umerii cu mâinile lui puternice. Ea rezistă, dar el refuză cu încăpățănare să-i dea drumul. În cele din urmă, Marnie se predă și se lăsă trasă spre el, își sprijinii obrazul de pieptul lui gol, umed. El își băgă degetele unei mâini în părul ei. Cealaltă se mișca alintătoare în sus și în jos, pe spatele ei.

— Îmi pare rău, Law. Atât de rău.

— Îți pare rău?

O lăsă să plângă liniștit câteva momente, apoi șopti:

— Spune-mi, ce este?

Ea își trase nasul zgomotos. Era toată udă în față. Costumul lui de baie lăsase o pată mare, întunecată, de umezeală, pe fusta ei, dar ea niciun observă.

— Într-o zi, săptămâna asta, în timp ce o vizitam, am întrebat-

o de ce ți-a trimis scrisorile alea.

— A încercat să nege?

— Nu. După cum ai ghicit tu, voia să fie prinsă. De asta a pus adresa mea la retur, pe plicuri. A zis că știa că ai să vii să ne cauți.

— De unde știa că eu sunt tatăl lui David?

— A bănuțit tot timpul și a zis că ar fi trebuit să fie proastă ca să nu-și dea seama. Legătura ta cu Sharon se potrivea exact cu data nașterii lui David. Apoi, cu cât creștea David, cu atât mai mult semăna cu tine.

Marnie își înălță capul și se uită la el.

— Law, ea nu ți-a trimis scrisorile alea ca să-l ajute pe David. Nici nu se gândea la el. Dar era plină de ură.

— Marnie, tu nu-mi datorezi scuze în numele ei.

— Cred că da. Cu cât am discutat mai mult, cu atât mai vindicativă a devenit. M-a întrebat de ce trebuie să ți se permită să duci o viață fericită, în timp ce întreaga ei familie a fost sfărâmată din cauza ta.

Își aplecă fruntea în față, sprijinind-o pe pieptul lui.

— Mama se pare că uitase revoltele și minciunile lui Sharon. N- am socotit de cuviință să mă cert cu ea. În plus, mă temeam s-o fac. Medicul mă avertizase că tensiunea ei era crescută,

— Sunt sigur că te-ai comportat în cel mai bun mod posibil. Și, dacă vrei să știi, viața, mea a devenit mult mai fericită de când David a intrat în ea.

El își puse bărbia pe creștetul capului ei.

— I-ai spus că își petrece cu mine o parte din timp?

— Da, și a râs răutăcios. Își închipuia că va fi ceva jenant pentru tine. O povară. Ea își înălță capul. Îmi pare rău, Law, pentru toate îngrijorările prin care ai trecut din cauza scrisorilor, zise ea.

— Nu e vorba de îngrijorare. Mai degrabă sâcâială. Și a fost ceva temporar. Nu te mai gândi la asta, Marnie. S-a terminat cu

toate. Putem fi, cu toții bucuroși.

Era plăcut să fie în brațele lui, să-i simtă mâinile ușor sprijinite în talia ei. Pentru că era atât de plăcut, ea se forță să iasă din îmbrățișarea lui.

— Unde-i David? Se întoarce curând? Trebuie să-i spun despre bunica lui...

— S-a dus să-și petreacă noaptea acasă la un prieten. Nu te îngrijora, spuse el, când îi observă preocuparea, l-am sunat pe părinții băiatului, înainte de a-mi da consimțământul. E vorba de familia Moore.

— A, Jack Moore, El și David sunt prieteni de veacuri. Simpatică familie!

— Am ajuns și eu la concluzia asta și l-am lăsat să se ducă acolo, dar să rămână până dimineață. N-am vrut să circule sâmbătă noaptea cu mașina.

— De acord. Ei, bănuiesc că-l pot găsi la familia Moore. La revedere Law. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să plâng pe...

În loc să rostească cuvântul piept, ea încheie cu un zâmbet slab și se întoarce spre ușă.

— Hei, hei!

El o apucă de braț și o trase înapoi.

— Pot să-ți sugerez ceva? Ea înclină capul, curioasă. De ce să nu-l lași pe David să se bucure de petrecerea lui? Nu e nimic de făcut în seara asta, nu-i așa?

— Nu. Toate aranjamentele au fost deja făcute.

— Atunci, mâine dimineață este destul de devreme, ca David să afle de vestea cea tristă. Au o petrecere cu ocazia sfârșitului anului școlar. Mi-a zis că au pepsi, pizza și Playboy cât vor.

— Păi...

Ea își trecu de câteva ori degetele prin păr.

— Cred că ai dreptate. De ce să-i stric seara? Sună-mă dimineață, când vine acasă, și am să mă întorc atunci, să-i spun.

Ea întinse mâna spre clanța ușii. Law îi prinde din nou umerii

între mâini.

— Mai pot să-ți sugerez ceva?

Din nou, ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Rămâi aici în seara asta.

Ea rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Având în vedere starea ta emoțională, ai fi un pericol pe sosea. În afară de asta, nu cred că ai putere nici să te târăști până la mașina ta. Și, în afară de limitele tale fizice, nu cred că ar trebui să fii singură în noaptea asta.

— O să mă descurc.

— Dar de ce trebuie mereu să te descurci? Am mai multe dormitoare în care nu s-a dormit niciodată.

— Deși paturile au fost folosite, cu siguranță.

El se crispă.

— Nu uiți niciodată nimic? Țiți promit că, în seara asta, nu te va deranja nicio pereche pe jumătate îmbrăcată. Prietenii mei știu toți că am acum un adolescent care locuiește cu mine și că asemenea comportări sunt tabu.

— Ce anume le-ai spus?

— Că trebuie să-și găsească alt loc.

— Vreau să zic, despre David.

— Nu le-am spus nimic.

— Pentru că nu vrei scandal.

— Pentru că nu datorez nimănui nici o explicație, pentru o erecție pe care am avut-o în urmă cu șaptesprezece ani! El își înfrână temperamentul și continuă cu mai mult calm: Dacă m-aș apuca să explic ce-i cu el, ar însemna să trebuiască să explic și ce-i cu tine, doamna căreia îi zice mamă. Iar ca să explic ce-i cu tine, devine prea al naibii de complicat. Așa că am lăsat oamenii să-și tragă singuri concluziile lor.

— Și?

Ridică din umeri în mod elocvent.

— Nu știu. Nimeni n-a îndrăznit să-și exprime o părere cu privire la modul cum a apărut David. Dar toată lumea îi mănâncă din palmă. A fost cu mine la centru, de mai multe ori. Sunt uimit cât de multe știe despre programul spațial.

— Asta l-a interesat toată viața.

— Un interes pe care i l-ai cultivat tu. Și îți mulțumesc pentru asta.

Îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele lui puternice și o trase ușor.

— Acum, vrei să vii de bună voie?

— Nu vin deloc.

Buzele lui tresăriră, aruncând un zâmbet răutăcios.

— Niciodată, măcar?

Ea se răsuci și întinse din nou mâna spre clanța ușii.

— Bine, bine, îmi pare rău. E o glumă proastă și momentul nu e deloc potrivit. Știi, în biroul astronauților, când nu sporovăim despre zboruri, sporovăim despre sex. Din cauza asta îmi scapă uneori vorbe de astea, cu dublu înțeles.

Îi strânse mai tare încheietura mâinii.

— Cel mai apropiat duș e în partea asta.

— Law, nu pot, protestă ea, în timp ce se împiedica mergând după el, spre aripa unde se aflau dormitoarele.

— David nu m-ar ierta niciodată dacă te-aș lăsa singură în noaptea asta. El crede despre tine că tu ai așezat luna pe cer.

— Dar tu ești cel care a pășit pe ea.

El îi aruncă o privire de reproș.

— Mă confunzi cu Neil Armstrong. Eu n-am fost niciodată pe lună. Uite, aici e.

El o trase într-un dormitor somptuos, atât de imaculat, încât arăta într-adevăr de parcă nimeni nu fusese în el.

— Baia e acolo. Fă un duș. Am să-ți pregătesc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame,

— Nu-i nimic. Mie îmi este. Haide, Venus, s-o lăsăm pe doamnă puțin singură.

El ieși iar Venus îl urmă. Marnie se răsuci ușor, privind în jur. Oftând din greu, își dădu seama că, de fapt, era bucuroasă că Law a luat hotărârea în locul ei. Era epuizată și ideea unui duș suna minunat.

Baia era la fel de frumos aranjată, ca și fiecare cameră din casă, și fusese considerată o prioritate în privința confortului și a plăcerii proprii. Jeturile fierbinți ale dușului, care țâșneau din tuburi strategic montate în toate cete patru colțuri, îi făcură un masaj, înlăturând o parte din oboseala trupului ei.

Se usca repede, își frecă părul cu un prosop pufos și se îmbracă din nou. Se duse în picioarele goale spre bucătărie, unde Law întreținea o conversație cu Venus.

Zărind-o cu coada ochiului, el întoarse capul.

— Tocmai o întrebam pe Venus dacă ești o femeie care ar prefera maioneză sau muștar.

— Femeia asta preferă muștarul.

— Buun.

— Din ăla care arde.

El ridică din sprâncene.

— Cu atât mai bine.

El unse din plin cu muștar iute două felii de pâine franțuzească și puse deasupra felii de șuncă și brânză. Construi două sandvișuri uriașe, cu tot ce era nevoie pe ele.

El se așază călare pe un scaun și îi făcu semn să stea și ea pe unul. Își schimbase costumul de baie ud și-și pusese un șort. Și o bluză de bumbac de la Academia Navală. Îmbrăcămintea lui simplă o făcu pe Marnie să nu se simtă prost cu părul ei ud și cu picioarele goale.

— Întinde-o, Venus! O să capeți rămășițele.

Cu coada în jos, câinele se retrase într-un colț.

— David a răsfățat-o. O hrănește în timpul mesei.

Marnie se apucă să mănânce, dar nu-și dădu seama că arăta atât de flămândă, decât când îl surprinse pe Law că zâmbește la ea.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Ieri seară. E bun, spuse ea arătând spre farfurie. Se vede că ești foarte priceput la bucătărie. Mi-ai curățat atunci bucătăria mai bine decât reușesc s-o fac eu.

— Cu ajutorul lui David. Ne-am gândit că e cel mai mărunț lucru pe care-l puteam face, după toată munca grea pe care ai depus-o pentru cina aia de aniversare.

Ea bău mult din ceaiul cu gheață.

— Ce... ce i-ai spus despre dispariția mea?

Acum îi era rușine de comportarea ei. Să facă scandal și apoi să se retragă sus, i se părea acum un gest copilăresc și irațional, deși în momentul acela nu se putuse controla.

— I-am spus că ai muncit atât de mult ca să pregătești petrecerea și că erai atât de obosită emoțional, încât ai plâns și ne-ai rugat să te scuzăm și să te lăsăm singură.

— Și el te-a crezut?

— Am făcut referiri voalate la o anumită dată a lunii. Această problemă capătă printre bărbați o aură misterioasă și e discutată în șoaptă, încât îi intimidază și nu mai pun întrebări.

— Cât de sexist ești!

— Dar cât de adevărat este!

Ea se încruntă.

— De obicei, nu fac crize de nervi nici în acea perioadă a lunii.

— Mi-am exercitat autoritatea părintească și nu i-am dat ocazia să cadă la bănuieli. Am început să-i dau sarcini. Înainte de a pleca, a vrut să urce să vadă ce faci, să-ți mulțumească pentru masă și pentru hainele cele noi și așa mai departe, dar eu i-am spus că am învățat, dintr-o vastă experiență, că dacă o femeie e într-o astfel de stare de spirit, e mai bine să o lași singură.

— Ai dreptate, într-un singur sens. Aseară, era într-adevăr mai

bine să fiu lăsată singură.

El întinse mâna peste masă și o puse peste a ei.

— În ce privește mașina aia, Marnie...

— N-are importanță, Law.

— Ah, n-am să las chestia asta să coacă până devine la fel de dureroasă ca un furuncul. Dacă aș fi știut, nu ți-aș fi stricat niciodată surpriza.

— N-am considerat necesar să-ți spun ce plănuiam.

— Nici eu n-am cumpărat mașina sport ca să-l atrag de partea mea. Îți jur! M-am gândit că o să fii și tu bucuroasă pentru David. Zâmbi stingherit. Am vrut doar să fac ceva mai deosebit pentru el.

— Și eu am vrut la fel exclamă ea cu sinceritate, punându-și mâna la piept.

— Înțeleg, și-mi pare rău. A fost o judecată greșită din partea mea. Asta-i tot ce pot să spun în acest moment, doar că - el făcu o pauză și o privi implorator - tu l-ai avut toată viața. Tu ai fost împreună cu el la celelalte cincisprezece aniversări la care eu am lipsit. Poate că am întrecut măsura, dându-i mașina aia. Dar nu mă condamna, înainte de a te gândi bine. Eu sunt novice în treaba asta. E normal să fac niște greșeli. Ai răbdare cu mine, vrei?

— Bine.

Ea se simțea foarte mică și foarte stânjenită, pentru comportarea ei din seara trecută, și mai era foarte somnoroasă. De fapt, nu-și putea ține capul sus. Când își îndreptă ochii amețiți spre Law, el se uită la ea de aproape.

— Mi-ai dat ceva? întrebă ea, într-un moment de limpezire.

— În ceai.

— Mi-ai pus un narcotic în ceai?

— Nu ți-am pus un narcotic. Ci doar un somnifer ușor, care nu-ți face niciun rău și o să-ți asigure un somn bun la noapte.

— Law!

Ea puse toată forța pe care și-o putu aduna în acest protest, dar sună totuși ca mieunatul unei pisicuțe nou născute.

El înconjură masa și o ridică în brațe de pe scaun.

— E timpul pentru „noapte bună, copii”.

— N-am să ți-o iert niciodată, mormăi ea la pieptul lui. Nu-i de mirare că ai așa un mare succes la femei. Le droghezi, mai întâi.

— Doar pe cele care se ceartă cu mine.

El o puse jos, în fața ușii de la baie.

— Scoate-ți rochia.

— Nu-i nevoie.

— Este nevoie, dacă nu vrei să ți-o scot eu.

Era imposibil să poarte un război al voințelor, când ea de fapt nici nu-l vedea clar, așa că se duse spre baie.

Ca o somnambulă, își lăsa lucrurile grămadă, pe jos, în timp ce le scotea de pe ea. Halatul ușor de bumbac era croit pentru un bărbat de două ori cât ea, dar îl simțea răcoros și moale pe piele. Îl petrecu în față și legă lejer cordonul în talie.

Când se întoarse în dormitor, Law dăduse la o parte păturile și bătea pernele,

— Bună fată. Hai!

Ea se culcă, iar el o acoperi cu păturile. Ghemuindu-se în pernă, închise ochii.

— Nu vreau să mor ca o femeie singură, nefericită, acrită, așa cum a murit mama mea, Law. Mă doare mai mult nefericirea ei, decât moartea ei.

— Știu.

El frecă șuvițe din părul ei între degete. Încă nu era uscat de tot și mirosea a șampon.

— Eu nu mai am niciun fel de familie.

— În afară de David.

— Iar pe el îl pierd.

— N-ai nicio șansă.

O lacrimă picură de sub pleoapele ei închise. El o șterse de pe

obrazul ei, apoi o linse de pe degetul său mare.

— Vrei să asculți o poveste, ca să adormi?

— Dacă are un sfârșit fericit.

— Tu vei fi judecătorul.

— Despre ce-i vorba?

— Este vorba despre un prinț - un tip care arăta al naibii de bine - care credea că are tot ceea ce putea să-i ofere viața. Se înălța sus, la propriu și la figurat. Un adevărat mascul înfumurat.

Apoi, într-o zi, găsi scrisoarea aia în cutia poștală, iar asta îl duse la o casă modestă, înconjurată de fiori. Doamna care locuia acolo lucra la grădină, ca o țărancă. Avea noroi pe genunchi și picături de transpirație pe buza de sus. Dar nu era o țărancă. De fapt, era o prințesă deghizată.

Ea nu știa că e prințesă, dar toată lumea din jur știa, pentru că era bună și amabilă și frumoasă, cu păr negru strălucitor și ochi mari, cenușii, și o gură... Doamne, gura ei...

Se opri să-i contemple buzele pe care le trasă blând cu vârful degetului.

Oricum, prințul, după ce s-a uitat o dată în ochii aceia mari, cenușii, și a sărutat acea gură dulce, dulce, sa gândit în sinea lui: Ah, prietene, te-a dat gata! Tipic pentru el, începu să se comporte ca un nemernic, aducându-i acuzații neîntemeiate și amenințări voalate și dând petreceri, de fapt orgii, la care n-avea însă chef să participe.

Prințesa, drept represalii, îi aruncă o vrajă. Îl făcu să devină orb față de oricare altă femeie. Astfel că el, chiar dacă murea de excitație, nu vedea și nu dorea decât o singură femeie, pe prințesă.

Astfel încât prințul se duce la oracolul său și-l întreabă: „Ce naiba pot să fac în privința prințesei?” Iar oracolul îi răspunse: „Ca prinț, ești un adevărat prost. Găsește un mod ca să o aduci în patul tău.”

Law se aplecă să testeze reacția lui Marnie la povestea lui

neortodoxă. Dar ea nu avea nicio reacție. Adormise.

16

Marnie oftă adânc, înainte de a deschide ochii. Trupul ei era languros și simțea o lenevie grea dar plăcută. Îi pătrundea în fiecare celulă. Bătăile inimii erau puternice și lente. Aproape că putea să simtă mișcarea sângelui prin vene. Nu-și amintea să mai fi fost atât de relaxată vreodată. Inactivitatea era delicioasă.

Căscând, ea se întinse. Atunci, piciorul ei atinse un altul. Îngheță. Apoi, încet, se întoarse pe partea cealaltă,

Law dormea altături de ea. Părul lui blond era zburlit, iar partea de jos a obrazului era umbrită de țepi de barbă. Pătura era trasă doar până la talie. Avea torsul gol.

Stând foarte liniștită, abia îndrăznind să respire, Marnie îl studie. Minutele treceau. Conștiința ei îi spunea să părăsească patul cât mai era încă în siguranță. Când se vor întâlni din nou, față-n față, o vor putea face cu conștiința curată fără gândul că au împărțit patul împreună. Dar ea era atât de obosită de acest „în siguranță”, încât nu se putu forța să se miște.

Un ventilator se învârtea pe tavan deasupra capului, bâzâitul monoton al motorului acestuia avea un efect hipnotizator. Era încă foarte devreme iar în dormitor era doar parțial lumină, așa încât își permise ca, în aceste câteva minute prețioase, să facă exact ceea ce simțise că vrea, în loc să facă ceea ce îi dicta conștiința. Se forță să înlăture toate gândurile neplăcute despre moartea mamei ei și despre viitorul ei nesigur în privința lui David, sau despre dragostea ei imposibilă pentru acest bărbat culcat lângă ea.

Ce mult îl iubea! Și încă de când îi adresase zâmbetul acela ucigător și îi zisese că e o mucoasă.

— Bună dimineața!

La început, i se păru că vocea lui era rodul imaginației ei. Dar apoi îi văzu buzele curbându-se într-un zâmbet familiar, ochii lui rămăseseră închiși.

— Ce cauți în pat cu mine, Law?

— Mă excit.

Ea înghiți atât de greu, încât se auzi.

— De cât timp ești aici?

— Toată noaptea.

— Toată noaptea? Ai dormit aici?

— Am dormit. M-am mai trezit, apoi iar am adormit. Ți-am ascultat respirația. M-am uitat la tine. Am vrut să fac dragoste cu tine.

El deschise ochii. Erau strălucitor de albaștri în camera întunecată. Zâmbi și ridică neajutorat din umeri.

— Mă excitam.

— De unde ai știut că sunt trează?

— Am simțit. Ai început să respiri altfel mai repede. Aproape de parcă ai fi fost excitată.

El întinse mâna și atinse buzele bosumflate.

— Ești? șopti el răgușit.

Ea se uită fix la el, cufundată în focul fierbinte, albastru, al ochilor lui. Limba ei umezi reflex: buzele pe care el le studia de aproape. El gemu încet.

— Ești, Marnie? Nu răspunde cum consideri că ar fi potrivit sau corect. Spune-mi adevărul. Ești excitată?

Ea dădu din cap, înainte de a răspunde cu glas tare. De îndată ce vorba șoptită fu rostită, Law se aplecă peste pernă și o sărută ușor. Mai întâi, făcu mișcări încolo și înapoi cu buzele lui pe ale ei. Apoi, limba lui îi gădilă mijlocul buzei superioare. În mod reflex, trupul ei se înclină înainte.

Mâna lui se curbă pe ceafa ei și îi trase capul mai aproape. Sărutul lui fu moale, adânc și umed. Limba lui se cufundă în gura

ei. Instinctiv, ea ridică mâinile și le puse pe pieptul lui. Părul aspru, creț, dădea degetelor ei o senzație delicioasă. Se jucă, apucând curioasă smocuri de păr între degetele ei.

El îi sărută colțul buzelor, ca un refren, ca o binecuvântare, apoi se dădu înapoi ca să o privească în ochi. Timidă, Marnie își retrase mâinile.

— Ești gata să te oprești, Marnie?

Ea clătină din cap în semn că nu. Law se uită la ea cu intensitate, în timp ce dădu ușor din picioare, ca să înlăture păturile.

Ochii ei alunecară în jos și rămase uimită și mută.

— N-ai glumit, nu-i așa? întrebă el.

— Nu, n-am glumit.

— Ce ai de gând să faci, în legătură cu asta?

— Nu sunt sigură.

— Gândește-te.

Îi luă mâna, îi depuse o sărutare în palmă, apoi o puse pe sexul lui. El scoase un geamăt ușor, masculin, de plăcere.

— Ai timp.

Ochii lui. Se întunecară cu o supremă satisfacție, când ea îi atinse vârful catifelat cu degetul mare.

— Ah, Marnie!

Câteva momente mai târziu, cu pieptul palpitând, el gemu:

— Înhibată, pe naiba!

O întoarse pe spate și se aplecă peste ea trăgând de cordonul înnodat al halatului pe care-l purta. Când acesta se desfăcu, el dădu nerăbdător halatul la o parte.

Graba lui fu imediat controlată. Inspiră scurt, șocat. Ochii lui – se mișcau pe goliciunea ei, flămânzi. Expresia lui vădea o anumită mirare când o privi.

— Ai crescut cu adevărat frumos, mucoaso!

Începând de la umerii ei, mâna lui explorează în jos pe braț, urmărind fiecare vinișoară de pe mâinile ei înainte de a trece

peste piept, oprindu-se să-i mângâie sânul, apoi în jos, spre pânțele. Își împinse ușor podul palmei peste triunghiul de păr pufos înainte de a-i mângâia pe rând coapsele fine.

Atingerea lui îi producea un milion de senzații delicioase. Ea nu putu să rămână liniștită, Gâtul și spatele i se arcuiră, când degetele lui îi atinseră ușor pânțele; își îndoi genunchii, când mâna lui alunecă peste șoldul ei. De data asta, se simțea datoră doar față de trupul ei și față de reacțiile erotice ale acestuia la mângâierile lui Law.

— Ești atât de frumoasă! șopti el. Nu știu ce să sărut mai întâi.

Se hotărî asupra gurii, în timp ce degetele lui îi făceau sfârcul să se ridice. Cu buzele încă urnede de pasiunea sărutului lor, își apăsă gura pe sânul ei. Ea își băgă. Degetele în părul lui și îi șopti gâfâit numele.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Da, gemu ea, da.

Vârful limbii lui atinse chiar vârful sânelui, trecând de mai multe ori peste acesta. Marnie scoase un sunet ca un plâns.

— Mai vrei?

— Da.

Ei absorbi sfârcul între baze și îl supse cu o blândă ardoare. Fierbințeala limbii și mișcarea gurii lui care o trăgea, declanșă în ea o explozie erotică. Până atunci nu știuse ce impact putea avea asupra întregii ei ființe actul de a face dragoste. Deveni dornică să-l aibă în întregime.

El răspunse îndemnelui ei și se instală între coapsele ei. Căldura ei îl învălui. Scoase un murmur satisfăcut și se mișcă înainte.

Organul lui abia o atinse, abia zărise acel loc prețios, dar lucrul ăsta fu mai mult decât suficient. Toată dragostea și dorința pe care le simțea pentru el se concentrară acolo și se manifestară printr-un apogeu zdrobitor.

Trecu prin trupul ei ca un ciclon. Îl simți în pânțele și în sâni.

Amețitor, acesta se învârti prin nervii ei și ajunse până în vârful degetelor. Efectele apogeului continuară să strălucească și să fiarbă în ea, mult după ce trecuse criza propriu-zisă.

În sfârșit, ea deschise ochii și se uită la Law, care era uluit de imensitatea senzației pe care o declanșase la un trup pe care nu-l considerase niciodată voluptuos.

— Îmi pare rău.

El își dădu capul pe spate și râse tare.

— Pentru ce? Pentru că ești femeia cea mai sexy care a fost creată vreodată? Doamne, ești uluitoare, șopti el, în timp ce depuse un sărut pe gura ei. Ești minunată și uluitoare.

— Mă faci să mă simt jenată.

Tot trupul ei era înroșit și febril, o căldură amplificată de modul carnal în care ochii, mâinile și buzele lui se mișcau peste ea, gustând și pipăind textura pielii.

— Ai cele mai sensibile sfârcuri.

Vocea lui era șoptită, plină de admirație și venerație.

— Sunt disproporționat de mari, mormăi ea, încercând cu jumătate de inimă să-i înlăture mâinile care le mângâiau.

— De asta par totdeauna excitate?

— Nu-i adevărat!

— Ba, da, mucoaso.

Faptul că-i folosea numele ei de alint îi surprinse pe amândoi.

— E a doua oară când îmi spui așa. Nici nu eram sigură că-ți amintești.

— Nu mi-am amintit, până ce n-am început să fac dragoste cu tine.

— De ce tocmai atunci?

— Cred că-mi amintesc: mă uitam pe plajă la tine, într-o zi, și mă gândeam ce grozavă promiteai să fii peste câțiva ani.

Degetele lui trecură ușor peste sfârcurile ei.

— Îmi amintesc că am regretat că eu nu voi fi prin apropiere să te văd transformându-te în femeie. În mod egoist, mă bucur

că fiul ăla de cătea, prost, ți-a frânt inima.

— Care pui de cătea prost?

— Ăla pe care l-ai iubit. Care te-a abandonat.

— A, făcu ea cu voce mică.

— Dacă n-ar fi fost el, tu n-ai fi fost azi disponibilă.

Își lăsa capul în jos și sărută un sfârc rozaliu.

Continuă să o sărute în jos, pe trup, fără să țină seama de protestele ei nerostite, când gura lui se mișcă mai aproape de partea de sus a coapselor ei.

— Law, șopti ea când el le despărți.

O gâdilă cu nasul; cu afecțiune, apoi o sărută și o gustă. Limba îndemânatică se învârtea și se adâncea și mângâia și tachina, până ce ea ajunsese din nou în pragul delirului.

Law se ridică deasupra ei, pregătit să o pătrundă.

— Marnie, a fost tare lungă așteptarea.

Deschide ochii și privește-mă.

Ea nu numai că deschise ochii, dar își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Cu un geamăt lung, adânc, el o pătrunse. Un moment, rămase nemișcat, răsuflând nesigur, în timp ce se uita la chipul ei.

— Nu vrei să...

— Încă nu, spuse el liniștit lângă colțul gurii ei. Gura ta e atât de provocatoare.

— Chiar este?

— Hm. Odată, am să-ți povestesc despre fanteziile pe care le-am avut în legătură cu ea.

— Spune-mi acum.

— Nu.

— De ce?

— Ai fi jenată, și eu nu vreau încă să termin. Dacă vorbesc despre asta, s-a terminat.

Ei îi dădu capul pe spate și o sărută. Apoi, mișcându-și mâinile pe trupul ei și prinzând-o strâns de talie, o ridică spre coapsele

lui și începu să se miște.

Zgârieturiie timide ale lui Venus o treziră pe Marnie a doua oară. Epuizați fizic, ea și Law adormiseră. Picioarele ei erau. Încurcate fără speranță cu ale lui. Cu o mână îi acoperea posesiv sânul, iar cealaltă era în părul ei. Când ea încercă să se miște, el mormăi gros.

— Stai liniștită.

— Trebuie să mă scol. În plus, Venus trebuie să iasă afară.

— Cățeaua asta! mormăi el răsucindu-se pe spate și aruncând cearceaful.

— Am să-i dau drumul afară și am să fac niște cafea.

El o prinse pe Marnie de gât și o sărută zdravăn.

— Păstrează-mi locul.

Dându-i drumul, se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușa dormitorului, fără să-i pese de goliciunea lui.

Marnie nu rămase indiferentă. Stătea culcată între cearceafurile mototolite și îl admira, până când ieși din raza ei vizuală. Trupul ei se încălzea la ideea plăcută că avea cel mai frumos iubit din tot universul.

Îndreptându-se spre baie, ea observă că trupul ei suferise schimbări drastice față de cu o seară înainte. Avea iritații pe sâni și pe pânțe. O ușoară jenă între coapse i se părea mai curând o plăcere decât o durere. Îi plăceau aceste ravagii.,

După ce făcu un duș rapid, se îmbracă. Cu pantofii în mână își croi drum prin casă, îndreptându-se spre bucătărie. O ușă parțial deschisă, îi atrase privirea. O împinse ușor, și aceasta se deschise. Era camera lui David. Era evident din primul moment. Hainele erau aruncate în jur, un obicei prost care o enervase cândva și pe care acum îl găsea mișcător și drag. Afișe cu staruri de rock, cu eroi sportivi, și unul cu Christie Brinkley, radioasă, în costum de baie, împodobeau pereții. O miniatură a rachetei

Victory era pe masa de lucru, iar alături era și un top de cărți de școală.

Deși el locuia doar de scurtă vreme în ea, camera căpătase amprenta lui personală. În afara obiectelor lui proprii mai era acolo un televizor nou cu video, ceva ce își dorise de mult. Un telefon care părea că fusese instalat de curând, se afla pe noptieră. Un teanc de casete video era alături de o boxă.

Lacrimile îi înnourară ochii lui Marnie când ieși din cameră închizând ușa. Nu-și dăduse seama de amploarea generozității lui Law. Casa asta trebuie să i se pară un paradis lui David, care fusese învățat, din necesitate, că bunurile materiale nu sunt atât de importante.

Trebuia să-l ia imediat înapoi. Altfel, s-ar putea să-l piardă pentru totdeauna. De îndată ce-l va vedea, îi va cere să se mute acasă, acolo unde îi era locul.

Law își îmbrăcase un șort de sport. El era în bucătărie, scuturând o carafă cu suc de portocale, când intră ea.

— Cafeaua e aproape gata.

— Nu vreau nicio cafea.

Tonul ei tăios opri mișcarea carafei.

— Singurul lucru ce-l vreau de la tine este o explicație completă pentru elegantele jucării cu care l-ai copleșit pe David. Credeam că am lămurit problema extravaganțelor tale, în seara trecută.

Cu mișcări controlate cu grijă, el puse jos carafa.

— Trebuia să-i iau înapoi ceea ce îi dădusem deja? Fii rezonabilă, Marnie. Seara trecută ne-am clarificat doar că sunt un părinte cam exagerat pentru că nu l-am avut pe fiul meu timp de șaisprezece ani și că tu ai să fii răbdătoare cu mine.

— Ei bine, după ce m-am uitat în acea țară minunată a electronicii, care trece drept dormitor, răbdarea mea tocmai s-a epuizat.

El își puse mâinile în șolduri.

— Ce a declanșat treaba asta așa, deodată?

— Tu îi copleșești pe David cu daruri ca să-l seduci și să-l răpești de lângă mine! Îl acuză ea.

— Asta nu-i adevărat.

— Eu cred că este.

— De ce aș face asta?

— Pentru că tu trebuie să fii mereu pe primul loc. Trăgător de frunte. Campion. Numărul unu. Mereu în vârf.

— Cu mai puțin de o oră în urmă, tu erai în vârf, lungi ei cuvintele. Și îți plăcea fiecare clipă. Sau poate ar trebui să spun că fiecare centimetru?

Ea se roși toată de furie și de jenă. Punând pantofii pe podea, își băgă picioarele în ei. Învârtindu-se pe călcâie, se îndreptă spre ușa din față. O deschise, dar dădu nas în nas cu David și cu Venus, care veneau înăuntru.

— Mamă! exclamă el. Nu mi-a venit să cred când am văzut mașina în față. Ce se întâmplă?

Ea era atât de speriată văzându-l, încât nu putu scoate niciun cuvânt. Se temea că aspectul ei îi va dezvălui ce făcuse în ultimele câteva ore, în patul lui Law.

— E vorba despre bunica ta, David, spuse Law din spatele ei.

Marnie își regăsi, în sfârșit, glasul și îl informă liniștită:

— A murit ieri după-amiază.

— Ieri?

— Marnie și cu mine am discutat și am decis să nu-ți stricăm petrecerea. Eu am să vă las singuri. Hai Venus. Hai să ieșim prin spate.

Câinele îl urmă pe Law prin hol, lăsându-i singuri pe Marnie și pe David. El era plin de remușcări.

— Vai, mamă, îmi pare rău că nu eram în preajmă când s-a întâmplat.

— N-aveai de unde să știi.

— Da, dar ai fost singură, noaptea trecută.

— Eu... a fost în regulă. Am avut nevoie de câțva timp, să mă gândesc.

David făcu un pas înainte și o îmbrățișă.

— Trebuie să te simți îngrozitor. Știu cum m-aș simți eu, dacă ți s-ar întâmpla ție ceva.

Ea își înfășură brațele în jurul lui și îl ținu aproape. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Mulțumesc, dragul meu.

— Când e înmormântarea? Întrebă el, îndepărtându-se.

— Astăzi, mai târziu. N-am văzut niciun motiv de amânare. Am făcut toate aranjamentele dinainte. Bineînțeles că aveam deia locul de l-a cimitir, adăugă ea, gândindu-se la mormintele lui Sharon și al tatălui ei.

— Tata și cu mine o să fim acolo. La ce oră?

Ea îi spuse.

— Va fi o slujbă scurtă.

El dădu din cap, răvășind câteva șuvițe de păr blond. Printr-un gest reflex, ea întinse mâna săi le netezească.

— Ți-a plăcut petrecerea?

— A fost ceva de speriat. Am stat până la patru și am jucat poker.

— Poker?

— Da. Tata mi-a dat niște indicații, înainte de a pleca, și până la urmă am câștigat zece dolari.

— Eu nici măcar n-am știut de petrecere.

— Am încercat să te sun ieri, să-ți cer voie. Acum știu de ce nu erai acasă. Un timp, m-am temut că tata n-o să mă lase să mă duc.

— De ce nu?

— A vrut să știe dacă părinții lui Jack vor fi acasă și dacă vor fi băuturi alcoolice sau droguri sau chestii de astea. A trebuit să-l conving că Jack e „curat” și la fel toți ceilalți invitați. El a zis că mă crede, dar a sunat-o totuși pe doamna Moore. El zâmbi:

Acum am doi părinți severi.

— Law e sever cu tine?

— Avem ceea ce ei numește „reguli ale casei”. Nu am voie la televizor până nu-mi termin lecțiile și mi le controlează el. Doar o apă gazoasă pe zi, dar suc de fructe proaspăt la discreție. Telefoanele sunt limitate la trei pe seară și doar de cincisprezece minute fiecare. Dacă difuzorul din boxă e pus atât de tare încât se aude până la el, înseamnă că e prea tare.

Seamănă mult cu tine. Mi-a zis chiar că n-am decât să stau pe fund toată vara, dar că trebuie să-mi iau o slujbă, dacă vreau bani de benzină. Vezi? El e de acord cu tine, în privința asta. I-am spus că, oricum, plănuiam să lucrez.

— Ți place să locuiești cu el, David?

Ea știa că era nedrept din partea ei să-l pună la colț, dar expresia ei onestă cerea un răspuns sincer.

— Păi, sigur, răspunse el, făcând un gest neîndemânatic. E o casă frumoasă. M-aș simți singuratic fără Venus acum; m-am obișnuit s-o văd în jur. După cină, în fiecare seară, tata și cu mine stăm de vorbă despre diverse lucruri așa cum făceam noi amândoi. Uneori facem glume și râdem, dar el devine serios când discutăm anumite subiecte, ca de pildă despre Dumnezeu, despre integritate morală, lucruri care contează cu adevărat, știi?

El își acoperi un căscat uriaș.

— Ah, îmi pare rău, mamă. M-a ajuns somnul. N-am dormit de seara trecută:

— De ce nu te duci să te culci? Ne vedem după-amiază.

— Ești sigură? Nu vrei să vin cu tine acasă?

— Nu. Eu o să fiu bine. Tu odihnește-te.

Ea știa că el se simțea ușurat, deși o mai îmbrățișă o dată, sincer. Ea ieșise deja pe ușa din față, când îl auzi strigând.

— Hei, tată! Unde ești? așa cum obișnuia să o salute pe ea.

Cum putea ea să intre în competiție cu tatăl lui natural, care era astronaut, care își putea permite să-i ofere o mașină nouă și

un televizor nou, când ea s-a străduit mai mult de un an ca să-și permită să pună un tapet nou în camera lui? Nu putea. Nu voia. Și nici de acum încolo.

17

Marnie se urcă greoi pe treptele casei ei. Nu aprinsese nici o lumină, deși era deja pe înserat și umbre violete umpleau toate colțurile.

În dormitorul ei își scoase pantofii negri de piele și își puse geanta pe birou. Ducându-se la fereastra care dădea spre grădină, privi în gol câteva minute. Disperarea o imobilizase.

Când fu gata să se întoarcă de la fereastră, observă mingea de fotbal a lui David, zăcând singuratică, aruncată și părăsită, și părea că reprezintă toată tristețea din viața ei.

Cu un oftat adânc întinse mâna la spate ca să-și desfacă fermoarul rochiei negre.

— Lasă-mă pe mine.

Ea tresări, apoi se întoarse.

Law stătea în cadrul ușii îmbrăcat într-un costum închis și cu cămașă albă. Când inima ei reveni la normal, îl certă.

— M-ai speriat, era aproape să mor. De unde vii?

— Noi te-am urmărit; în drum spre casă.

— Noi? Unde-i David?

L-am trimis la mine acasă. N-a vrut să se ducă, dar i-am zis că avem o discuție între adulți și că el nu e invitat.

— Ce discuție?

— Asta pe care o să o avem. Mai întâi, vreau să știu cum ai rezistat.

— Vrei să spui, în legătură cu mama mea?

El aprobă din cap.

— Sunt liniștită, pentru că știu că și ea e în pace. În sfârșit.

— Bine. Înainte de a începe, hai să-ți scoatem rochia aia.

El intră în cameră.

— Întoarce-te cu spatele.

— Nu am de gând să-mi scot rochia, Law. Dacă urmează să discutăm, prefer ca rochia să rămână pe mine.

El păru că nu era înclinat să se certe.

— Cum vrei, dar eu am să-mi dezbrac câteva lucruri.

Își scoase haina și cravata și le aruncă pe amândouă la capătul patului ei.

— De fapt, îmi pare bine că ești aici, îi zise ea. Și eu simt nevoia să vorbesc cu tine.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi tu.

— În regulă.

El își puse mâinile în șolduri, inspiră adânc și se uită la podea, câteva secunde, înainte de a ridica ochii spre ea.

— David și cu mine am discutat treaba asta, Marnie.

— Ce anume ați discutat?

— Vrem să mergem la tribunal și să-i schimbăm legal numele în Kincaid.

Verbele o străbătură ca o spadă. Aproape că țipă de groază. Dacă îi schimba numele lui David, s-a terminat totul. Asta îi va cimenta identitatea. Va fi fiul lui Law și atât. Nu va mai fi fiul ei.

— Înțeleg, răspunse ea.

— Vreau să-l recunosc public.

— Nu ești obligat, Law. Dezvăluirea publică cu care te amenința mama mea nu va mai avea loc niciodată.

— Știu, dar dezvăluirea publică nu mi se mai pare importantă, acum. De fapt, vreau doar ca toată lumea să știe cine este și cât de mult înseamnă el pentru mine. I-am sunat pe părinții mei azi dimineață și le-am spus despre el.

— Și ei ce-au zis?

El clătină din cap cu ciudă.

— Vrei să spui, după ce a trecut șocul? Au să vină la sfârșitul săptămânii viitoare, să-și vadă nepotul. A vorbit cu amândoi și mi-a făcut o cheltuială teribilă cu convorbirea asta interurbană. Dar cred că a făcut-o din dragoste.

Marnie, simțind că se sufocă, se întoarce cu spatele la el și se dușe din nou la fereastră.

— E minunat. Mă bucur pentru David.

Pauza ei ținu timp de câteva bătăi ale inimii.

— În lumina acestei vești continuă ea, e bine că am ajuns și eu la unele concluzii proprii.

Umerii ei înguști se ridicară, când ea inspiră adânc.

— N-am să mă opun ție, Law, într-o luptă pentru tutelă. În primul rând, nu pot fi competitivă. Tu ești tatăl lui natural. Credibilitatea ta vorbește singură. Eu am fost un părinte excelent, dar deocamdată, se pare că și tu faci o treabă minunată în acest sens, fapt care, mărturisesc, mă surprinde.

În al doilea rând, nu l-aș pune pe David în situația de a alege între noi. El mă iubește. Te iubește și pe tine. Cred că noi amândoi îl iubim și vrem ce e mai bun pentru el. El e fericit să locuiască la tine. Vrea să poarte numele tău. Cred că ar fi cel mai bine să locuiască în permanență cu tine. Intenționez să-i spun lucrul ăsta.

Gâtul o durea. Abia reușea să-și stoarcă vorbele.

— Oricum, peste doi ani o să plece la colegiu.

Ea își lăsa capul în jos.

— Vezi, nu am fost total egoistă. Din ziua în care Sharon mi-a zis că e însărcinată, am vrut copilul pentru că am vrut să am pe cineva pe care să-l iubesc, cineva care să mă iubească la rândul lui. Mă gândeam că un copil de care voi avea grijă, mă va iubi instinctiv.

Sharon monopoliza atenția părinților mei, chiar dacă era o atenție negativă. Ea îi epuiza. Aveau prea puțină energie ca să

mi-o consacre mie. Așa încât eu am avut nevoie de David în aceeași măsură în care a avut ei nevoie de mine.

Ea se uită la Law peste umăr.

— Dar acum, el nu mai are nevoie de mine ca să-l îngrijesc. Iar eu nu-l pot împovăra cu răspunderea de a mă face fericită, de a-mi împlini nevoile. Nu voi face una ca asta.

— Mă simt constrâns să te întrerup, zise Law. Nu ești cumva puțin cam aspră cu tine însăși?

— Nu încerc să par o martiră. Să nu crezi că mă văd astfel. Am pregătit toată ziua discursul ăsta. Fiecare vorbă e din inimă. Te rog, lasă-mă să termin. Mai e ceva.

El înclină capul, indicând că poate să continue.

— Ce s-a întâmplat azi dimineață...

— Hm?

— Sunt mai multe cauze, pentru ce s-a întâmplat.

— Una e că ai avut o bună încălzire anterioară.

— Law, te rog!

— Iartă-mă.

El făcu o mișcare nerăbdătoare cu mâna.

— M-am simțit atât de îngrozitor după moartea mamei. Fără speranță. Mă întrebam la ce e bună viața, dacă se termină atât de mizerabil de trist?

— Înțeleg. Ai simțit nevoia contactului cu o altă ființă umană și de convingerea că viața s-ar putea să merite să fie trăită.

— Da, spuse ea, vag surprinsă că el înțelegea atât de bine și putea exprima ceea ce simțea ea. Exact asta este. Și...

— Mai e ceva?

— Situația m-a prins într-un moment foarte sensibil emoțional.

— Căutai o supapă pentru emoțiile tale. Supapa care s-a prezentat a fost sexul, ultimul catharsis emoțional și fizic.

— Exact, spuse ea moale.

— Asta-i tot? Întrebă el, apropiindu-se de ea.

— Da.

— Mincinoaso.

Ea tresări.

— Cum?

— Minți. Mai e un motiv pentru care ai făcut dragoste cu mine.

El îi ridică bărbia cu un deget îndoit.

— Mă iubești, nu-i așa, Marnie?

Ea înghiți în sec, își umezi buzele și clipi.

— Nu-i așa? repetă el.

Ea închise ochii și aprobă din cap.

— Eu am fost fiul de cățea prost, care ți-a frânt inima.

— Nu mi-ai frânt inima intenționat, spuse ea deschizându-și ochii înlăcrimați. M-ai făcut doar să-mi fie imposibil să iubesc alt bărbat. Nici eu nu puteam ști că o iluzie de adolescentă poate ține atât de mult.

Ea simți că i se luase de pe inimă o povară veche de șaptesprezece ani. Libertatea de a-și exprima cu glas tare dragostea pentru el, merita prețul unei părți a mândriei.

— Te-am iubit dintotdeauna. De când te hârjoneai pe cearșaful de plajă cu sora mea. Și când erai lansat în spațiu. Și când ai venit ca o furtună pe aleea din fața casei mele, furios din cauza scrisorilor anonime. Te-am iubit totdeauna, Law Kincaid.

El își strecură brațele în jurul ei și o trase aproape.

— Marnie, draga mea Marnie, mie mi-a trebuit mai mult timp să-mi dau seama, dar te iubesc al naibii.

El își lăsă capul și îi sărută fruntea sub bucle. Când se retrase, era totuși încruntat.

— A fost un discurs grozav pe care l-ai ținut, dar cam trei sferturi au fost aiureli. David nici nu s-ar gândi să te părăsească și să vină să stea cu mine permanent. Mi-a zis asta de mai multe ori și necondiționat. De fapt, nu m-ar mira dacă împachetază ca să vină acasă, chiar acum.

Un alt lucru este că eu nu te-am considerat niciodată o

martiră. Și cu siguranță că nu ești egoistă. De fapt, ești persoana cea mai puțin egoistă pe care am cunoscut-o vreodată. Ai o mare capacitate de dragoste, de care am de gând să mă bucur și eu.

El își trecu ușor buzele, peste ale ei.

— Iar dacă m-ai fi lăsat să-mi termin discursul meu înainte de a-i fi început pe al tău, ai fi aflat că David nu e singurul Hibbs pe care vreau să-l transform în Kincaid.

— Cum?

— Îmi închipui că o schimbare de nume și o căsătorie pot fi îndeplinite de același judecător. O să împușcăm doi iepuri dintr-odată. Asta va însemna un singur drum la tribunal și cum parcare în centrul orașului e o problemă...

— Law!

— Ce?

— Vrei să te căsătorești? Cu mine?

— Bineînțeles, cu tine. Tu ai să fii mama viitorilor mici Kincaid.

El întinse o mână peste pânțele ei și o alunecă în jos, pe trupul ei.

— De fapt, întrucât cu tine am încălcat propria mea lege de amor și nu am luat niciun fel de precauții, s-ar putea ca unul să se fi cuibărit deja în tine.

El o sărută blând și își lăasă buzele lângă ale ei, când adăugă:

— Ultima oară când n-am folosit prezervativul, am marcat bine, așa că vreau să te duc la altar cât de curând posibil. Vreau ca următorii mei copii să aibă avantaje pe care David nu le-a avut, ca de pildă legitimitatea.

El îi acoperi sânii, degetele mari căutându-le centrul și făcându-l dur cu mângâieri seducătoare.

— Vreau să te vad hrănindu-i la sân pe copiii noștri.

— Law.

Ea îi puse mâinile pe obraji și îi rosti numele drag într-o șoaptă fermecătoare.

Aplecându-și capul, el o sărută fără reținere. Ea își împleti brațele în jurul gâtului lui, în timp ce limba ei se întâlnea cu a lui, arătându-și senzualitatea nativă care fusese însă rezervată exclusiv pentru el.

— Uite care sunt regulile casei, spuse el grav, terminând sărutul cât mai era încă în stare să-și controleze gândirea. Tu ai să continui să fii minunată așa cum ești. Eu am să devin un soț credincios, dar groaznic de excitat.

— Suzette și tipii vor trebui să dispară.

— De acord. În plus, nimeni n-o să-ți țină lumânarea, când o să te desfășori între cearceafuri.

Zâmbetul lui se relaxă treptat și ochii lui o priviră cu seriozitate.

— Singurul lucru la care nu pot renunța, Marnie, este munca mea. Dacă n-aș zbura, n-aș fi Law. Iar dacă n-aș fi Law, tu nu m-ai iubi. Așa-i?

— Așa-i.

— O să fie ceva de groază, continuă el cu aceeași ton serios, familiile trec printr-un adevărat iad în timpul misiunilor în spațiu. Am văzut cum dau naștere la adevărate prăbușiri nervoase. Am văzut cum au distrus căsătorii.

— Alte căsătorii nu mă privesc pe mine, spuse ea, cu o mișcare încrezătoare a capului. Eu sunt tare. Și am o răbdare infinită. Uită-te cât de mult a trebuit să te aștept pe tine.

Ochii lui se întunecară de pasiune.

— Cunosc acest sentiment.

El își potrive trupul alături de al ei, fără să lase vreo îndoială asupra a ceea ce urmau să facă, și întinse mâna în jurul ei, spre fermoarul rochiei.

— Ei, acum pot, în sfârșit, să-ți scot rochia asta?

SFÂRȘIT